

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Şüphesiz Allah ve Melekleri Peygamber (Muhammed)e Çok Salât ve Senâ Ederler. Ey İman Edenler! Siz de Ona Salât-ü Selâm Getirin ve Tam Bir Teslimiyetle Gönülden Teslim Olun." (Ahzâb: 56)

"Ey Peygamber! Biz Seni Bir Şâhid, Bir Müjdeci, Bir Uyarıcı, Allah'ın İzniyle Allah'a Çağırın ve Nûr Saçan Bir Kandil Olarak Gönderdik." (Ahzâb: 45-46)

"O Kendiliğinden Konuşmamaktadır. Onun Konuşması, Ancak Kendisine Bildirilen Vahiyden Başka Bir Şey Değildir." (Necm: 3-4)

[İslâm'mıs Gibi Görünüp Din-i İslâm'a ve Müslümanlara En Büyük Darbeyi Vuran Vehhâbîler, Ehl-i Sünnet Olan Birçok İslâm Memleketini İfsad Ediyor!](#)

[Dinimizin Düşmanları](#)

[Allah-u Teâlâ'nın Dinini Kendilerine Mâletmeye Çalışan Vehhâbîler ve Vehhâbîlik Dini](#)

[BüyükFitne](#)

[RESULLULLAH ALEYHİSSELÂM'A İTAAT ve TESLİMİYET](#)

[SÜNNET-İ SENİYYE](#)

[SALÂVÂT-I ŞERİFE](#)

[MİRÂÇ HADİSESİ](#)

[ŞEFAAT](#)

[Vesile](#)

[Makâm-ı Mahmûd](#)

[Mescid-i Nebevî](#)

[TASAVVUF](#)

[KABİR EHLİ](#)
[VEHHÂBİLİK DİNİ ve ORTAYA ÇIKIŞI](#)
[İbn-i Teymiyye \(1263-1328\)](#)
[Muhammed bin Abdülvehhâb \(1703-1792\)](#)
[Abdülaziz bin Muhammed bin Suûd](#)
[Suûd bin Abdülaziz](#)
[II. Abdülaziz bin Suûd'dan Bugüne](#)
[Sözümüz Araplar'a Değil; İslâm Dininden Çıkmış, Dinini Kurmuş](#)
[Vehhâbiler'dir.](#)

/ İsmail Yavuz

Kur'an-ı Kerim Tefsiri

[Kevser Sûre-i Şerif'i \(2\)](#)
[Kevser](#)

"Resul'üm! Gerçekten biz sana kevseri (tükenmeyen pek çok nimeti) vermişizdir." (Kevser: 1)

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

[Hicretin Üçüncü Yılı](#)
[Uhud Savaşı \(15\)](#)

"Onlar (evlerinde) oturup da kardeşleri için: 'Bize itaat etselerdi öldürülmezlerdi.' dediler. Resul'üm! De ki: Eğer doğru sözlü iseniz ölümü kendinizden savın." (Âl-i imrân: 168)

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi
Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (34)

["Dünyada garip, yahut yolcu gibi ol!"](#)

EVLİYÂ-İ KİRAM -kaddesallahu Esrârehüm-
Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve
İfşaatları (157)

[Seyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- \(5\)](#)

Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve
Açıklamalar (90)

[Seyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -k.s.- \(3\)](#)

Onun bu beyanından da anlaşılıyor ki, ikinci bin senenin içinde ümmetin faziletli olanları da üçtür:

Hâtemü'l-veli
Mehdi Resul
ve İsa Aleyhisselâm.

Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah İncileri

ULÛL-ELBÂB

Allah-u Teâlâ'nın duyurması ve göstermesi ile husule gelen bir akıldır. "Akl-ı kü'l"den sonra artık akıl çalışmaz. Ancak ondan sonraki beşinci akıl, Allah-u Teâlâ'nın duyurması ile ve göstermesi ile olan bir akıldır. Bu ise "Ulül-elbâb"dır.

İSLÂM İLMİHALİ

ZEKÂT

Zekât ibadeti bir çok Âyet-i kerime'lerde namazla birlikte emredilmiştir: **"Namazı kılın, zekâtı verin."** (Ahzâb: 33)

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDÎK -Radiyallahu Anh- (3)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bir müslümanın çalışmaya gücü yetiyorsa bir diğer müslüman kardeşine yük olmasını hiçbir zaman istemez, hoş görmezdi.

GÜNDEM

"Adalet Mülkün Temelidir" (Hz. Ömer -r.a.-)

Devlet - Adalet / Uğur Kara

"Devlet" ve "Adalet" gibi biraz da kavramsal düzeyde kalan kurumların sağlıklı, sağlam ve uzun ömürlü olması; bu kurumlar kendisine emanet edilen kişilerin yeterli bilince sahip olmalarına ve gerekli özveride bulunmalarına bağlıdır.

TARİHTEN SAYFALAR

Dede Korkut'un "Oğuz-nâme"lerdeki Âhir Zamanla İlgili Sözleri Üzerine... (2)

/ Hakan Yılmaz

Dede Korkut'un âhir zamânla ilgili haberleri arasında, o zamanda halkın giyeceği kılık-kıyâfetler konusunun diğerlerinden daha ağır bastığı dikkati çekmektedir. O, halkın bugün açıkça seyredilen bu konudaki fiillerine ve bu fiillerin altında yatan hâlet-i rûhiyelerine kuvvetli bir keşif ve tam bir basîretle nazar ederek, giyecekleri giysilerin şekil ve tarzına kadar uzanacak çok ince ve ayrıntılı tasvirlerle yer vermiştir.

"Biz İnsana Şah Damarından Daha Yakınız." (Kaf: 16) / Canan Büşra Kara

Küçük yaştaki çocukların kavram ve algı dağarcığı gelişim aşamasında olduğu için hayatı yetişkinler gibi algılayamazlar.

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Bu ay dergimizde; Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin **"Kalblerin Anahtarı"** külliyyatından olan **"İslâm Dini ve Vehhâbîlik Dini"** isimli kitabından derlenen mevzuyla arz ediyoruz.

Zât-ı âlileri:

"Bizim beyanlarımız asla Ehl-i sünnet vel-cemaat olan Araplar'a değildir. Onlara saygı ve sevgimiz sonsuzdur..."

Zira ben de Arab'ım, Resulullah Aleyhisselâm'ın aslındanım ve onun yolundayım. Sözümüz Araplar'a değil, İslâm dininden çıkmış, dinini kurmuş Vehhâbîler'edir." buyurmuşlardır.

Mâlum olduğu üzere birçok din-i İslâm'dan çıkmış, yoldan sapmış fırkalar ve âlim geçinen câhiller, hususiyetle Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in nurunu karartmak isteyen Vehhâbîler türemiştir.

"Bâtılı hakkın yerine koymak için mücadele etmişlerdi." (Mümin: 5)

Âyet-i kerime'sinde buyurulduğu üzere Vehhâbî dinini yaymak için, Allah-u Teâlâ'nın dinini küfür püfûyle söndürmek için sinsi sinsi çalışmaktadırlar.

Resulullah Aleyhisselâm'ın Sünnet-i seniyye'sini açıkça inkâr ettikleri gibi; bizzat Allah-u Teâlâ tarafından seçilip övüldüğü halde, Zât-ı âlileri'ne yakışmayan şeyleri isnat etmektedirler.

"Yâsin. Kur'an hakkı için ey Resul'üm! Muhakkak ki sen gönderilmiş peygamberlerdensin ve doğru bir yol üzerinde, üstün ve çok merhametli Allah'ın indirdiği Kur'an yolu üzerindesin." (Yâsin: 1-5)

Ey Vehhâbîler! Siz bu ilâhî emre mi itaat edeceksiniz, Allah-u Teâlâ'ya ve O'nun Peygamber'ine mi uyacaksınız? Yoksa inkâr edip, itiraz edip Hazret-i Allah'ın gadabına mı uğrayacaksınız? Kendiniz karar verin!

Hiç şüphesiz ki İslâm dinine göre iman; Kelime-i Şehâdet'tir. Allah-u Teâlâ'nın varlığına, birliğine, Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm'ın O'nun kulu ve peygamberi olduğuna ve onun Allah-u Teâlâ tarafından bize getirip tebliğ ettiği esas ve hükümlerin doğru ve gerçek olduğuna tereddüt etmeden kesin olarak inanmak demektir.

"Lâ ilâhe illâllah" demekle iman etmiş olmaz, **"Muhammedün Resulullah"** deyince iman etmiş olur.

Yalnız Vehhâbîler'e hitap etmiyorum, bütün din kuruculara hitap ediyorum. Hepsi aynı durumdadır. Bunların hepsi nefislerini ilâh edinmişlerdir, ilâhlık dâvâsı gütmüşlerdir. Bunlar kendi dinlerini ayakta tutmaya çalışan zümrelerdir.

Gerek Osmanlılar gerek diğer İslâm devletleri gittikleri her yerde Hazret-i Kur'an'ın hükmünü ve Resulullah Aleyhisselâm'ın Sünnet-i seniyye'sini yaydılar. Bunlar ise Resulullah Aleyhisselâm'ı aradan çıkarıp, sanki peygamber kendileri imiş gibi, İslâm dinini kendilerine mâlettiler ve ortaya çıktılar.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Gerçekten Allah'tan size bir NUR ve apaçık bir Kitap gelmiştir." (Mâide: 15)

Dikkat ederseniz Allah-u Teâlâ Resulullah Aleyhisselâm'ı nur olarak vasıflandırıyor.

O **"Asluhu nur cismuhu âdem"**dir.

Âyet-i kerime'lere bakın, bu hakikati görün. Amma bu Âyet-i kerime'lere inanmayanlara ben de derim ki:

"Asluhu kâfir cismuhu necis"tir.

Ey Vehhâbîler! İşte siz de Allah-u Teâlâ'yı ve Resulullah Aleyhisselâm'ı bırakıp da İbn-i Teymiye'lere, İbn-i Abdulvehhab'lara mı uyuyorsunuz?

Onların Allah-u Teâlâ'nın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın yolunda olmadığını ölünce mi göreceksiniz?

Biz sizi Hazret-i Allah'a ve Resul'üne dâvet ediyoruz. "Tuttuğunuz yol, yol değil!" diyoruz...

•••

Bu ay içerisinde idrak edilecek olan mübarek **"Kadir Gecenizi"** ve başlayacak olan **"Ramazan Bayramı"**nızı tebrik eder, Cenâb-ı Hakk'tan Ümmet-i Muhammed'e hayırlara vesile olmasını niyaz ederiz.

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"Şüphesiz Allah ve Melekleri Peygamber (Muhammed)e Çok Salât ve Senâ Ederler. Ey İman Edenler! Siz de Ona Salât-ü Selâm Getirin ve Tam Bir Teslimiyetle Gönülden Teslim Olun." (Ahzâb: 56)

"Ey Peygamber! Biz Seni Bir Şâhid, Bir Müjdecî, Bir Uyarıcı, Allah'ın İzniyle Allah'a Çağırın ve Nûr Saçan Bir Kandil Olarak Gönderdik."
(Ahzâb: 45-46)

"O Kendiliğinden Konuşmamaktadır. Onun Konuşması, Ancak Kendisine Bildirilen Vahiyden Başka Bir Şey Değildir." (Necm: 3-4)

İslâm'mış Gibi Görünüp Din-i İslâm'a ve Müslümanlara En Büyük Darbeyi Vuran Vehhâbîler, Ehl-i Sünnet Olan Birçok İslâm Memleketini İfsad Ediyor!

Resulullah Aleyhisselâm'ı ve Sünnet-i seniyye'sini, hükümsüz hâle getirmeye çalışan Vehhâbîler;

Allah-u Teâlâ'nın nuru, âlemlerin gurur ve süruru Muhammed Aleyhisselâm'ın Sünnet-i seniyye'sini açıkça inkâr ettikleri gibi, bizzat Allah-u Teâlâ tarafından seçilip övüldüğü halde, o Yüce Peygamberimiz'e yakışmayan şeyleri isnad etmişlerdir.

Onun yolundan sapan; kim olursa olsun, dinden sapmıştır, İslâm dâiresinden çıkmıştır.

Ölçü budur.

O öyle bir doğru yoldadır ki, Allah-u Teâlâ'nın nurundan bir nurdur. Kendi nurundan nurunu yarattı, o nurdan mükevvenâtı donattı, Mirac-ı şerif'te Cebrâil Aleyhisselâm dahi bir adım atamadı, o ise huzur-u İlahî'de bulundu, onu nurundan yarattığı için o yanmadı. Amma bu nurdan ayrılan, kim olursa olsun İslâm'dan ayrılmıştır.

Ey Vehhâbîler!

İşte siz de Allah-u Teâlâ'yı ve Resulullah Aleyhisselâm'ı bırakıp da İbn-i Teymiye'lere, İbn-i Abdulvehhab'lara mı uyuyorsunuz? Gittiğiniz bu yol Allah-u Teâlâ'nın ve Resulullah'ın yolu değildir.

2001 yılının Ekim ayında Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Âyet-i kerime ve Hadis-i şeriflerin nur ışığı ile Vehhâbîler'in içyüzünü ortaya koyan **"İslâm Dini ve Vehhâbilik Dini"** isimli eseri neşredilmişti.

Vehhâbîler'in nerelerden küfre kaydıklarını, Allah-u Teâlâ'nın nurunu söndürmek için nasıl faaliyetlerde bulduklarını öğrenmek isteyen müslüman kardeşlerimize bu kitabın mutlaka okunması gerektiğini hatırlatmakta fayda görüyoruz.

Ehemmiyetine binaen dergimize abone olan okuyucularımıza da bu kıymetli eseri hediye olarak veriyoruz.

Kendi beyanları ile: *"Bizim beyanlarımız asla Ehl-i sünnet vel-cemaat olan Araplar'a değildir. Onlara saygı ve sevgimiz sonsuzdur... Zira ben de Arab'ım, Resulullah Aleyhisselâm'ın aslındam ve onun yolundayım. Sözümüz Araplar'a değil, İslâm dininden çıkmış, dinini kurmuş Vehhâbîler'edir."* buyurmuşlardır.

Bu vesile ile *"Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin **"Kalblerin Anahtarı"** külliyatından olan **"İslâm Dini ve Vehhâbîlik Dini"** isimli kitabından derlenen mevzuuyu arz ediyoruz."*

Mâlum olduğu üzere birçok din-i İslâm'dan çıkmış, yoldan sapmış fırkalar ve âlim geçinen câhiller, hususiyetle Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in nurunu karartmak isteyen Vehhâbîler türemiştir.

"Bâtılı hakkın yerine koymak için mücadele etmişlerdi." (Mümin: 5)

Âyet-i kerime'sinde buyurulduğu üzere Vehhâbî dinini yaymak için, Allah-u Teâlâ'nın dinini küfür püfûyle söndürmek için sinsi sinsi çalışmaktadırlar.

Resulullah Aleyhisselâm'ın Sunnet-i seniyye'sini açıkça inkâr ettikleri gibi; bizzat Allah-u Teâlâ tarafından seçilip övüldüğü halde, Zât-ı âlileri'ne yakışmayan şeyleri isnat etmektedirler.

Hiç şüphesiz ki İslâm dinine göre iman; Kelime-i Şehâdet'tir. Allah-u Teâlâ'nın varlığına, birliğine, Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm'ın O'nun kulu ve peygamberi olduğuna ve onun Allah-u Teâlâ tarafından bize getirip tebliğ ettiği esas ve hükümlerin doğru ve gerçek olduğuna tereddüt etmeden kesin olarak inanmak demektir.

"Lâ ilâhe illâllah" demekle iman etmiş olmaz, **"Muhammedün Resulullah"** deyince iman etmiş olur.

Diyeceksiniz ki: *"Biz de Kelime-i şehâdet getiriyoruz, bayrağımızda 'Lâ ilâhe illâllah Muhammedün Resulullah' yazıyor. Ezanda da bunu söylüyoruz."* Amma siz isimde kaldınız. Bu bir perdedir, icraatınız ayırdır. Siz kendi dininizi yürütmeye ve yaymaya çalışıyorsunuz, İslâm dinini değil. Yoldan çıktınız, hem saptınız, hem de beşeriyeti saptırıyorsunuz. Resulullah Aleyhisselâm'a selât-ü selâm getirmeyi, Sunnet-i seniyye'sini tatbik etmeyi şirk kabul ediyorsunuz. Allah-u Teâlâ ona itaat edilmesini emir buyurduğu halde, siz bu emr-i ilâhîyi reddediyorsunuz. İşte bu yüzden, doğru yolda olmadığınızı izah ve ispat edeceğiz.

.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Allah katında din İslâm'dır." buyuruyor. (Âl-i imrân: 19)

Vehhâbîler ise İslâm dini'ni bırakmışlar, Vehhâbîlik dinini seçmişler, Resulullah Aleyhisselâm'ı da emirlerini de hükümsüz saymışlar, bundan ötürü de imandan kaymışlardır.

Onlar bu Âyet-i kerime'yi inkâr ediyorlar, Vehhâbîlik dinini esas tutuyorlar ve yaymaya çalışıyorlar. Bu bir gerçektir. İspatı işte bu Âyet-i kerime'dir.

Diğer Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Bu, dimdik ayakta duran bir dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler." (Rûm: 30)

Bunlar dimdik ayakta duran dini hükümsüz hâle getirmek, kendi dinlerini ayakta tutmak istiyorlar. Alenen Hazret-i Allah'a ve dinine karşı geliyorlar.

Bir diğer Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Kim İslâm'dan başka bir din ararsa, onunki katiyyen kabul edilmeyecek ve o ahirette kaybedenlerden olacaktır." (Âl-i imrân: 85)

Allah-u Teâlâ böyle ferman buyuruyor. Yani Allah katında Vehhâbîlik dininin kabul olmadığını açıklıyorum ve ispat ediyorum. Bunların kurdukları dini de, başka din kurucuların kurdukları dinleri de kabul etmediğini Allah-u Teâlâ ilân ederken, bunlar kime kabul ettirmeye çalışıyorlar?

Zira Hazret-i Kur'an Cebrâil Aleyhisselâm vasıtası ile Resulullah Aleyhisselâm'a indirildi. Şeriat sahibi yalnız odur. Onun şeriatı olduğuna göre, Allah-u Teâlâ'nın hükmünü ancak o tebliğ edebilir. Başka birisinin değiştirmesi, o dini sanki çalmış ve kendisine mâletmiş gibidir. Bir başkasının bunu kendisine mâletmesi küfürdür.

İlâhî hükümleri hükümsüz sayarak Resulullah Aleyhisselâm'ı aradan çıkarıp, sanki onlara nâzil oluyormuş gibi göstermek, Allah-u Teâlâ'ya ve Resulullah Aleyhisselâm'a karşı gelmektir. Bu büyük bir şirk değil midir? Bunu yapan müşrik değil midir?

Her ne kadar Allah-u Teâlâ'ya itaat ettik diyorlarsa da;

"Onların çoğu Allah'a iman etmişler, fakat müşrik olarak yaşarlar." (Yusuf: 106)

Âyet-i kerime'sinde beyan buyurulduğu üzere böyle yaşadıklarından kendilerinin de haberi yok, onlara tapanların da haberi yok.

Bu Âyet-i kerime'de Allah-u Teâlâ onları müşrik olarak bize tanıtıyor. Kendilerini müslüman olarak göstermeye çalışıyorlar.

Âyet-i kerime'sinde ise:

"Onların kalpleri iman etmedi." buyuruyor. (Mâide: 41)

Kurulmuş bir dini hazır almak kolaylarına gitti. Bu ise bir şirktir, bunu yapan müşriktir.

Dili ile inandıklarını söyleyip de kalbi ile tasdik etmeyenler hakkında Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Bedeviler: 'İman ettik!' dediler. De ki: 'Siz iman etmediniz, bâri 'Müslüman olduk!' deyin. İman henüz kalplerinize yerleşmedi.'" (Hucurât: 14)

Mümin olmak için, imanın kalbe nüfuz etmesi ve o kimsenin takvâya bürünmesi lâzımdır. İslâm'ı kabul etti amma kök yok. Eğer iman kökleşirse kökün esası vardır. O kök vücuda dal-budak salar. Artık o vücudun her zerresi imanla dolu olur.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmıştır." (Mücâdele: 22)

"Allah size imanı sevdirdi ve onu kalbinizde süsledi. Küfrü, fâsıklığı ve isyanı ise çirkin gösterdi."

İşte doğru yolda olanlar bunlardır." (Hucurât: 7)

Allah-u Teâlâ hakiki iman sahiplerinin kalbine imanı yazmış ve sevdirmiştir. Ey Vehhâbîler! Eğer size de imanı sevdirseydi, kalbinize yazsaydı, herhalde siz de hidayet yolunu bulurdunuz, böyle inkârda kalmazdınız.

Yalnız Vehhâbîler'e hitap etmiyorum, bütün din kurucularına hitap ediyorum. Hepsini aynı durumdadır. Bunların hepsi nefislerini ilâh edinmişlerdir, ilâhlık dâvası gütmüşlerdir. Bunlar kendi dinlerini ayakta tutmaya çalışan zümrelerdir.

Gerek Osmanlılar gerek diğer İslâm devletleri gittikleri her yerde Hazret-i Kur'an'ın hükmünü ve Resulullah Aleyhisselâm'ın Sünnet-i seniyye'sini yaydılar. Bunlar ise Resulullah Aleyhisselâm'ı aradan çıkarıp, sanki peygamber kendileri imiş gibi, İslâm dinini kendilerine mâlettiler ve ortaya çıktılar.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Gerçekten Allah'tan size bir NUR ve apaçık bir Kitap gelmiştir." (Mâide: 15)

Dikkat ederseniz Allah-u Teâlâ onu nur olarak vasıflandırıyor.

O **"Asluhu nur cismuhu âdem"**dir. Âyet-i kerime'lere bakın, bu hakikati görün. Amma bu Âyet-i kerime'lere inanmayanlara ben de derim ki:

"Asluhu kâfir cismuhu necis"tir.

Ona uyanlar nura nâil olmuşlardır. Ona tâzim etmeyenler, itibar etmeyenler, onu sevmeyenler ise bu nurdan mahrum kalmışlardır. Zulmeti tercih ettikleri için her zâlimden daha zâlim olmuşlardır, kendi nefislerini ateşe atmışlardır.

Dinimizin Düşmanları:

Osmanlı Devleti'nin zayıflamasını fırsat bilerek bundan istifade edip, 1740'larda türeyen Vehhâbîler, zamanla Mekke-i mükerreme ve Medine-i münevvere başta olmak üzere birçok şehirleri işgal etmişler, Ashâb-ı kiram'ın ve sâlih zâtların türbelerini yıkıp yakmışlardır. Kendi dinlerine göre hareket etmişler ve sonra din-i İslâm'ı kendilerine mâl etmişlerdir. Böylece Vehhâbîlik dinini ilân ettiler. Sünnet-i seniyye'yi öldürdüler. Resulullah Aleyhisselâm'ı hükümsüz hâle getirmeye çalıştılar. Krallık saltanatını kurdular ve bunun idamesine çalışıyorlar.

Mekke-i mükerreme'nin yakınlarındaki Osmanlılar zamanında yapılan Ecyad kalesini de yıktılar.

Allah-u Teâlâ'nın nuru, âlemlerin gurur ve sürûru Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in Sünnet-i seniyye'sini açıkça inkâr ettikleri gibi; bizzat Allah-u Teâlâ tarafından seçilip övüldüğü halde, Zât-ı âlileri'ne yakışmayan şeyleri isnad etmişlerdir.

Sahâbe-i kiram Hazerâtı'nın evlerini yıkmışlar, mübarek kabr-i şerif'lerinin üzerinden buldozerlerle geçmişler, Medine-i Münevvere'deki Cennet'ül-Bâki ve Mekke-i Mükerreme'deki Cennet'ül-Muâlla kabristanlığındaki bütün Ashâb-ı kiram'ın, Ehl-i Beyt'in kabirlerini dümdüz etmişlerdir. Ehl-i sünnet âlimlerinden çoğunu sebepsiz yere asmışlar, İslâm'ın ilk dönemlerinden kalma mescidleri tahrip etmişler, ne kadar kubbe varsa hepsini yerle bir etmişler, her türbenin kubbesini de o türbenin türbedârına yıktırmışlar, halka zulümler yapmışlar, kendi dinlerini açıkça ilân etmişlerdir.

Bunun yanında Vehhâbîler'in yüzyıllar boyunca Mukaddes beldelerde adaletle hükmetmiş, sayısız eserler bırakmış olan ecdadımızın yaptığı eserlere göstermiş olduğu ilgisizlik ve saygısızlık had safhadadır.

Ve fakat Allah-u Teâlâ dilediği kadar kişiye ruhsat verir, sonra ruhsat alınır ve hesaba çeker.

Bu Vehhâbîler dinimizin düşmanlarıdır, Allah-u Teâlâ'nın dinini kendilerine mâletmeye çalışırlar. Buna din hırsızlığı denir.

Hiç şüphesiz Allah-u Teâlâ'nın dini olan İslâm dinini kendine mâl etmek isteyen din hırsızları olduğu gibi, İslâm dini'nin müdâfileri de mevcuttur.

"Yarattıklarımızdan öyle bir topluluk da vardır ki, onlar Hakk'a iletirler ve hak ile hüküm verirler." (A'râf: 181)

Allah-u Teâlâ'nın Dinini Kendilerine Mâletmeye Çalışan Vehhâbîler ve Vehhâbîlik Dini:

Sünnet-i seniyye'yi öldüren, Resulullah Aleyhisselâm'ı hükümsüz hâle getirmeye çalışan Vehhâbîler; Hazret-i Allah'ın son peygamberi, nuru olan Habib-i Ekrem'i küçük görmekle zaten Hazret-i Allah'a alenen hasım kesildiler.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- ini en üstün şerefle müşerref eyleyen Allah-u Teâlâ, Kur'an-ı kerim üzerine yemin ederek onun doğru yolda olduğunu ve dosdoğru bir yolu gösterdiğini; bu nurlu yolda gönül huzuruyla, emin adımlarla yürümesini beyan buyuruyor:

"Yâsin. Kur'an hakkı için ey Resul'üm! Muhakkak ki sen gönderilmiş peygamberlerdensin ve doğru bir yol üzerinde, üstün ve çok merhametli Allah'ın indirdiği Kur'an yolu üzerindesin."
(Yâsin: 1-5)

Siz bu ilâhî emre mi itaat edeceksiniz, Allah-u Teâlâ'ya ve O'nun Peygamber'ine mi uyacaksınız? Yoksa inkâr edip, itiraz edip Hazret-i Allah'ın gadabına mı uğrayacaksınız? Kendiniz karar verin!

Onun yolundan sapan; kim olursa olsun, dinden sapmıştır, İslâm dâiresinden çıkmıştır. Ölçü budur. İmanı olana bu Âyet-i kerime'ler kâfidir.

O öyle bir doğru yoldadır ki, Allah-u Teâlâ'nın nurundan bir nurdur. Kendi nurundan nurunu yarattı, o nurdan mükevvenâtı donattı, Mirac-ı şerif'te Cebrâil Aleyhisselâm dahi bir adım atamadı, o ise huzur-u ilâhîde bulundu, onu nurundan yarattığı için o yanmadı. Amma bu nurdan ayrılan, kim olursa olsun İslâm'dan ayrılmıştır.

Onun dosdoğru bir yol üzerinde bulunduğunu bizzat Allah-u Teâlâ beyan buyuruyor. Sizin ilâh edindiğiniz kimseler hakkında böyle bir Âyet-i kerime var mıdır? Yok! Şu halde siz doğru yoldan ayrıldınız, ilâhlarınıza uydunuz, ilâhî hükümleri arkaya attınız, hâlâ da müslüman olduğunuzu zannediyorsunuz! Amma doğru yoldan çıkılı çok oldu. Zira siz Resulullah Aleyhisselâm'ı hükümsüz saydınız, Sünnet-i seniyye'ye uymayı şirk saydınız, amma şirk içinde yaşadığınızı da bilmiyorsunuz. İşte size haber veriyorum. Âyet-i kerime'lere bakın. Durumunuzu görün.

Bu size en büyük iyiliğimdir. Zira ölmeden evvel sizi imana dâvet ediyorum, Allah-u Teâlâ'nın emir ve nehiyelerini size hatırlatıyorum. Siz ilâhî hükümleri saymadıkça, esas olarak tutmadıkça aslâ müslüman sayılmazsınız, müslüman olarak yaşayamazsınız.

Ey Vehhâbîler! İşte siz de Allah-u Teâlâ'yı ve Resulullah Aleyhisselâm'ı bırakıp da İbn-i Teymiye'lere, İbn-i Abdulvehhab'lara mı uyuyorsunuz?

Onların Allah-u Teâlâ'nın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın yolunda olmadığını ölünce mi göreceksiniz?

Biz sizi Hazret-i Allah'a ve Resul'üne dâvet ediyoruz. "Tuttuğunuz yol, yol değil!" diyoruz...

Büyük Fitne

İslâm'mış gibi görünüp din-i İslâm'a ve müslümanlara en büyük darbeyi vuran Vehhâbîler, ehl-i sünnet olan birçok memleketi ifsat etmişlerdir.

Balkanlar da, Kafkaslar da, Türk memleketlerinde, Arap âleminde ve daha birçok İslâm beldelerinde hıristiyan misyonerleri gibi çalışarak hem din-i İslâm'ı kaldırmaya hem müslümanları kandırmaya çalışıyorlar. Güya camilere, derneklere, vakıflara yardım ederek bol bol kitap dağıtarak, gönderdikleri adamlarla insan avlayarak sinsi sinsi İslâm dinini Vehhâbîleştirme gayretindedirler. Bosna da, Sancak'ta

müslümanlar *"Sizin Boşnakça İlmihâl'iniz olmasaydı, buralar hep Vehhâbî olmuştu!"* diyorlar. Bu derece çalışıyorlar, her yerde gençleri parayla, bursla kandırıyorlar, itikadı bozuyorlar.

Vehhâbîler, Osmanlı Devleti'nin yıkılış döneminde, o zamanın hegemonu İngiltere'nin desteği ile başgösteren karışıklıklar neticesinde ortaya çıkmış, Suudi Arabistan'ın üzerinde yüzdüğü petrol denizi vesilesi ile muazzam bir gelire sahip olmuşlardır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"Kendilerine servet ve oğullar vermekle zannediyorlar mı ki, onların iyiliklerine koşuyoruz? Hayır, onlar işin farkında değiller." (Mü'minûn: 55-56)

İşte sahip oldukları büyük finansal kaynaklarını, kendi Vehhâbîlik dinlerini yaymak için kullanan Vehhâbîler, dünyanın dört bir yanına yayılmış, zehirlerini saçmaktadırlar. Bosna'da, Çeçenistan'da, ülkemizde ve daha pek çok yerde yandaşları bulunmaktadır.

Vehhâbîlik dinini yaymak için, sinsî sinsî çalışmaktadırlar.

Suudî Arabistan Türkiye'de bazı camilere ve mekteplere yardımlar yapmıştır.

Nitekim onları savunanlardan birisi:

"Bugün gerek Amerika'da, gerekse başka yerlerde inşâ edilen câmilere Yunan kâfiri bir tek kuruş vermezken, bu iş için milyarlar harcayan Vehhâbîler onlarla nasıl bir tutulur? Vehhâbîler müslümandır, çünkü ehl-i kibledirler. Böyledirler diye onların zihniyetinden uzak durmamak gerekmez." demektedir.

Onların iyi gibi görünen bu işlerinde gizli maksatları vardır. Vehhâbîler güya dine hizmet eder gibi görünüyorlar, fakat hiç şüphe yok ki Vehhâbîlik tohumlarını ekmek için zemin hazırlıyorlar.

Câhil ve zâlim olan insan da onlara kapılıyor. Baklavanın içine zehir konduğunu anlayamıyor, zehiri ile beraber baklavayı yutuyor, balık otu yutmuş balığa benziyor. Yaşayan ölü, canlı cenaze. Çünkü artık dinini değiştirmiş, ruhu ölmüş, olmuş bir canlı cenaze. Bundan da haberi yok. Bunca Âyet-i kerime'leri görmüyor, görmek de istemiyor. Onların maksatlı yaptıklarına göz dikiyor, müslüman olduklarını zannediyor, müşrik olarak yaşadıklarını da bilmiyor.

Burada da türeyen Vehhâbîler'e ciddiyetle beyanımız olduğu gibi; itirazları varsa Âyet-i kerime ile cevap bekliyorum, amma Vehhâbî dini ile değil.

Gayemiz bir taraftan sahte Vehhâbî dinine darbe vurmak, diğer taraftan da türemelerini ve etraflarında zehirlemek istedikleri halkı ikaz ve irşad etmektir.

RESULULLAH ALEYHİSSELÂM'A İTAAT ve TESLİMİYET

Resulullah Aleyhisselâm'a itaat etmek, getirmiş olduğu esasların hepsini kabul etmeyi, Sünnet-i seniyye'sine sınıksız sarılmayı, ahlâkı ile ahlâklanıp edebîyle edeplenmeyi gerektirir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Resulullah size ne verdiyse onu alın, neyi yasak ettiyse ondan sakının." (Haşr: 7)

Bu bir emr-i ilâhî değil midir? Bu emr-i şerif'e uyan ancak Allah-u Teâlâ'ya ve Resulullah Aleyhisselâm'a iman etmiş olur. Fakat bundan sapan da muhakkak ki put batağına batmış olur.

Bu emr-i ilâhî'yi bizzat Allah-u Teâlâ buyuruyor ve iman edenlere duyuruyor. Bu emr-i ilâhî'yi inkâr eden Allah-u Teâlâ'yı inkâr etmiştir. O'nu ve O'nun emrini inkâr eden de zaten dinden çıkmıştır.

Ona yapılan her türlü itiraz, bu Âyet-i kerime mucibince inkâr ve küfürdür.

Siz bu emr-i ilâhî'ye uyup Resulullah Aleyhisselâm'ın yolunda mısınız, yoksa İbn-i Teymiye'nin, İbn-i Abdülvehhâb'ın yolunda mısınız?

Allah-u Teâlâ Hazret-i Kur'an'ı Muhammed Aleyhisselâm'a indirdi, yolun doğrusunu göstermek Allah-u Teâlâ'ya ve Resulullah Aleyhisselâm'a âittir.

Bunun içindir ki sizin bütün içyüzünüzü dışarıya vermek mecburiyetindeyim. Ki gerçek mânâda ihlâslı bir mümin o batağa düşmesin.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde sâdik müminlerin dinlerine ne kadar bağlı olduklarını, Resulullah Aleyhisselâm'ın emrine ne kadar itaatkâr bulduklarını haber vererek şöyle buyurmaktadır:

"Müminler ancak o kimselerdir ki, Allah'a ve Resul'üne iman etmişlerdir." (Nûr: 62)

Allah-u Teâlâ böyle buyururken, Vehhâbîler'in Resulullah Aleyhisselâm'ı hiçe saymaları, onların müslüman olmadıklarını göstermektedir. Bu Âyet-i kerime ile biz bunu görmüş oluyoruz. Bu kadar delillere rağmen hâlâ şüpheye düşüyorsunuz! Bu ise sizin imanınızın suretâ oluşundandır.

•

Resulullah Aleyhisselâm'a itaat etmek, rahmeti beraberinde getiren hususlardandır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Peygamber'e itaat edin ki rahmete erdirilesiniz." (Nûr: 56)

Allah-u Teâlâ ona her defasında itaat edilmesini bizzat emir buyuruyor. Ancak ve ancak bu suretle rahmete eriştireceğine vaad-i sübhanisi var. Buna aykırı hareket edenler bu rahmet-i ilâhî'den mahrumdurlar.

Onu nasıl küçültmeye çalışıyorsunuz, bu ilâhî emirleri nasıl arkaya atıyorsunuz, çiğnemek istiyorsunuz? Oysa Allah-u Teâlâ rahmetiyle, şefkatiyle size hakikati duyuruyor, iman etmeniz için yol gösteriyor. İmanın da ancak Allah-u Teâlâ'ya ve Resulullah Aleyhisselâm'a iman etmekle kâim olacağını ve ancak bu şekilde rahmete erileceğini ilân ediyor. Bu olmayınca aslâ!

Dikkat edin! Hep Âyet-i kerime ile konuşuyorum ve Âyet-i kerime ile cevap bekliyorum.

Kulaklarınıza kurşun mu döküldü, gözlerinize perde mi çekildi ki; hiçbir hakikati işitmiyorsunuz, hiçbir hakikati görmüyorsunuz?

•

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in her emr-i şerif'i, insanlara maddî ve mânevî hayat veren bir dâvet hükmündedir. Bu dâvet Allah-u Teâlâ'nın dâvetinden başka bir şey değildir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Ey iman edenler! Allah ve Peygamber'i sizi, size hayat verip canlandıracak şeylere çağırıldığı zaman icabet edin." (Enfâl: 24)

Size bu Âyet-i kerime'leri hatırlatıyoruz. Bu hayat; hayat-ı ebediyedir, ruhun dirilmesi ve gıdalanması demektir. Biz sizin bu hayata nâil olmanızı istiyoruz. Siz ise bu icabetin şirk olduğunu söylüyorsunuz.

Eğer siz bu ilâhî emirleri de çiğnerseniz; hayat şöyle dursun, size vefat var. Bu öyle bir vefat ki, ebedî hayatın vefatıdır. Her ne kadar kendinizi yaşıyor zannediyorsanız da canlı cenaze olduğunuzu bilin. Zira ruhunuz ölmüş, vaktinizi bekliyorsunuz ve müşrik olarak yaşıyorsunuz.

•

Allah-u Teâlâ bütün beşeriyete hitap ederek Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Ey insanlar! Rabb'inizden size hak bir Peygamber gelmiştir." (Nisâ: 170)

O size İslâm'ı getirmiştir. Âlemlerin Rabb'i olan Allah-u Teâlâ'ya teslim olmak isteyen için takip edilecek tek yol, getirdiği dindir.

"O hâlde kendi hayrınıza olarak hemen ona iman edin." (Nisâ: 170)

Eğer Allah-u Teâlâ'ya iman ettiğinizi iddiâ ediyorsanız, bu Âyet-i kerime'ye dikkat etseniz sizin için kâfidir.

Amma bunu da inkâr ederseniz, bu ilâhî emre muhalefet ederseniz, artık hak yolda olmadığınızı, küfre kaydığınızı apaçık bilin.

"Eğer kâfir olursanız, göklerde ve yerde ne varsa şüphesiz ki hepsi Allah'ındır. Allah bilendir, hikmet sahibidir." (Nisâ: 170)

Bu Âyet-i kerime'de, Allah-u Teâlâ Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine iman etmeyen kâfir olduğunu açık olarak beyan buyuruyor. Hüküm budur. İslâm budur.

•

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde Zât-ı akdes'i ile Resulullah Aleyhisselâm'ı bir tutmuş, ona yapılan muhalefeti kendisine yapılan muhalefet gibi saymıştır.

Buyurur ki:

"Allah'a ve Peygamber'e muhalefet edenler, işte onlar en aşağılık kimseler arasındadırlar." (Mücâdele: 20)

Binaenaleyh Allah-u Teâlâ Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e saygısızlıkta ve hürmetsizlikte bulunan kimseyi aşağıların aşağısına indireceğini, rezil ve rüsvay edeceğini haber veriyor.

Eğer Âyet-i kerime'ye imanınız varsa size Âyet-i kerime ile belirtiyorum. Size delil olarak hep Âyet-i kerime gösteriyorum.

Bunu da mı inkâr ediyorsunuz? Eğer Allah-u Teâlâ'ya imanınız varsa bu böyledir. Bunu inkâr ettiğiniz zaman apâşikâr küfre düştüğünüzü biz görüyoruz, siz de görüyor musunuz?

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Kim Allah'a ve Resul'üne iman etmezse, bilsin ki biz kâfirler için çılgın bir ateş hazırlamışızdır." (Fetih: 13)

Âyet-i kerime'de görülüyor ki Resulullah Aleyhisselâm'a iman etmeyenler kâfir olarak vasıflandırılıyor.

Sizin nasıl bir iftiracı olduğunuzu size göstermek ve size duyurmak için bu Âyet-i kerime'leri önünüze seriyoruz. Dikkat ederseniz bu önünüze serilenler hep Allah kelâmıdır. Bunları size zorla yedirmeye çalışıyoruz.

•

Hicretin dokuzuncu yılında İslâmiyet artık maddi ve mânevî kuvvet bulmuş, müslümanların eline birçok maddi imkânlar geçmiş, durumları oldukça düzelmişti.

Her türlü imkâna kavuşmuş olmasına rağmen, Resulullah Aleyhisselâm hiç iltifat etmiyor, sade ve mütevâzi yaşayışına devam ediyordu.

Meşrebe diye anılan çardakta bir ay kadar yalnız başına kalmıştı, sabah ve akşam yemeğini yalnız başına yedi.

Bu durumu öğrenen Ashâb-ı kiram telâşa kapıldılar. İçlerinden bazıları Mescid'de mahzun mahzun oturuyor, küçük çakıl taşlarıyla oynayarak içlerindeki sıkıntıyı açığa vuruyorlardı, bazıları da ağlıyordu.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- izin alarak Resulullah Aleyhisselâm'ın huzuruna girdi. Beline bir ihram bağlayıp hurma lifinden yapılmış bir hasır üzerine uzanmış olduğunu gördü, selâm verdi. Vücudundaki hasır izlerini görünce dayanamadı, ağlamaya başladı.

Resulullah Aleyhisselâm: **"Niye ağlıyorsun yâ Ömer!"** diye sorduğunda: **"Yâ Resulellah! Ne diye ağlamayayım ki? Kısralar, Kayserler dünyanın zevk ve sefâsını sürerken, siz Allah katında en seçkin kul olduğunuz halde böyle bir hayat sürüyorsunuz!"** dedi.

Resulullah Aleyhisselâm buyurdu ki:

"Yâ Ömer! Dünya onların, ahiretin de bizim olmasına râzı değil misin?"

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-: **"Râzıyım!"** diye cevap verdi. (Ahmed bin Hanbel)

Bir Resulullah Aleyhisselâm'ın yaşayışına bakın, bir de onların yaşayışına bakın!

Öyle lüks içinde yaşıyorlar ki, kralları ecnebî devletlere sefâ için gidiyor, maiyeti ile beraber... Küçük bir devletin bütçesi kadar bir parayı yıllık için harcıyorlar. Bu parayı da ecnebî devletlere yediyorlar. İsrafın haddi hesabı yok!

Sarayların sayısı ve masrafı belli bile değil.

Artık Arabistan'da kurdukları köşklere sığamadılar, orası dar geldi, ecnebi devletlerine parayı nasıl akıtıyorlar? Bunca israf bunca masraf İslâm'a uyar mı?

Oysa Allah-u Teâlâ ahirette kullarına zerreden sual sormayacak mı?

Nitekim Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"Kim zerre kadar bir iyilik yapmışsa onun mükâfatını görür. Kim de zerre kadar kötülük yapmışsa onun cezâsını görür." (Zilzâl: 7-8)

İlâhî adalet tecelli edecek, herkes bu ilâhî adaletin icabı olarak ya mükâfat veya mücâzat görecektir.

Bunların bu hareketi İslâm'a uyuyor mu?

İslâm bu mudur, İslâm'da bu var mıdır? Bu taşkınlık İslâm'a yakışır mı? Resulullah Aleyhisselâm böyle mi yaşadı? Resulullah Aleyhisselâm'ın yaşayışına bakın, bir de bunların durumuna bir bakın! Size

kıyas veriyoruz. Bunların neresine kandınız, neresine inandınız? Onları tasdik ettiğiniz zaman siz de küfre girmiş oluyorsunuz!

İmanınız varsa işte ölçü, işte tartı!

Ve fakat Allah-u Teâlâ zerreden hesap soracak ve onları öyle yerin dibine batıracak!

•

Allah-u Teâlâ Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin en mükemmel bir imtisal numunesi olduğunu Âyet-i kerime'sinde beyan buyuruyor ve beşeriyete duyuruyor:

"Andolsun ki Resulullah sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı arzu edenler ve Allah'ı çok zikreden kimseler için güzel bir numunedir." (Ahzâb: 21)

Onu yaratan böyle buyuruyor. Siz onu numune alacağınız yerde ilâhlarınızı numune aldınız. İlâhî hükmü bıraktığınızdan ötürü İslâm'dan çıkmış olmuyor musunuz? Siz dininizi ayakta tutmak için onu hükümsüz hâle getirmeye çalışıyorsunuz. Oysa bu meyanda ilâhî hükümleri hükümsüz hâle getiriyorsunuz. Bu ise gerçekten şirk değil midir? Bunu yapan müşrik değil midir? İman ettiğinizi zannediyorsunuz, fakat küfür içinde yaşadığınızı bilmiyorsunuz. Bunun sebebi ise, Allah-u Teâlâ'nın hükümlerini hükümsüz hâle getirmeye çalışmanızdır.

•

Kur'an-ı kerim Muhammed Aleyhisselâm'ın getirdiği kesin bir sözdür. Bu söz âlemlerin Rabb'inden indirildiği hâlde, Muhammed Aleyhisselâm'a izafe edilmiştir.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Görebildikleriniz ve göremedikleriniz üzerine yemin ederim ki, Kur'an elbette şerefli bir peygamberin sözüdür." (Hâkka: 38-39-40)

Allah-u Teâlâ onun ne kadar şerefli ve Azîz olduğunu yemin ederek bize duyuruyor. Onun meth-ü senâsını bizzat Allah-u Teâlâ yapıyor. Bu yemin "*Dikkat edin!*" mânâsına geliyor. Onu yaratan ona bu şerefi bahşetmiştir. Bundan daha büyük meziyet olabilir mi? Siz bunu mu küçümsüyorsunuz? Gerçekten onu seven şerefli, amma onu sevmeyen şerefsizdir. Onu seven ona iman etmiştir, onu sevmeyen ona küfretmiştir. İman ile küfür bir olur mu, seven ile sevmeyen bir olur mu?

Allah-u Teâlâ onun hakkında Âyet-i kerime'sinde bütün âlemlerin en şerefli olduğunu beyan buyuruyor:

"Resul'üm! Biz senin şânını yükselttik." (İnşirâh: 4)

•

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Bu peygambere inanan, saygı gösterip aziz tutan, ona yardım eden, onunla gönderilen nura uyanlar yok mu? İşte onlar kurtuluşa ve saâdete erenlerdir." (A'râf: 157)

Dikkat ederseniz hep İslâm dini ile Vehhâbî dininin kıyasını yapıyoruz. Çünkü arada kati bir berzah kurmak istiyoruz. Bu berzahi aşabilmeniz için iman etmeniz lâzımdır. Allah-u Teâlâ'nın onu aziz kıldığı gibi, sizin de onu aziz kabul etmeniz, Sünnet-i seniyye'sini kabul etmeniz ve işlemeniz gerekir. Sünnet-i seniyye'sini reddederseniz, Allah-u Teâlâ'nın ona verdiği izzeti reddetmiş oluyorsunuz ve burada şerefsizliğe düşüyorsunuz.

Allah-u Teâlâ ona uyanları ona verdiği şeref ile şereflendireceğini, ona verdiği nur ile nurlandıracağını, bu Âyet-i kerime'ye inanmayanların küfürde kalacağını açık olarak görüyoruz.

İman edip sâlih amel işlemeyi mi seversiniz, yoksa küfürde bocalamayı mı ey Vehhâbîler? İşte Âyet-i kerime, işte hareketiniz!

.

Allah-u Teâlâ sevgili Peygamber'i Muhammed Aleyhisselâm'a tâzimde bulunulmasını, tebci olunmasını, saygı ve hürmet gösterilmesini, değer verilmesini ve yüceltilmesini Âyet-i kerime'sinde bizzat emir buyurmaktadır:

"Ey insanlar! Allah'a ve Peygamber'ine inanasınız, ona yardım edesiniz, onu büyük tanıyıp saygı gösteresiniz." (Fetih: 9)

Kim ki bu ilâhî emr-i şerif'i yerine getirirse Allah-u Teâlâ'ya ve Resul'üne itaat edip iman etmiş olur. Fakat bu ilâhî emri yerine getirmeyen bir kimse çok iyi bilsin ki dinden çıkmıştır. Bu böyledir. Aksi halde buna karşı bir Âyet-i kerime de siz getiriverin. Ki bunu getiremeyeceğinizi çok iyi biliyorum, Çünkü Hazret-i Kur'an Muhammed Aleyhisselâm'a indirildi, sizin sapıtıcı ilâhlarınıza değil.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde:

"O Peygamber müminlere öz nefislerinden evlâdır, canlarından da ileridir." (Ahzâb: 6)

Buyururken, onu daha önde tutmanız gerekirken siz İbn-i Teymiye'yi, İbn-i Abdülvehhab'ı öne sürdünüz, ve İbn-i Abdülvehhâb'ın yandaşlarını, onun izinden gidenleri seçtiniz. Siz hiç şüphe yok ki seçtiklerinizle berabersiniz, amma Allah ve Resul'ü ile beraber olamazsınız.

Siz ahirette onlarla haşrolacaksınız, huzur-u ilâhî'ye onlarla çıkacaksınız.

Çünkü siz Allah ve Resul'ünün yolunda değilsiniz. Siz onları seçtiniz ve onların yolundasınız. Deccal'den daha beter olan sapıtıcı imamlara uyduğunuzun farkında mısınız?

Cehennem ateşinden sizi kim kurtarabilir? İlâhî emirlere bir bakın, bir de tuttuğunuz yola bakın!

SÜNNET-İ SENİYYE

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in Vedâ Haccı hutbesinde ümmetine bıraktığını açıkladığı ve sımsıkı sarıldıkları takdirde, hiçbir zaman yollarını şaşdırmayacaklarını haber verdiği iki şeyden ikincisi sünnettir.

"Hepiniz topluca sımsıkı Allah'ın ipine sarılın." (Âl-i imrân: 103)

Âyet-i kerime'sindeki Allah'ın ipinden murad Kitap ve Sünnet'tir.

Kur'an-ı kerim'de pek çok Âyet-i kerime, Sünnet-i seniyye'ye uymanın, Resulullah Aleyhisselâm'a itaat etmenin farz olduğunu göstermektedir.

Nitekim bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Resulullah size neyi verdiyse onu alın, neyi yasak ettiyse ondan sakının." (Haşr: 7)

Bu bir emr-i ilâhî'dir.

Onun ilâhî hükümleri uygulama ve açıklamasında hata aslâ bahis mevzuu olamaz. Çünkü o, bizâtihi Allah-u Teâlâ'nın tasarrufu altındadır.

Sünnet-i seniyye Resulullah Aleyhisselâm'ın Rabb'inden aldığı risaleti tebliğden ibarettir.

Buhârî'nin rivayetine göre Cebrâil Aleyhisselâm, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e Kur'an-ı kerim'i indirdiği ve öğrettiği gibi, sünneti de indirmiş ve öğretmiştir.

Kur'an-ı kerim vahiy olduğu gibi, Hadis-i şerif'ler de vahiydir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"O kendiliğinden konuşmamaktadır. Onun konuşması, ancak kendisine bildirilen vahiyden başka bir şey değildir." (Necm: 3-4)

Ey Vehhâbî! Sen bu Âyet-i kerime'yi de inkâr ediyorsun?

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in her sözü ilâhî bir vahye isnad eder.

Şu kadar var ki, Kur'an-ı kerim vahyin en yüksek mertebesidir. Lâfzı ve mânâsı ile birlikte vahyolunmuştur. Hadis-i şerif ise Vahy-i metlûv, yani okunan vahiy değildir. Lâfzı olmayıp sadece mânâdan ibarettir. Allah-u Teâlâ'nın dilediği şeyi bildirmektedir.

Resulullah Aleyhisselâm İslâm'ın ilk yıllarında Kur'an-ı kerim âyetleri ile karıştırılmaması için Hadis-i şerif'lerin yazılmasını yasaklamıştı. Buna rağmen ilk yıllarda güvendiği kimselerin yazmalarına izin verdiği gibi, karıştırılma ihtimali ortadan kalktıktan sonra bu yasağı kaldırmış ve yazılması için izin vermişti.

Abdullah bin Amr -radiyallahu anh- buyururlar ki:

"Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'den her ne işitirsem yazardım. Kureyşliler beni bundan menetmek istediler. Dediler ki;

'Sen her şeyi yazıyorsun. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ise beşerdir. Rızâ halinde de gazap halinde de söz söyler.'

Bu tenbih üzerine yazmaktan bir müddet vazgeçtim. Nihayet bu durumu Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-e arzettim. Mübarek parmağını ağzına götürerek:

"Yaz! Nefsim kudret elinde bulunan Allah'a yemin ederim ki, buradan hak sözden başkası çıkmaz!" buyurdu. (Ebu Dâvud: 3646)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Ben bir maskeyim. O nasıl tecelli ederse, ne buyurur ne duyurursa!" demek istiyor.

.

Resulullah Aleyhisselâm'ın her emrine itaat etmek farz olup, aykırı hareket etmek ise haramdır. Bu ise ilâhî bir hükümdür.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Biz hiçbir peygamberi, Allah'ın izni ile kendisine itaat edilmesinden başka bir hikmetle göndermedik." (Nisâ: 64)

Şu ilâhî hitaba bir bakın! Bir de Vehhâbîler'in Resulullah Aleyhisselâm'a karşı takındıkları tutuma bir bakın! Bu ilâhî hükümlere ters düşüp inkâr ettiklerinden dolayı küfre girmiş olmuyorlar mı? Onu hükümsüz saydıklarından dolayı İslâm dininden çıkmış olmuyorlar mı? Zira Allah-u Teâlâ ona itaat edilmesini emrediyor, onlar ise ona itaat etmeyi şirk sayıyorlar. Bu hareketleri ile asıl şirk koşanlar onlardır.

Şeytan kibirlenmesinden dolayı Allah-u Teâlâ'ya karşı geldi, lânete uğradı. Siz de kibrinizle şeytanın arkadaşı, yoldaşı oluyorsunuz ve onunla birlikte tepetakla cehenneme gidiyorsunuz. Bütün bu hakikatleri size inkâr ettiren, cehâletiniz ve kibrinizdir.

•

Allah-u Teâlâ kullarına ona uymayı ve yolundan ayrılmamayı emir buyurmaktadır:

"O Peygamber'e uyun ki, doğru yolu bulasınız." (A'râf: 158)

Bu Âyet-i kerime, Resulullah Aleyhisselâm'a uyanların doğru yolda olduğunu beyan ederken, ona uymayıp hafife alanların da doğru yolda olmadığını ilân ediyor.

Ey Vehhâbîler! Siz bu emr-i şerif'i inkâr ediyorsunuz, ilâhî hükümleri hükümsüz sayıyorsunuz, ilâhlarınıza uyuyorsunuz. Bu küfür değil midir? Bu da sizin ayanız olsun, kendinizi görün, beşeriyet de sizi görsün. Çünkü bir bu Âyet-i kerime'ye bakar, bir de sizin icraatınıza bakar. Dikkat eden gerçek mümin sapmaktan kurtulduğu gibi, imanını da kurtarmış olur.

•

Allah-u Teâlâ'ya ve Resul'üne tam bir teslimiyetle itaat etmek, imanın kemâli ve gereğidir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Eğer siz gerçekten müminlerseniz, Allah'a ve Peygamber'ine itaat ediniz." (Enfâl: 1)

Hitâb-ı ilâhî'ye bir bakın! Ona itaat etmeyen gerçek mümin olmadığını anladınız mı? Amma bu Âyet-i kerime size hitap ediyor, beni söylüyor demeyin. Eğer bu Âyet-i kerime'ye inanmışsanız bu böyledir.

•

Allah-u Teâlâ ona itaati kendisine yapılacak itaatle birlikte emretti. Ona yapılan itaati kendisine yapılan itaat, ona muvafakatı kendisine muvafakat gibi saydı. İsmi ismiyle birlikte zikretti:

"Peygamber'e itaat eden, muhakkak ki Allah'a itaat etmiş olur." (Nisâ: 80)

Bu Âyet-i kerime mucibince ey Vehhâbîler, siz Peygamber'e itaat etmediğinize göre Allah-u Teâlâ'ya itaat etmiş olmuyorsunuz. Nasıl İslâm'dan çıktığınızı, nasıl küfre kaydığınızı bu Âyet-i kerime'den de mi anlamadınız? Kendinize bir dönün, vicdanınıza bir sorun, kararınızı kendiniz verin.

Siz ki Allah-u Teâlâ'nın nurunu söndürmeye çalışıyorsunuz, ben sizi niçin söndürmeyeyim? Saf ve temiz müslümanları kurtarmak için içyüzünüzü niçin dışarıya vermeyeyim?

SALÂVÂT-I ŞERİFE

Allah-u Teâlâ, kulu ve resulü Muhammed Aleyhisselâm'ın fazilet ve meziyetini, şeref ve haysiyetini, yüceler yücesindeki mevkisini çok açık bir şekilde beşeriyete ilân etmiştir.

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Şüphesiz Allah ve melekleri Peygamber (Muhammed)e çok salât ve senâ ederler.

Ey iman edenler! Siz de ona salât-ü selâm getirin ve tam bir teslimiyetle gönülden teslim olun."
(Ahzâb: 56)

Bu Âyet-i kerime'de apaçık bir emir var. Allah-u Teâlâ'nın bizzat kendisi ve melekleri Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine salât-ü selâm getiriyor. Bu ise Resulullah Aleyhisselâm'a en büyük iltifât-ı ilâhî'dir, açık bir fermân-ı ilâhî'dir. İnanan mümindir, inanmayan kâfirdir.

Binaenaleyh Resulullah Aleyhisselâm'ı hafif ve basit tutanlar var ya! "Adam sende, Abdullah'ın menisinden ibaret!" diyenler var ya! Bunlar İslâm değildir. Kim? Kim olursa olsun.

Zira bu Âyet-i kerime'yi inkâr etmişlerdir, ona salât-ü selâm getirmeyi şirk kabul etmişlerdir. Resmen Âyet-i kerime'yi inkâr ediyorlar. Üstelik Allah-u Teâlâ: "*Tam bir teslimiyetle teslim olun!*" buyuruyor. Onlar teslim olmadıkları gibi, ona karşı yapılan tâzimi şirk kabul ediyorlar.

Kim ki bu Âyet-i kerime'yi kabul etmezse, Resulullah Aleyhisselâm'a gönülden bağlı olmazsa ve salât-ü selâm getirmezse, bu ilâhî hükmü reddettiği için küfre düşer. O artık müslüman değildir.

Ey Vehhâbîler! Siz bu ilâhî emre inanıp, iman edip salât-u selâm getiriyor musunuz? Yoksa küfürde mi kaldınız? Ben sormuyorum, kendi kendinize sorun.

Gerçek olan Âyet-i kerime ve Hadis-i şeriftir. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyurur ki:

"Bir kimse indinde ismim zikrolunur da bana salât-ü selâm getirmezse bana cefâ etmiş olur."
(Câmiü's-sağir)

"Bana salâvat getirmeyi unutan kimse cenetin yolunu şaşırır." (İbn-i Mâce)

Beni diyor demeyin. Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'leri size delil olarak gösteriyorum.

Peygamber'ine Allah-u Teâlâ'nın salâtı; onu en yüce makamda anması, onu rahmeti ile rızâsı ile tebci, tebrik ve tâzim etmesidir.

Meleklerin salâtı ise; istiğfarda bulunmalarıdır. İnsanlarınkı de öyledir.

Ne yüce mertebedir ki, onu yaratan ona salât-ü selâm getiriyor, sevgili Peygamber'ini anıyor, tebrik ediyor. Ulvî makamındaki melekler de onun için mağfiret diliyorlar, senâ ediyorlar.

Bu nimet ve şereften üstün bir ikbal ve ikram düşünülemez.

Sonra da süfli âlemdeki insanlara Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine salât-ü selâm getirmelerini emrediyor.

Müminler bu sayede kendilerini zulmetten nura kavuşturan, ulvî ufukların kapılarını açan peygamberlerine; salât ve selâmlarını, hürmet ve tâzimlerini, övgü ve senâlarını, minnettarlıklarını arzetmiş oluyorlar.

Bu vesile ile de Allah katında itibar kazanmış, birçok ecir ve mükafatlara nâil olmuş oluyorlar.

Sâdik müminler asırlar boyu o Nur'un aşkında ve şevkinde yaşamışlar, ona karşı besledikleri muhabbet bağından bir an olsun ayrılmamışlar, salât-ü selâm ile tebci etmekten geri durmamışlardır.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Ramazan ayına erdiği halde kendisini af ettirmeye muvaffak olamadan bu ayı çıkararak kimsenin burnu sürünsün! Anne-babasına veya bunlardan birine yetişip de onlar sayesinde cennete girmeyen kimsenin de burnu sürünsün. Ben yanında anıldığı halde bana salâvât getirmeyen kimsenin de burnu sürünsün!" (Tirmizî: 3539)

•

Binaenaleyh Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in ism-i şerifleri anılınca: **"Allahümme salli alâ seyyidînâ Muhammed"** diye salâvât-ı şerife getirmek her müminin üzerine vâcibdir, bundan fazlasını söylemek sünnettir.

Bir kimseyi çok anan, onu çok seviyor demektir. Kişi her zaman sevdiği ile beraber olur.

Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerifte:

"Kıyamet günü insanların bana en yakın olanı, üzerime çok salât gönderendir." buyuruluyor. (Tirmizî: 484)

•

Ebu Talha -radiyallahu anh- buyurur ki:

Bir gün Resulullah Aleyhisselâm yüzü sevinçli olduğu halde geldi. *"Yüzünüzde bir sevinç görüyoruz!"* dedik.

Buyurdular ki:

"Bana melek geldi ve şu müjdeyi verdi: Yâ Muhammed! Rabb'in diyor ki: 'Sana salâvât okuyan herkese benim on rahmette bulunmam, selâm okuyan herkese de benim on selâm okumam sana yetmez mi?'" (Nesâî)

•

Salât-ü selâm her zaman getirilebilir. Kerahat vakitlerinde bile okunmasında mahzur yoktur. Bilhassa Cuma gecesinde ve gündüzünde salâvât-ı şerife okumakla fazla meşgul olmalıdır.

Evs bin Evs -radiyallahu anh-den rivâyete göre, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Günlerinizin en faziletlisi Cuma günüdür. O günde benim üzerime çok salâvât getirin. Zira sizin salât ve selâmlarınız bana arz olunur." buyurdu.

Ashab-ı kiram -radiyallahu anhüm-:

"Yâ Resulellah! Getirdiğimiz salâvât size nasıl arz olunur, halbuki siz çürümüş bulunacaksınız." dediklerinde, Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle cevap verdiler:

"Allah-u Teâlâ peygamberlerinin cesetlerini yeryüzüne haram kılmıştır." (Ebu Dâvud)

Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerifte ise şöyle buyurulmaktadır:

"Yeryüzünde Allah'ın gezici melekleri vardır. Ümmetimin selâmını bana tebliğ ederler." (Nesâî)

•

Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- Hazerâtı'ndan bir zât:

"Yâ Resulellah! Allah-u Teâlâ bize senin üzerine salât-ü selâm göndermemizi emir buyurdu. Size nasıl salât-ü selâm getirelim?" diye sordu.

Bunun üzerine bir müddet sükut etti. Orada bulunanlar bu sükutun uzamasından dolayı: **"Keşke sormasa idi."** diye temenni ettiler. Daha sonra Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Salli-Bârik duâlarının okunmasını söylediler. (Müslim: 406)

"Ey Allah'ım! Rahmetini Muhammed Aleyhisselâm'ın ve onun akraba ve taalukâtının, itaatkâr ümmetinin üzerine indir. Nasıl ki İbrahim Aleyhisselâm ve onun âile fertlerine nâzil buyurmuşsun.

Şüphesiz ki bütün hamdler ve yücelikler sana mahsustur."

"Ey Allah'ım! Muhammed Aleyhisselâm'ın onun akraba ve taalukâtının, itaatkâr ümmetinin bereketlerini daima artır. Nasıl ki İbrahim Aleyhisselâm ve onun âile fertlerinin bereketlerini artırdığın gibi.

Şüphesiz ki bütün hamdler ve yücelikler sana mahsustur."

.

Ebu Hümejd es-Saîdî -radiyallahu anh-den rivayete göre, Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm-: **"Yâ Resulellah sana nasıl salâvât getirelim?"** diye sordular.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ise buyurdular ki:

"Ey Allah'ım! Muhammed'e, zevcelerine ve zürriyetine rahmet kıl, İbrahim'e rahmet kıldığın gibi.

Muhammed'in, zevcelerini ve zürriyetini mübarek kıl, İbrahim'i mübarek kıldığın gibi.

Şüphesiz ki bütün hamdler ve yücelikler sana mahsustur." (Buhârî-Müslim)

MİRÂÇ HADİSESİ

Seyyid-i Kâinat Sebeb-i Mevcûdât -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hicret'ten bir buçuk sene evvel Receb-i şerif ayının 27. gecesinde Kâbe-i Muazzama'nın Hatîm kısmında yatarken Cebrâil Aleyhisselâm geldi ve göğsünü yarı. Kalbini Zemzem-i şerif suyu ile yıkadıktan sonra içine iman ve hikmet doldurdu.

Buldukları yere Burak adında bir binek getirildi. Üzerine binerek Cebrâil Aleyhisselâm'ın refakatinde yola çıktılar. İlk anda Kudüs-ü şerif'e vardılar. Mescid-i Aksâ'da bütün Peygamber Aleyhimüsselâm Hazerâtı'nın ervâhına imam olup namaz kıldırdı.

Mirâc-ı şerif hadisesi Kur'an-ı kerim'de şöyle anlatılmaktadır:

"Kulunu (Muhammed'i) gecenin bir anında Mescid-i Haram'dan alıp civarını mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götürün Allah her türlü noksan sıfatlardan münezzehtir." (İsrâ: 1)

Mescid-i Aksâ ile Mescid-i Haram'ın arasındaki mesafe uzak olduğu için Kudüs'teki mescide **"Mescid-i Aksâ"** denilmiştir.

O Mescid-i Aksâ ki, Allah-u Teâlâ çevresini din ve dünya bereketleriyle bereketlendirmiştir. Çünkü Musa Aleyhisselâm'dan İsa Aleyhisselâm'a kadar vahyin iniş yeri ve peygamberlerin ibadetgâhı olmuş, hem de nehirler ve ağaçlarla, meyvelerle donanmış idi. Bu defa da Miraç şerefi ile bereketli kılındı.

"Ona âyetlerimizden nicelerini gösterelim diye böyle yaptık." (İsrâ: 1)

Bu bir esrâr-ı ilâhî'dir. Allah-u Teâlâ yalnız ve yalnız onu seçti, onu çekti ve ona gösterdi. Ona gösterdiğini kimseye göstermediği gibi, mukarreb meleklerden olan Cebrail Aleyhisselâm'a dahi vâkıf ettirmedi. Bu şeref ile ondan başka hiç kimseyi müşerref etmedi.

Ey Vehhâbîler! Sizin aynanız ters döndüğü için idrakten âcizsiniz. Aynanızın ters dönmesi, Allah-u Teâlâ'nın kalbinizi çevirmesinden ötürüdür. Bunca hakikatler karşısında hidayete eremeyişiniz; kalbinizin mühürlendiğini, vicdanınızın sükut ettiğini gösteriyor.

Oysa onu yaratan, onu yaşatan; onu sevmiş, seçmiş, kendisine çekmiş, âlemlerde hiç kimseye vermediğini ona lütfetmiş. Amma senin nefsin bir türlü bunu hazmedemedi!

•

Resulullah Aleyhisselâm bu gece göklerin ve yerin melekûtundan haberdar oldu ve Allah-u Teâlâ'nın kudret ve azametini gösteren âyet ve alâmetleri, harikulâde halleri gördü.

O kendisi Allah-u Teâlâ'nın âyetlerinden en büyük bir âyettir. Bu şekilde miraç, Muhammed Aleyhisselâm'a âyet göstermekten daha çok, onun kendisini bir âyet olarak kâinata göstermek olmuştur.

"Şüphesiz ki Allah işiten ve görendir." (İsrâ: 1)

Her türlü noksan sıfatlardan münezze olan Allah-u Teâlâ, kulunun gizli ve açık bütün hallerini hakiki mânâda görür, yaptıklarından haberdar olur. Bunun içindir ki bu makamı ona tahsis etmiş ve ona bu şekilde ikram ve ihsanda bulunmuştur.

Âyet-i kerime'de geçen "**İnnehû**" zamiri Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz için kullanılırsa, mânâsı: "**Gerçekten sözümüzü işiten ve zâtımızı gören yalnız o kuldur.**" demek olur.

İsrâ gece yolculuğu, **Miraç** ise yükseğe çıkmak ve yükselme vasıtası demektir. Bu yolculuk, gecenin bir anında cereyan ettiği ve Resulullah Aleyhisselâm bu gece semâlara yükseldiği için bu büyük mucizeye "**İsrâ ve Miraç**" adı verilmiştir. Siz bunu mu inkâr ediyorsunuz?

•

Daha sonra gökyüzüne bir Miraç uzatıldı. Cebrâil Aleyhisselâm ile ona binerek yedi kat göklerden geçtiler, bir çok ilâhî tecellîlerle karşılaştılar. Semâ tabakalarında bulunan Peygamber Aleyhimüsselâm Hazerâtı ile görüştüler. Cebrâil Aleyhisselâm Allah-u Teâlâ'nın biricik Hâbib-i Ekrem'ini alıp öyle yükseklerle çıkardı ki, Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz mukadderatı yazan kalemlerin cızırtısını duyuyordu.

Daha sonra karşılıklarına "**Sidre-i muntehâ**" sahası açıldı. **Sidre**, gökleri ve cennetleri gölgesi altına alacak kadar büyük bir ağaçtır. **Muntehâ** denilmesine sebep ise, oradan öteye ne peygamber ne de melek hiç kimseye yol verilmemiştir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bu makamda Cebrâil Aleyhisselâm'ı aslı suretinde gördü. Daha önce kendisine peygamberlik geldiği sırada ufku kaplayan altıyüz kanadını açmış olduğu halde bir defa daha görmüştü.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyruluyor:

"Andolsun ki, onu başka bir defa daha, Sidre-i müntehâ'nın yanında gördü. Me'vâ cenneti de onun yanındadır." (Necm: 13-15)

Me'vâ cennetinde şehitlerin, takvâ sahiplerinin ruhları barınır.

İlk görüşünde çok korkmuş, titreye titreye hâne-i saâdet'ine gelmişti. Fakat ikinci görüşünde hiç korkmamıştı. Ya Cebrâil Aleyhisselâm Muhammed Aleyhisselâm'ın aslını görseydi ne olurdu?

Birinci görüşünde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in cismaniyeti hakimdi. Ürken onun cismaniyeti idi. Fakat sonra ruhaniyeti tekâmül etti. Ruhaniyet nûrânî, melekî, felekî olduğu için Cebrâil Aleyhisselâm'ı olduğu gibi görüyordu ve hiçbir zaman ürkmedi. Çünkü Allah-u Teâlâ onun yaratılışını; değil Cebrâil Aleyhisselâm'ın, her şeyin fevkinde halketmişti.

Ya Cebrâil Aleyhisselâm onun aslını görseydi ne olurdu? Yanardı. Çünkü o Allah-u Teâlâ'nın nurudur. Allah-u Teâlâ'ya yaklaştığı halde yanmadı. Çünkü zaten O'nun nûru idi. Nur Nur'a kavuştuğu için hiç müteessir olmadı. Amma Cebrâil Aleyhisselâm bir adım daha atsaydı, makamında yanardı.

Sidre-i müntehâ'dan cennete götürüldü, inciden yapılmış köşklere temâşâ etti. O gece cehennemi, Kürsî'yi, Arşurahman'ı da gördü. Kendisine bir çok acaîp ve garip şeyler temâşâ ettirildi.

Enes -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre bir soru üzerine:

"Cenneti ve cehennemi gördüm." buyurmuşlardır. (Müslim: 426)

Buradan öteye **"Kaabe kavseyn"** makamına yolculuk **"Refref"** ile oldu. Oradan ayrılacağı sırada Cebrâil Aleyhisselâm'a kendisi ile beraber gelmesini rica etmişti. O da:

"Burası Sidre-i müntehâ'dır, şayet ben buradan bir parmak ucu kadar ileri geçersen yanarım." buyurdu ve orada durakladı, daha ileri gidemedi.

.

Muhammed Aleyhisselâm Kurb-i ilâhî fezâsında öyle ilerledi, Rabb'ine öyle yaklaştı ki, aradan bütün perdeler kalktı ve huzur-u ilâhî'ye kabul buyuruldu. Zamandan mekândan münezze olan Cenâb-ı Hakk'ın sohbeti ve cemâl-i bâkemâli ile müşerref oldu. Cemâl rüyetine erdi.

Allah öyle bir Allah'tır ki, bütün şekillerden münezze ve müstağnidir. O'nu baş gözü ile Miraç gecesinde yalnız ve yalnız Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-i gördü. Onu kendi Nur'undan yaratığı için o Nur, Nur'u görmeye takat getirebildi.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Kuluna iki yay kadar, yahut daha da yakın oldu." (Necm: 9)

Allah-u Teâlâ onu ne kadar yaklaştırdığını bize haber veriyor. Zira O haber vermese bu durumu hiç kimse bilemezdi. Onu yaklaştırdığı kadar hiç kimseyi yaklaştırmadı, onu seçtiği kadar hiç kimseyi seçmedi, ona vahyettiğini hiç kimseye vahyetmedi.

"O anda kuluna vahyedeceğini vahyetti." (Necm: 10)

.

Ey Vehhâbî! Sen her ne kadar onu tanımak istemesen de; melekler de müminler de onu tasdik ediyor, seviyor, şânının çok yüksek olduğunu biliyor ve kabul ediyor. Niçin? O Nur'un nuru ile nurlandıkları için. Amma siz o Nur'dan mahrum kalmışsınız, hidayeti nasıl bulacaksınız? Bu hakikatleri

görmemekle, ne kadar kör olduğunuzu, dalâlette olduğunuzu kabul ediyor musunuz? Yoksa küfr-ü inadîde mi kalıyorsunuz? Oysa hiç iman nedir bilmeyen bir kâfire dahi bu hakikatler sunulsa kalbi titrer.

"Gözünün gördüğünü kalbi yalanlamadı." (Necm: 11)

Onun ise içi de dışı da nur olduğu için cismâniyetle huzur-u ilâhî'ye kadar vardı da yanmadı. Aslı nur olduğu için, o nur onun cismini de kaplamıştı, dışını da ihâta etmişti. Cismâniyetle çıktığı halde ne cismâniyetine, ne de ruhâniyetine bir hâle gelmedi ve yanmadı. O Allah-u Teâlâ'nın nurudur, âlemlerin gurur ve sürurudur.

"O dem ki, Sidre'yi bürüyen bürüyordu." (Necm: 16)

Oradaki esrârı, oradaki güzelliği yalnız Yaratan bilir. Fakat mazharını Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine göstermeyi murad etti.

"Muhammed'in gözü kaymadı ve aldanmadı." (Necm: 17)

Allah-u Teâlâ'nın sonsuz nimet ve ziyetlerini gördü. Fakat o hiçbir zaman Allah'tan ayrılmadı, gönünü yaratılmışa değil yalnız Yaratan'a vermişti ve bütünü o güzellikler, onu bir an Rabb'isinden alıkoymadı. Çünkü o Hazret-i Allah'a yönelikti. İçinde de O, dışında da O idi.

"Andolsun ki, Rabb'inin âyetlerinden en büyüğünü gördü." (Necm: 18)

Rabb'inin Rububiyet âyetlerinden, mülkünün ve saltanatının acaipliklerinden, kelâmın ifade sınırına sığmayıp ancak müşahede ile ulaşılabilecek en büyük âyetlerini gördü.

Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri bütün kâinattaki güzelliklerinin hepsini ona gösterdi.

Allah-u Teâlâ hiç kimseye bildirmediğini, göstermediğini, okutmadığını ona hem bildirdi, hem gösterdi, hem de okuttu. Onu her şeyden malumat sahibi yaptı. Ona öyle bir şeref bahşetti ki, her yaratık o şerefın yüceliği karşısında âciz kalır.

Ey Vehhâbî! Bu beyana bir cevap mı hazırlayabildin? Söyleyecek bir sözün mü var?

Ey Vehhâbî! Şimdi seslenme zamanı gelmedi mi? Ben size hep Âyet-i kerime'lerle hakikatleri göz önüne seriyorum, onun Sirâc-ı münir olduğunu ispat ediyorum. Sizin ilâhlarınızın Allah-u Teâlâ'nın yanında değerli olduğunu ne ile ispat edersiniz?

Nurun nerede olduğunu anladınız mı?

Âyet-i kerime'de buyurulduğu üzere hiç şüphe yok ki Allah-u Teâlâ herkesi önderleriyle beraber mahşere çağırarak.

"İnsan sınıflarından her birini biz o gün imamlarıyla beraber çağıracağız." (İsrâ: 71)

Rehber edildiği, peşine düşüp gittiği lideri nereye götürürlerse onlar da oraya gidecek. Dünyada olduğu gibi ahirette de bir ve beraberdirler. İyiler iyilerle beraber cennette, kötüler kötülerle birlikte cehennemde olacaklardır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Firavun kıyamet gününde milletine öncülük eder, onları cehenneme götürür. Gittikleri yer ne kötü yerdir!" (Hûd: 98)

Ey Vehhâbîler!

Siz de İbn-i Teymiye'lerin, İbn-i Abdülvehhâb'ların arkasında çıkacaksınız.

Amma Allah-u Teâlâ'ya gönülden bağlanmış, iman etmiş, Kitabullah'a riâyet etmiş, Resulullah Aleyhisselâm'ın Sünnet-i seniyye'sine tâbi olmuş olanlar aslâ İbn-i Teymiye'ler, İbn-i Abdülvehhâb ve onların peşlerinden gidenlerle beraber olmazlar.

ŞEFAAT

Şefaata dileme ve kabul etme yetkisi ancak Allah-u Teâlâ'ya mahsustur. Melekler de, peygamberler de, veliler de ancak O'nun izni ile şefaata ederler.

"Onlar, Allah'ın râzı olduğu kimseden başkasına şefaata edemezler ve O'nun korkusundan titrerler." (Enbiyâ: 28)

Onların herşeyi Hakk'a bağlıdır. Ancak O'nun hidayet vermesiyle irşad eder, ikaz eder, hakikatleri ortaya serer. Allah-u Teâlâ dilerse buna memur ettiklerini ahirette de şefaataçtı kılar. Hiç şüphe yok ki bu da O'nun izniyle, emriyle ve iradesiyle olur.

Nitekim Allah-u Teâlâ diğeri bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"O'nun katında, kendisinin izin verdiği kimselerden başkasının şefaati fayda vermez." (Sebe: 23)

Şefaata ancak ehil olanlara fayda sağlar. Ehil olmayanlara o gün hiçbir şefaataçının şefaati fayda vermez.

.

Şefaata bir kimsenin suçunu affettirmek, kendisinden cezayı gidermek için hakkında yapılan bir iltimas ve istirhamdan ibarettir.

Günahı sevabından çok olduğu için cehenneme girmeyi hak eden günahkâr müminlere; Allah-u Teâlâ'nın izni ile peygamberler, siddıklar, âlimler, şehitler şefaata edeceklerdir.

O kime şefaata yetkisi verirse, ancak o şefaata edebilir. Bu yetki O'na âittir.

"O'nun izni olmadan, katında kim şefaata edebilir?" (Bakara: 255)

Buna kim cesaret edebilir? Şefaata izni verilenler de hep O'nun rızâsı ve izni doğrultusunda âile efrâdına, yakınlarına ve dostlarına şefaata ederler. O'nun izin vermediği hiç kimse şefaata edemez.

Abdullah bin Ebi'l-Ced'a -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre şöyle söylemiştir:

"Ben Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-i şöyle buyururken işittim:

"Andolsun ki ümmetimden bir kimsenin şefaatiyle Temimoğulları'ndan daha çok kimse cennete girecektir."

Ashâb-ı kiram:

"Senden başka bir kimsenin mi yâ Resulellah?" dediler.

"Benden başka bir kimse!" buyurdu." (Tirmizî - İbn-i Mâce: 4316)

Bir Hadis-i şeriflerinde de şöyle buyuruyorlar:

"Şefaetim, ümmetimin büyük günah işleyenleri içindir.

Bir adamın ateşe atılması için emir verilir. Giderken (dünyada) susadığı zaman su vermiş olduğu adama rastlar, onu tanır ve ona:

'Benim için şefaet etmeyecek misin?' der.

Adam: 'Sen kimsin?' diye sorunca:

'Ben sana falan gün su içirmedim mi?' der. Öbürü bunu tanır ve (Allah katında) onun lehinde şefaatte bulunur. Adam da böylece geri çevrilir ve cennete gider." (Tirmizî: 2437)

Bütün bunlar Allah-u Teâlâ'nın engin merhametinin birer tecellisinden ibarettir.

Vesile:

Abdullah bin Amr -radiyallahu anhümâ-dan rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Müezzini işittiğiniz vakit siz de onun dediğini deyin. Sonra bana salâvât getirin. Çünkü her kim bana bir defa salâvât getirirse Allah ona o salâvât sebebiyle on defa salât eyler.

Sonra Allah'tan benim için vesileyi isteyin. Zira vesile cennette bir makamdır ki; Allah kullarından yalnız bir tanesine lâyıktır. Umarım ki o bir kişi de ben olayım. Her kim benim için vesileyi isterse şefaetim ona vâcib olur." (Müslim: 384)

Hadis-i şerifte "**Vesile**"nin ne şekilde ve hangi kelimelerle isteneceği bildirilmemiş, diğer bir Hadis-i şerifte beyan edilmiştir.

Câbir bin Abdullah -radiyallahu anhümâ-dan rivayete göre, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"Her kim ezanı işittiği zaman:

'Ey Allah'ım! Bu tam dâvetin ve kılınacak namazın Rabb'i! Muhammed'e vesile ve fazilet ver, onu kendisine vâdettiğin Makâm-ı Mahmud'a ulaştır.'

Derse, kıyamet günü şefaatıma erişir." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 365)

Makâm-ı Mahmûd:

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz en büyük şefaet makamı olan Makâm-ı Mahmûd'a erdirilerek de diğer peygamberlere üstün kılınmıştır.

Âyet-i kerime'sinde:

"Ümid edebilirsin ki, Rabb'in seni bir Makâm-ı Mahmûd'a gönderecektir." buyuruluyor. (İsrâ: 79)

O öyle bir makamdır ki, Hâlik-ı Azimüşân yalnız ve yalnız Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine bahşetmiştir. Hiç kimsenin şefaât edemeyeceği bir zamanda yalnız ona şefaât izni verilecek ve şefaâtı kabul olunacak peygamber yalnız Muhammed Aleyhisselâm'dır.

Bu makam Resulullah Aleyhisselâm'ın insanlara şefaât etmek üzere çıkarılacağı, herkesin hamd ile yüceltileceği "**Livâ-i hamd**" altında muazzam şefaât makamı demektir. O makamda günahkârlara ve biçarelere şefaât edince mahşer halkı tarafından Resulullah Aleyhisselâm pek çok senâ olunacağı için o makama "**Mahmûd**" denilmiştir.

Ey Vehhâbîler! Sizin onu inkâr etmenizde, size ne gibi bir fayda vardır? Apaçık görülüyor ki burada Allah kelâmı var. Onu yaratan onu methediyor, en üstün dereceyi ona bahşettiğini beyan ediyor. Kendiniz saptığınız gibi, başkalarını da sapıtmaktan ne gibi bir fayda elde ediyorsunuz? Bunca hakikatler izah ediliyor, siz hâlâ münkir olarak mı yaşayacaksınız?

Allah-u Teâlâ;

"Sana Rabb'in, sen râzı oluncaya kadar verecek." buyuruyor. (Duhâ: 5)

Allah-u Teâlâ o gün, içinde buldukları şiddetli ve dehşetli halin ağırlığından ona tâbi olanları rahata kavuşturacaktır.

Bu şefaât makamını yalnız ve yalnız ona tahsis etmiştir. Siz ona iman etmedikçe, onu saymadıkça sevmedikçe, hiç o sizi sever mi? Size şefaât eder mi?

Sizin ilâhınız hakkında bir Âyet-i kerime var mı ki onlara tapınıp duruyorsunuz? Bunca hakikatleri görmezden geliyorsunuz. Bu inkârınız sizi nereye götürüyor?

Ona bütün bu lütufları Rabb'isi verdi, sizin ilâhınız size neyi verdi? İlâhınızın size verdiği şey Hakk yolundan sapmanızdır. Dikkat ederseniz Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Ravza-i Pâk'inde bir nur olarak yatarken, sizin ilâhınız şimdi bir avuç gübre kalmıştır ve ruhu da cehenneme gitmiştir.

.

Mahşerde ilâhî mahkemenin bir an evvel başlaması için en büyük şefaatte bulunacak olan Muhammed Aleyhisselâm'ın bu şefaât-ı uzmâ'sı mahşerdeki bütün insanlara ve cinlere şâmindir.

Bir şefaâtı daha vardır ki, bu şefaât sebebiyle bir kısım bahtiyar müminler sualsiz hesapsız cennete girerler.

Bir kısım kimseler günahlarının çokluğu nedeniyle cehenneme girmeye müstehak oldukları halde, şefaât sayesinde azaptan kurtulup cennete girerler.

Bir Hadis-i şerifte şöyle buyuruluyor:

"Kıyamet günü geldiğinde (Umumi surette) şefaât ederim ve ben 'Ey Rabb'im! Kalbinde hardal tanesi kadar imanı olanları cennete koy!' diye niyaz ederim. Bunlar cennete girerler. Sonra ben 'Ey Rabb'im! Hardal tanesinden az imanı olanları da koy!' diye yalvarırım."

Enes bin Malik -radiyallahu anh- der ki:

"Az bir imanı..." buyurduğu sırada ben Resulullah Aleyhisselâm'ın parmaklarına bakar gibi idim. O parmaklarını birbirine bitiştirerek işaret ediyordu." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 2186)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz olduğu gibi, Allah-u Teâlâ'nın dilediği zatlar da bu hususta şefaât edeceklerdir.

Ebu Saîd -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Ümmetim içinde, insanlardan büyük cemaatlere şefaath edecek kişiler vardır. Onlardan kimi bir kabileye, kimi bir zümreye, kimi de bir kişiye şefaath edecek ve neticede bunlar cennete gireceklerdir." (Tirmizî: 2556)

Bazıları da günahları nispetinde ceza görmesi ve yanması gerekirken, şefaathın erişmesiyle cezasının hepsini çekmeden çıkartılıp cennete girerler, cehennemden kurtulurlar.

Câbir bin Abdullah -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerifte şöyle buyuruluyor:

"Şüphesiz ki Allah bir topluluğu şefaath sayesinde cehennemden çıkaracaktır." (Müslim: 191)

Şefaath sayesinde bazı müminlerin de cennetteki dereceleri artar.

Şefaath sayesinde kıyametin sıkıntısı ve şiddeti ümmet-i Muhammed'e dokunmayacaktır.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruluyor:

"Her peygamberin bir duâsı vardır. Allah'a onunla duâ eder. Ben duâmı kıyamet gününde ümmetime şefaath etmek için saklıyorum." (Müslim: 198)

Ebu Musa el-Eş'arî -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde ise şöyle buyurmuşlardır:

"Şefaath ile, ümmetimin yarısının cennete girmesi arasında muhayyer (serbest) bırakıldım. Ben ise, şefaath etmeyi tercih ettim."

Çünkü şefaath daha umumî ve daha çok yeterlidir. Siz bu şefaathımı takvâ sahibi müminler için mi sanırsınız? Hayır! O şefaathım günahkâr, hatalı ve pis işlere karışan (müslüman)lar içindir." (İbn-i Mâce: 4311)

Onun âlemlere rahmet oluşu sebebiyledir ki; ümmeti cehennemde ebedî kalıp azap görmekten kurtulacaktır, hesapları bütün ümmetlerden önce görülecek, işledikleri kabahatlere ve diğer hallere diğer peygamberler ve ümmetleri vâkif olamayacaklardır. Alacakları mükâfatlar kat kat olacak, cennette nimetlerin en büyüğü olarak Cemâlullah'ı müşâhede edeceklerdir.

"Yetiş imdada ey Şâh-ı risâlet Rûz-i mahşerde

Ki derd-i bîdevâ'y-ı mâsiyet senden şifâ ister." (Muhammed Es'ad Erbîli -kuddise sırruh-)

Mescid-i Nebevî:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ise Hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

"Benim şu mescidimde kılınan bir namaz, başka mescidlerde kılınan bin namazdan üstündür." (Müslim: 1394)

Âyet-i kerime ile Allah-u Teâlâ böyle emrediyor, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz böyle buyuruyor.

Bu münkir Vehhâbiler ise;

"Mescid-i nebevî'de namaz kılmak bize göre şirk'tir." diyorlar. Medine-i münevvere'de buldukları halde ısrarla Mescid-i nebevî'ye gitmiyorlar ve gitmemenin gerektiğine dâir şiddetle kararlılık gösteriyorlar.

Medine-i münevvere'ye yakın bir yerleşim yerinde işçi olarak çalışan bir kardeş diyor ki:

"Dört yıl aralarında kaldım, beraber çalıştığımız kimseleri Mescid-i nebevî'de namaz kılarken hiç görmedim. Orada namaz kılmanın şirk olduğunu söyleyenler bile var. Diğer sünnetlere ve sünnet namazlara hiç iltifat etmiyorlar. Sünnet namazları özellikle kılmıyorlar. 'Yemekten sonra yenen tatlı gibidir, yemekten sonra tatlı yense de olur yenirse de olur, mühim olan farzları yapmaktır.' diyorlar."

Artık bunların İslâm'dan çıktığını hâlâ görmüyor musunuz?

Allah-u Teâlâ'nın emrine, hükmüne bir bakın, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in beyanına bir bakın, bir de Vehhâbîler'in icraatına bir bakın. Hiç İslâm'la ilgileri var mı? Hazret-i Allah ile, Resulullah Aleyhisselâm ile hiçbir ilgileri var mı?

"Biz Allah'a inanıyoruz!" diyorlar, O'na inanan böyle yapar mı?

Hadis-i şeriflerde şöyle buyurulmaktadır:

"Bir kimse hacceder, ondan sonra kabrimi ziyaret ederse, hayatımda beni ziyaret etmiş gibi olur." (Câmiüs-sağir)

"Kabrimi ziyaret eden kimseye şefaetim vâcib olur." (Keşfül-hafâ)

"Bir kimse haccettikten sonra beni ziyaret etmezse, bana cefa etmiş olur." (Câmiüs-sağir)

TASAVVUF

Vehhâbîlik dininin en belirgin özelliklerinden birisi de Tasavvuf'u inkârdır. Resulullah Aleyhisselâm'ı kabul etmeyen, onun vekili olan veliyi veya velileri mi kabul edecek?

Halbuki Allah-u Teâlâ sevdiği ve seçtiği Evliyâullah Hazerâtı'nı Âyet-i kerime'sinde beşeriyete şu şekilde tanıtmaktadır:

"İyi bilin ki, Allah'ın veli kulları için hiçbir korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır." (Yunus: 62)

Vehhâbîler velileri inkâr etmekle bu Âyet-i kerime'yi ve buna benzer Âyet-i kerime'leri de inkâr etmişlerdir, bu bir küfür değil midir?

Hıristiyanların müslümanlığa yönelmelerinin daha çok tasavvuf yoluyla olduğunu gören İngilizler, İslâmiyet'e darbe vurmak için Vehhâbîler'i bu yolla maşa olarak kullandılar.

Oysa Allah-u Teâlâ Resulullah Aleyhisselâm'dan sonra kime tâbi olunacağını şöyle emir buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkunuz ve sâdıklarla beraber olunuz!" (Tevbe: 119)

İşte size emr-i ilâhî ile sapıklığı böyle açık açık izah ediyoruz, uzun uzun anlatıp ispat ediyoruz. Allah-u Teâlâ kime nasip ederse bunları görür, hidayete erer, müslüman olur. O'nun nur vermediği kimse küfr-ü inadında kalır. O da kendi aleyhine.

Tasavvufun başlangıcı Resulullah Aleyhisselâm'ın ve Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- Hazerâtı'nın yaşayışlarında görülmektedir. Bazılarının zannettiği gibi Resulullah Aleyhisselâm'dan sonra başlamış olmayıp, doğrudan doğruya onun zuhuru ile zâhir olmuştur.

Kaynağı Kur'an-ı kerim ve Hadis-i şerif'lerdir.

Tasavvuf, İslâmî ilimlerin özü ve kaynağıdır. Esrar odasının ilâhî sırlarına mazhar olabilmek ve hakikati anlamak için kurulmuş ilâhî bir ilim-irfan mektebidir. Bu tahsil sayesinde bütün ilimlerin özüne inilir.

Allah-u Teâlâ zâhirî ilimlerin öğrenilmesi için yeryüzünden âlimleri eksik etmediği gibi, bâtinî ilimleri öğretmek için de tarikat ehlini eksik etmemiştir. Her zaman için mürşid-i kâmil bulundurmaktan âciz değildir.

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Yarattıklarımızdan öyle bir topluluk da vardır ki, onlar Hakk'a iletirler ve hak ile hüküm verirler." (A'râf: 181)

Bu tertemiz vazife mânevî bir miras olarak nebilerden âlimlere intikâl etmiştir. Buradaki âlimlerden murad, kibâr-ı evliyâullah'tır.

Tarikat, kelime mânâsı itibarı ile **"Yol"** demektir. Tasavvuf dilinde ise; **"Allah-u Teâlâ'yı bilmek, bulmak ve O'na yaklaşmak için takip edilecek ibadet yolu"** mânâsına gelir.

Lüzumu Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerle ispat edilmiştir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol tayin ettik." buyuruyor. (Mâide: 48)

Fahrüddin-i Râzi -rahmetullahi aleyh- Hazretleri ve diğer bazı müfessirler bu Âyet-i kerime'ye:

"Ey kullarım! Sizin her birinize iki şeyi vâcib ettim. Evvelâ şeriat, sonra da tarikat." mânâsını vermişlerdir. Çünkü **"Minhac"**ın kelime mânâsı **"Münevver bir yol"** demektir.

"Minhac" kelimesinden kastedilen münevver yol **"Şeriatın güzelliklerinin bütünü"** olduğuna göre, şeriat yolun başı, tarikat da devamıdır.

Ve münevver yol Asr-ı saâdet'ten bu güne, Pirân-ı izam -kaddesallahu esrârehüm- Hazerâtı'nın el ve gönüllerinde zamanımıza kadar teselsülen gelmiştir. Bu silsile-i celîle-i âliye tevatür ile sabit olmuştur. Her devirde büyük bir İslâm cemaati tarafından doğruluğu tasdik edilmiştir.

İmâm-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri:

"Tevatür ile dinde sabit olanı inkâr etmek küfürdür." buyururlar.

Tarikat-ı aliye'ye dahil olan bir sâlik:

"Nefsini temizleyen kurtulmuştur." (Şems: 9)

Âyet-i kerime'sinde buyurulduğu üzere kalbini mâsivânın bataklık ve bulanıklıklarından temizleyerek mârifet evi ve muhabbet yurdu hâline getirir.

Tarikat, şeriat-ı mutahharanın hâdimidir, yardımcısıdır. Abdest, temizlik, taharet, namaza hazırlık olduğu gibi; tarikat da kalbi temizleyip huzura hazırlar.

Bir insan zâhirini süslemek için Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-Efendimiz'in şeriatına; bîatını ziynetlendirmek, iç dünyasını nurlandırmak için de tarikatına ittiba eylemelidir. Şeriatla dış nizam, tarikatla da iç nizam tesis edilir.

Tarikat-ı aliye'ye dehalet etmekten maksat, şeriate inanılması gereken şeylere karşı yakîn hâsıl olmasıdır. Hakiki iman da budur.

Mesela Allah'ın varlığını önce işiterek inanan insan; bularak, anlayarak inanmaya başlar, imanı kemâle erer.

Diğer taraftan ibadetleri yapabilmek için nefis-i emmâreden ileri gelen güçlükler ortadan kalkar, ibadetler kolaylıkla ve seve seve yapılır.

İlim ve hakikat âleminde imanın kemâlleşmesine büyük bir âmil, zühd ve takvâ ile başlayıp olgun dimağlarda bir felsefe olan tasavvufun; bir takım müfsid telakkiler altında zan, nam ve menfaatler sebebiyle sâfiyeti ve aslı kaybettirilmeye çalışılmıştır.

Bu münevver yolun hakikat erleri din uğruna malları ile, canları ile, aç-susuz olarak sırf Allah için uğraşmışlar, hem ibadet, hem de mücadele-mücadele etmişler, bu surette İslâm birliğini bozacak en ufak bir fitnenin dahi meydan bulmamasına gayret sarfetmişlerdir.

Çünkü onlar Allah-u Teâlâ'nın biricik Habib-i Ekrem'i Muhammed Aleyhisselâm'ın ahlâkı ile ahlâklanmışlar, tabiatı ile tabiatlanmışlardır. Tam bir teslimiyet, kuvvetli bir iman ile bağlanmışlar, onun izini ve prensiplerini takip etmektedirler.

Bugünkü bu bunalım içinde hayat bulan yine onlardır. Huzur ve saâdet onlarda vardır.

Ey Vehhâbîler! Önünüze bunca Kelâmullah serildiği halde; hafife almanız, kendi zannınıza çevirmeniz, hükümsüz saymanız sizi doğrudan doğruya küfre götürür. İsterseniz küfrü tercih edin, isterseniz iman edin, Allah-u Teâlâ'nın emir ve hükümlerine tâbi olun.

Allah-u Teâlâ'nın bu kadar güzel beyanları olduğu halde insanları Allah yolundan alıkoymanız, onları sapıtmanız, Allah-u Teâlâ'nın dininden ayırıp Vehhâbîlik dinine sokmanız; hem Allah-u Teâlâ'yı gadaplandırmış olmaktadır, hem de hakikatten ayrılıp dalâlete sapmanıza sebep olmaktadır.

KABİR EHLİ

İnsanın cesedi yani cismâniyeti ayrı şeydir, ruh ayrı şeydir, Kudsî ruh ayrı şeydir, ruhâniyet ayrı şeydir, lâtifeler de ayrı şeydir. Bunların her birinin hârikulâde büyük vazifeleri vardır. Mükerrer olarak yaratıldığı içindir ki, insana bu lütuflar bir ikram ve ihsan olarak bahşedilmiştir.

Cismâniyet; nefis ve ruhun birleştiği bir binadır. Bu binanın içinde ulvî ve süflî kuvvetler vardır, ayrı ayrı mücadeleleri bulunmaktadır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Andolsun ki biz sizi yarattık. Sonra size şekil verdik." buyuruyor. (A'raf: 11)

Yaratılışın başlangıcında şekilsiz bir yaratık olduğunuz halde sizi **"Ahsen-i takvim"** olan insan şekline koyduk.

Bu öyle bir cismâniyet ki, kâinatta yarattığı her şeyi o cismin içine sığdırmıştır.

Daha sonra ruh verilerek yaratılış kemâle ermiştir.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde:

"Ona kendi ruhumdan üfledim." buyuruyor. (Hicr: 29 - Sâd: 72)

Böylece ulvî ruh, şekillendirilmiş balçığa inince her tarafına sirayet etti, cesette hayat ve hareket başladı. O basit gibi görünen cesede o üstün ve yüce insanlık şerefini veren unsur, bu ilâhî ruhtur.

Nitekim bir Âyet-i kerime'sinde de buyurur ki:

"De ki: Ruh Rabb'immin emrindedir." (İsrâ: 85)

İlâhî ruhtan üflenen nefha bu cesedi meydana getirmiş ve insanı en mükemmel bir şekle ve en güzel bir hâle getirmiştir.

Kudsî ruh'a gelince; Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

Allah-u Teâlâ'nın Kudsî ruhla desteklediği kimseler ayrıdır. Onlar kendi ilminden ilim ihsan ettiği kullardır. Kimin kalbine imanı yazarsa, o nur sayesinde hakikati ona bildirmiş olur.

Herkeste bir ruh var, onlarda iki ruh var. Onlar doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'nın desteğiyle hareket ederler. Kalplerine ilmi yazmış, kendi lütfundan bir ruh ile desteklemiştir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Ashâb-ı kiram'dan Hassan bin Sâbit -radiyallahu anh- hakkında:

"Allah'ım! Onu Kudsî ruh'la destekle!" diye duâ buyurmuştur. (Buhârî)

Kudsî ruh'la desteklenenler âlem-i misâle kadar gider, peygamber meclisine dahil olur.

Bir Âyet-i kerime'de de şöyle buyurulmaktadır:

"Onu sizin görmediğiniz askerlerle destekledi." (Tevbe: 40)

Bu ilâhî beyan ispat için size yeter.

Allah-u Teâlâ onu hıfz-u himayesine almış, çepeçevre kuşatmıştır. Cebrâil Aleyhisselâm ve diğer melekleri insanların görmediğini fakat mevcut olduğunu, Resul'ünü onlarla desteklediğini beyan ediyor. Nasıl bir askerle muhafaza ettiğini yalnız O bilir.

Resulullah Aleyhisselâm böyle olduğu gibi, onun vekili de işte böyle destekleniyor. Ona verileden ona da verildiği içindir ki bir Mürşid-i kâmil'e ihtiyaç görülmüştür.

.

Onlar için ölüm yoktur. Onlar Allah-u Teâlâ'nın müstesnâ kulları olduğu için, onlar için berzah yoktur.

O ölmüş amma, burada ölen nefistir. Çürkü her canlı ölüme mahkûmdur.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Her insan ölümü tadacaktır." buyuruyor. (Âl-i imrân: 185 - Enbiyâ: 35 - Ankebût: 57)

Onlar ayrı kimselerdir. Allah-u Teâlâ onlara bir ruh verdiği gibi, bir de hiç kimsede bulunmayan Kudsî ruh vermiştir, ruhâniyet vermiştir, lâtifeler halletmiştir. Onlar diğer insanlardan ayrıdır. O rûhâniyet dünyada da onunladır, kabirde de onunladır, mahşerde de onunladır, cennet-i âlâ'da onunladır. Çünkü Allah-u Teâlâ onu onun için yaratmıştır. Onlar beşeriyetin görmediği mânevî yardımcılardır, destekçilerdir.

Onlar her ne kadar Berzah hayatına geçmişlerse de, onlar cennettedirler.

Bunu size ispat edelim:

Antakya halkı İsa Aleyhisselâm'ın dâvetçilerini reddetmişler, hatta öldürmek için söz birliği etmişlerdi. Bunun üzerine şehrin öte başından Habib-i Neccar adında inanmış bir kimse alelâcele imanını açığa vurdu. Hak ve hakikati ortaya çıkarmak için çaba sarfetti. Halkı bu gelen elçilere uymaya teşvik etti, onlara öğütlerde bulundu.

Fakat iman etmeye yanaşmayan halk, üzerine hücum etti ve onu taşla tuttular, ayaklarının altına alıp çiğnediler. O ise: *"Allah'ım! Kavmimi hidayete erdir."* diye duâ ede ede can verdi.

Bunun üzerine taraf-ı ilâhî'den kendisine:

"Cennete gir!" denildi. (Yâsin: 26)

Allah-u Teâlâ şehâdetinin hemen ardından onu cennetle müjdeledi. Melekler onu karşılamak için dizildiler ve: *"Firdevs cenneti seni beklemektedir."* diye haber verdiler. Bu gibi kimselerin ruhu daha o anda cennete girer.

O ise oradaki fevkalâde mükâfatı görünce, kavminin de bu hali bilmesini temenni etti ve şöyle söyledi:

"Keşke kavmim, Rabb'im'in beni bağışladığını ve beni ikram edilenlerden kıldığını bilseydi!"
(Yâsin: 26-27)

O, gerçekten kavminin hidayet bulmasını şiddetle arzu etmekteydi. Onun bu sözü kıyamete kadar gelecek insanlara da şâmidir. Allah-u Teâlâ onun lisanı ile bütün beşeriyete bu gerçeği duyurmaktadır.

Allah-u Teâlâ peygamberlerinin ve has kullarının cesedlerini toprağa haram kıldığı gibi, onun vekili olan velilere de, dilediğine haram kılar. Onun vücudunu da çürütmüyor. Değil vücudun çürümesi, kefeni dahi solmuyor.

Ten elbisesi içindekine yapıştığı nispette Allah-u Teâlâ'nın nuru tene akseder. O ten nur olur, artık onu ne toprak çürütür, ne de ateş yakar.

Bunların cesedi orada durur. Ruhâniyeti çıkar, gezer, konuşur, birçok işler yapar. Demek ki onlar ölü değil, dünyada da vazife görüyor. Bir tek şu fark var ki, onların gölgeleri olmaz. Ruhaniyettir çünkü. Ricâl-i gayb'ten olduğu buradan bilinir. Amma onu kim görecek?

Meselâ Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"İşlerinizde sıkıştığınız zaman kabir ehlinde yardım isteyiniz." (Keşfü'l-hafâ)

Bu da ancak Allah-u Teâlâ'nın rûhâniyetle, kudsî ruhla desteklediği, tasarruf sahibi kullarda olur, başkasında tecelli etmez. Zira onlar Resulullah Aleyhisselâm'ın vekili oldukları için Resulullah Aleyhisselâm'ın nazarı ve tasarrufu onların üzerindedir. Yani ona gelen bu hâlât Resulullah Aleyhisselâm'dan gelmektedir.

Onun vekili dahi istimdat edildiği zaman, hayatta da olsa, ahirete intikal ettikten sonra da olsa izn-i ilâhî ile kendisinden istimdat edenlerin imdâdına yetişiyor. Kabirden gelen onun rûhâniyetidir, ceset değil. O

da ancak Allah-u Teâlâ'nın emriyle izniyle yürür. Ceset toplulukta ise de rûhâniyet Allah-u Teâlâ'nın emrindedir.

Nurun özü hakkında ise Allah-u Teâlâ: **"Her zaman aranızdadır."** buyuruyor. İcabettiği yerde, vazife anında aranızdadır.

Hayatta olan Mürşid-i kâmil'e, sırasıyla mürşidi ve ahirete intikal etmiş diğer mürşidler daima destek verirler. İcabederse Resulullah Aleyhisselâm da destek verir.

Onlar için ölüm yoktur. Onlar Allah-u Teâlâ'nın müstesnâ kulları olduğu için, onlar için berzah yoktur. O ölmüş amma, ruhu ve rûhâniyeti ölmemiştir. Allah-u Teâlâ'nın izniyle istimdat edenleri muradlarına erdirir. Çünkü ölmediler. *"İstimdat et, yardım edecek, cevap verecek sana."* buyuruyor. Niçin? Ölmediği için. Elbise öldü amma, rûhâniyet ölmedi.

Cesetleri yerededir, rûhâniyetleri emrolundukları yerededir. Ceset toprakta, ruh cennette, rûhâniyet iş başındadır. O gittikten sonra rûhâniyet Allah-u Teâlâ'nın izniyle iş başına geçer. Allah-u Teâlâ onun rûhâniyetinden lâtifeler halkeder. O lâtifeler onun mânevî askerleridir. O askerleri Allah-u Teâlâ dilediği yerde yürütür, çalıştırır. Hayatta da olsa, ahirete intikal ettikten sonra da olsa, izn-i ilâhî ile kendisinden istimdat edenlerin imdadına yetişir. Daha önce kişi iş başında iken, o gittikten sonra rûhâniyet iş başına geçer. Onu Allah-u Teâlâ idare eder. O anda elli kişi müracaat etse ve dünyanın bir ucunda olsa, hepsine birden yetişir. Yetişen, onun emrinin altında bulunan lâtifelerdir. Rûhâniyet de lâtifeler de aynı o kişiye benzer. O, amma o değil. O toprakta yatıyor.

Hayatta iken insanda nefis, şeytan, ihtiyaçlar ve meşgaleler olduğu için, basireti bağlanabiliyor. Amma orada bunlar yok. Rûhâniyet kınından çıkmış kılıç gibidir, keskin bir şekilde icraat yapar.

Bu durum beşeriyetin ilmi dahilinde değildir, ancak ehline mahsustur.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Göklerin ve yerin orduları Allah'ındır." (Fetih: 4)

Dilediği şekilde işlerini yönetir.

Ruh cennet-i âlâ'ya gitti amma, rûhâniyet yine iş görüyor. Onda iken de iş görüyordu, o ahirete gidince Allah-u Teâlâ'nın izniyle yine iş görüyor.

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyin. Onlar diridirler, fakat siz farkında değilsiniz." (Bakara: 154)

Onlar fâni hayatı terk ederek ebedi bir hayata ermişlerdir. Onların diğer ölümler gibi olmadıkları apaçık bir gerçektir. Hayat-ı hayâlîden hayat-ı hakikiye geçmişlerdir, hayat-ı hakiki de ölümden sonra başlar.

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyuruluyor:

"Bilâkis onlar diridirler, Rabb'leri katında rızıklanmaktadırlar." (Âl-i imrân: 169)

Yerler, içerler, dünyadaki hayatın kat kat fevkinde bir hayat yaşarlar. Onlar diri oldukları gibi, dirilerle de beraberdirler.

Bu gibi kimseler "Hâlet-i nezi"de taraf-ı ilâhîden şu hitapla taltif edilirler:

"Ey mutmain olan nefis! Sen O'ndan râzı, O senden râzı olarak dön Rabb'ine! Gir sâlih kullarımın içine! Gir cennetime!" (Fecr: 27-30)

Bu hitap ona hem vefat anında, hem de kıyamet gününde söylenir. Bu gibi kimselerin cennette yerini görmeyince, cennet çiçeklerinden bir dal gelip onun kokusunu koklamayınca ruhunun kabzolunmayacağına dair muhtelif Hadis-i şerifler vardır.

VEHHÂBİLİK DİNİ ve ORTAYA ÇIKIŞI

İbn-i Teymiyye (1263-1328):

Vehhâbilik dininin fikir olarak ortaya çıkması, Hicrî 661, Milâdî 1263 yılında Harran'da doğan İbn-i Teymiyye ile başlamıştır. Asıl adı Ahmed bin Abdülhalim olup, İbn-i Teymiyye lâkabıyla şöhret bulmuştur.

Tatarların zulmünden dolayı âilesiyle birlikte Şam'a geldi. Babası Abdülhalim kısa zamanda Şam'da parmakla gösterilmeye başlandı. Şöhreti her tarafa yayıldı. Şam'ın en büyük camiinde vaaz ve ders kürsüsü vardı.

İbn-i Teymiyye küçük yaşlarda Kur'an-ı kerim'i ezberledi, daha sonra Hadis tahsiline yöneldi. Kısa zamanda tahsilini tamamladı. Henüz yirmi yaşına varmadan geniş mâlumat ile şöhret bularak ders okutmaya ve fetvâ vermeye başladı. Babası ölünce de onun yerine geçti. Bütün gözler kendisine çevrilmişti. Bir çok hayranı ve taraftarı oldu.

Başlangıçta İslâm şeriatını ihyâ ve İslâm'a karışan hurafeleri temizlemek gayesiyle ortaya çıkmıştı. Şu kadar var ki bazı itikadî ve amelî meselelerde cumhûr-u ulemâya, büyük müçtehidlere muhalefet etti. Salâhiyeti umumiyetle kabul edilmiş bulunan nüfuzlu şahsiyetleri çürütmeye çalıştı. Cami minberinde: *"Ömer bin Hattab bir çok hatalar yapmıştır."* dediği gibi, Muhyiddin İbn-ül Arabî -kuddise sırruh- ve İmam-ı Gazâlî -kuddise sırruh- gibi büyük zâtlara şiddetli hücumlarda bulunmuştur.

İmam-ı Süyûtî onun hakkında:

"İbn-i Teymiyye kibirli bir adamdı. Kendini beğenirdi. Herkesten üstün görünmek, karşısındakini küçümsemek ve büyüklerle alay etmek âdeti idi." demiştir.

Allah-u Teâlâ'nın dinini kendisinin düzelttiğini, Kur'an-ı kerim'in mânâsını sadece kendisinin anlamış olduğunu söyleyen İbn-i Teymiyye; ehl-i sünnet âlimlerinin Kur'an-ı kerim'i ve Hadis-i şerifleri yanlış anladıklarını iddiâ edecek kadar ileri gitmişti.

Sâlih kullar ve evliyâullah vasıtasıyla Allah-u Teâlâ'ya yaklaşmanın İslâm'da yeri olmadığını iddiâ etmiş, eserlerinde şiddetle tenkit etmiştir. Yaşayan kullar vasıtasıyla da Allah-u Teâlâ'ya yakın olunamayacağı, onlardan yardım istenemeyeceği gibi, kim olursa olsun, ölenlerin de vasıta olunamayacaklarını ve kendilerinden yardım istenemeyeceğini söylemiştir.

İbn-i Teymiyye sâlih kulların ve peygamberlerin kabirlerini, Allah-u Teâlâ'ya yaklaştıracaklarını ümit ederek ziyaret etmenin câiz olmadığını iddiâ ettiği gibi; *"Resulullah Aleyhisselâm'ın kabrini teberrüken ziyaret etmek caiz değildir."* demiştir.

Allah-u Teâlâ'nın bir cihette bulunduğuna, Arş-ı âlâ'nın kadim olduğuna kaniydi. Derinleştirdikçe isabetsizliği meydana çıkan bazı içtihatları da vardı.

Sapık fikirleri haddi aşınca Mısır'da iki defa hapse atıldı. Görüşlerinde isabet edemediği, bir çok âlimlerin tenkitleriyle sübut bulmuş, dalâlete düştüğü vesikalarla ispat edilmiştir.

Yaşadığı devirde büyük bir fikir hareketi meydana getirmiş, etrafında büyük bir çevre edinmiş, etkisini kendisinden sonraki nesillerde de devam ettirmiştir.

Hakiki âlimler tarafından "*Beynel-ulemâ muallâk adam*" diye anılan İbn-i Teymiyye, 1328 yılında ölmüştür.

Muhammed bin Abdülvehhâb (1703-1792):

Muhammed bin Abdülvehhâb 1703 yılında Arabistan'ın Riyad şehrine yetmiş kilometre uzaklıkta bulunan Uyeyne köyünde doğdu. İlk tahsilini kadı olan babasından aldı, daha sonra Mekke ve Medine'de tahsiline devam etti. Bu tahsili esnasında İbn-i Teymiyye'nin akâid ve fıkha dâir eserlerini ciddiyetle incelemiş, onun çarpık görüşlerinin etkisi altında kalmış, katı bir taassupla büyük bir bağlılık göstermiştir. Daha sonra da kendisini müçtehid zannedip çıkmıştır.

Mekke ve Medine'yi merkez edinerek çalışmaya başladığında pek ciddiye alınmadığı için Basra'ya geçti. Babası Abdülvehhâb bin Süleyman iyi bir müslümandı, çevresinde âlim olarak tanınıyordu. Oğlunun bozuk fikirler yaydığını görünce karşı çıktı, peşinden gidilmemesini var kuvvetiyle halka duyurmaya çalıştı.

İbn-i Abdülvehhâb birçok yerler dolaştıktan sonra tekrar doğum yeri olan Uyeyne'ye geldi. Oranın emiri olan Osman bin Hamd ile yakınlık kurdu ve onu kendisine inandırarak görüşlerini kabul ettirdi, altıyüz kişilik gücünden faydalandı. Daha sonra Uyeyne'nin mühim bir ismi haline geldi. Etrafında kendisini dinleyen ve destek veren büyük bir kalabalık çevrelendi.

İbn-i Abdülvehhâb kendi sapık görüşlerini yaymak için "*Kitabu'l-Tevhid*" adında bir kitap yazmıştır.

Kendine uymayanları kılıçla yola getirmek gerektiği üzerinde duruyordu. Ona göre bu hususta her türlü baskı uygulanabilirdi.

İbn-i Abdülvehhâb sadece sapık fikirlerini yaymakla kalmıyor, bunları zorla kabul ettirmeye çalışıyordu. Bu durum halkı korku ve endişeye sevketti. Bunun üzerine o civarın kuvvetli kabilelerinden biri olan Hâlid oğullarının reisi Süleyman bin Üreyir'e başvurarak yardım istediler. O da Uyeyne emiri Osman'dan İbn-i Abdülvehhâb'ı oradan sürmesini istedi.

İbn-i Abdülvehhâb orada barınamayarak Riyad'a yakın bir yer olan Der'iyye'ye yerleşti. Oranın emiri ve en nüfuzlu adamı Muhammed bin Suûd ile anlaştı ve işbirliği yaptı. Böylece görüşlerine siyasi bir güç kazandırmış oldu. Bu işbirliğinden Vehhâbî isyanları doğdu. İsyancılar Osmanlılar'dan bağımsız olarak kendi inanç ve düşüncelerine göre şekillenen bir devlet kurmak istiyorlardı. İbn-i Abdülvehhâb sapık fikirlerini yaymak için sağlam bir maddî desteğe kavuşurken, Muhammed bin Suûd da kendi nüfuzunu genişleterek Arap yarımadasına sahip olmak için fırsat elde etmiş oldu.

Arabistan topraklarının Osmanlı idaresinde olduğu dönemde bu bölgede Vehhâbî dininin temeli 1744'te işte böyle atıldı. Hicaz bölgesini istilâ ederek, oraları abluka altına aldı.

İbn-i Abdülvehhâb Der'iyye'de sapık fikirlerini yaymaya başladı, orada dersler düzenledi. Komşu kabilelerin emirlerine mektuplar yazarak fikirlerini aktardı.

Bu sapık adam kendisine uyanlara "*Muvahhidler*" adını veriyor, kendisine uymayanları "*Hak dine girmeyenler*" olarak görüyordu. Vehhâbîlik dinini resmen bu şekilde yaydı ve bu noktada ilâhlık dâvasında bulundu.

Halkın dalâlete düştüklerini, tarikata girme ve benzeri şeyler yüzünden tevhidin bozulduğunu, bu gibi kimselerin müşrik olduğunu ileri sürerek kan ve mallarının kendisine inananlara helâl olduğunu, onları kılıçla yola getirmenin gerektiğini ilân etti.

Bölge halkına ganimet vaad eden bu sapık fikirler Necd bölgesinin halkına cazip gelmişti. Bu bölge asırlardır bir çok sapıklıklara sahne olmuştu. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'den sonra peygamberlik iddiasıyla ortaya çıkan Müseyleme'tül-Kezzab, Secah, Tüleyhâ, Esved'ül-Ansî gibi sahtekârlar bu bölgede ortalığı karıştırmışlar, taraftar bulmuşlardı. Bölge daima isyancı grupların merkezi olmaya devam etmişti. Halk yağmacılığa, talana, isyan etmeye, baş kaldırmaya her zaman için meyilli idiler. Çok yaygın bir cehâlet hüküm sürüyordu.

O bölgede pek çok kanlı baskınlar yapıldı. Vehhâbîliği kabul etmeyenler kılıçtan geçirildi, elde edilen malların beşte biri ganimet olarak hazine adı altında Muhammed bin Suûd ve avânesine ayrıldı, kalanı ise savaşa katılan süvari ve yaya çapulcular arasında ikili-birli bölüştürüldü. Bu durum doğrudan doğruya Hazret-i Allah'a ve Resulullah Aleyhisselâm'a karşı açılan bir başkaldırmadır. Vehhâbîlik dinine girenleri himâye etti, İslâm dininde olanların mahvına çalıştı.

İşte bu Vehhâbî bozmalarının bu yaptıklarından bazılarını örnek olarak gösteriyorum, müslüman olan bunu yapar mı?

Dikkat edin, kâfirden almıyorlar, müslümanları öldürüp yağmıyorlar. Ne acı, ne büyük zulüm, ne büyük cehalet.

Bununla bir kâfirin arasında ne fark görebilirsin? O da kâfir, o da kâfir! Vehhâbîlik dinini savunanların kâfir oldukları buradan da görülebilir.

Abdülaziz bin Muhammed bin Suûd:

İbn-i Abdülvehhâb'ın başlattığı bu hareket, Muhammed bin Suûd vasıtasıyla siyasi bir cephe kazandığı için hızla yayıldı. Muhammed bin Suûd pek çok toprak ele geçirdi. Onun 1766'da ölümünden sonra bu toprak kazanma işi ve Vehhâbî isyanlarının askerî ve siyâsî liderliği oğlu Abdülâziz bin Muhammed bin Suûd tarafından devam ettirildi. Bu adam da babasından daha büyük heyecanla İbn-i Abdülvehhâb'a bağlandı.

Abdülaziz bin Muhammed Vehhâbîler'in ikinci reisidir. Başa geçtikten sonra, babasının siyasetini takip ederek Vehhâbîlik dinini yaymak için otuz yıl Orta Arabistan'daki muhtelif kabilelerle mücadele etti, çok büyük katliamlar yaptı, pek çok müslümanın canına kıydı. Sözle, kitapla ve mektuplarla başlayan hareket; kılıçla, silâhla sıcak savaşa dönüştü.

1802 yılında Kerbelâ'yı yağmaladılar, Hazret-i Hüseyin -radiyallahu anh-in türbesinin damını yıktılar, mücevherlerle süslü olan sandukasını alıp götürdüler ve bölge halkını vahşice katlettiler.

O tarihlerde Osmanlı Devleti'nin dış düşmanlarla savaş hâlinde olması ve zayıflamaya başlaması ve İngilizler'in de yardım ve teşvikleriyle bozguncu düşünceler halk arasında yayıldı. Kimileri buldukları bölgelerde etkili oldular, İslâm'a ve müslümanlara büyük darbeler vurdular.

Vehhâbîler kendi inancında olmayanları küfürle itham ettikleri için Hâricîler'e benzemektedirler. Kendi fikirlerine olan zıt fikirleri İslâm'ın dışında olarak kabul ettiler, o fikirde olmayanları tekfir ettiler. Kanlarının mübah olduğunu, mallarının ganimet olarak alınabileceğini, kâfirlere yapılan muameleyi yapmanın onlar için de bahis mevzuu olduğunu söylediler.

Suûd bin Abdülaziz:

Muhammed bin Abdülvehhâb'ın 1792 yılında ölmesine rağmen Vehhâbî hareketi durmadı, hatta daha da hız kazandı. Osmanlılar'ın devlet otoritesinin zayıflığından istifade eden Vehhâbîler, Basra Körfezi civarında hâkimiyet kurdular.

Abdülaziz bin Suûd bin Muhammed'in ölümüyle onun yerine geçen Suûd bin Abdülaziz, sınırlarını genişletmek için saldırılarını artırdı.

Vehhâbîler 1803-1806 yılları arasında Tâif, Medine ve Mekke'yi ele geçirdiler.

İlk olarak Tâif'i kuşattılar ve ele geçirdiler, şehir yağmalandı. Burada pek çok müslümanı, kadın çocuk demeden acımasızca şehit ettiler. Tekke, zâviye, türbe nevinden her yeri yıktılar. Ele geçirdikleri Tefsir, Hadis ve diğer ilimlerle ilgili pek çok kitabı parçaladılar. Vehhâbî askerleri çok câhil oldukları için, Kur'an-ı kerim'leri diğer kitaplardan ayırt edemediler ve paramparça yaptılar. Bazı Âyet-i kerime'lerin nakşedilmiş bulunduğu tezhipli Kur'an-ı kerim cilt derilerinden çarıklar yapıp ayaklarına giydiler. Öyle ki koca Tâif şehrinde üç tane Kur'an-ı kerim'le bir takım Buhârî-i şerif kaldı.

Bunu bir müslüman yapabilir mi? Asla bir müslüman bu zulmü yapmaz.

Vehhâbîler Tâif'ten sonra Mekke'yi ele geçirdiler. Resulullah Aleyhisselâm'ın, Hazret-i Ebu Bekir, Hazret-i Ömer, Hazret-i Ali, Hazret-i Fâtîma -radiyallahu anhüm- Hazerâtının doğdukları evleri, orada bulunan bütün kubbe ve türbeleri yerle bir ettiler. Ehl-i sünnet âlimlerinden çoğunu sebepsiz yere astılar. Ehl-i sünnet inancında sebât etmek isteyenleri tehdit ettiler.

Suûd bin Abdülaziz Cumâ hutbelerinden halifeye yapılan duâyı kaldırttı.

Tevbe sûre-i şerifindeki:

"Ey iman edenler! Müşrikler ancak bir pisliktirler. Onun içindir ki bu yıllarından sonra artık Mescid-i haram'a yaklaşmasınlar." (Tevbe: 28)

Âyet-i kerime'sini delil göstererek müslümanları müşrik saydığını ilân etti ve yedi sene Mekke-i mükerreme'ye sokmadı.

Vehhâbîler kalabalık yerlere tellâlar çıkartarak: *"Suûd bin Abdülaziz'in dinine girin!"* diyerek müslümanları İbn-i Abdülvehhâb'ın görüşlerini kabule zorladılar.

Görülüyor ki doğrudan doğruya İslâm dinine cephe aldı, Vehhâbîliği bir din olarak kabul etti.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Allah katında din İslâm'dır." (Âl-i imrân: 19)

Buyurduğu halde Hazret-i Allah'a ve Resulullah Aleyhisselâm'a karşı geldi, Kitabullah'ı inkâr etti ve kendi dinini ilân etti.

Ey Vehhâbî bozmaları! Buna bir itirazınız var mı? Bunu hangi Âyet-i kerime ve hangi Hadis-i şerif'le izah edebilirsiniz?

Bütün bu zulümler olurken, Vehhâbîler'e karşı savaşıyan Şerif Galip, Osmanlı Devleti'nin yardım göndermemesine, Hicaz bölgesinin Vehhâbîler'in eline geçmesine ve Haremeyn halkının eşkiyanın esaretine düşmesine çok üzülmüyordu. Bir yandan da hâlâ yardım geleceği ümidini besliyor, hatta Suûd bin Abdülaziz'i tehdit etmekten geri durmuyordu.

Ancak bütün bu tehditler Suûd'un zulmünü azaltmadı, aksine gurur ve kibrini daha da artırdı.

Bundan sonra Vehhâbî ordusu Medine'ye yöneldi. Suûd bin Abdülaziz, Medine halkına bir mektup yazarak, asırlardır hak din üzere olan müslümanları kendi dinine dâvet etti. Medine halkı bu mektup üzerine hayli korktularsa da müsbet veya menfî bir cevap veremediler. Bunun üzerine Vehhâbîler Medine üzerine yürüdüler ve halkı muhasara ederek aç ve susuz bıraktılar. Kendi görüşlerini kabul ederlerse onları affedeceğini söylediler. Onlar da başka çare kalmadığından ve en azından oyalamak için onun bu ağır tekliflerini kabul ettiler.

Vehhâbîler ilk iş olarak Medine'de ne kadar kubbe varsa hepsini yerle bir ettiler. Her türbenin kubbesini de o türbenin türbedârına yıktırdılar. Ancak halkın galeyânı üzerine Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in mübarek mezarı üzerindeki Kubbe-i hadrâ'yı bıraktılar.

Abdülaziz bin Suûd Medine halkına hitaben yaptığı küfür dolu konuşmasının bir noktasında:

"Peygamber'in kabri başında önceleri olduğu gibi durarak, tâzim için salât-ü selâm getirmek çirkin bir davranıştır ve çirkin bid'atlardan olduğu için Vehhâbî diyanetince yasaktır." dedi.

Ben de diyorum ki bunu diyen müşriktir.

Zira Allah-u Teâlâ:

"Şüphesiz Allah ve melekleri Peygamber (Muhammed)e çok salât ve senâ ederler.

Ey iman edenler! Siz de ona salât-ü selâm getirin ve tam bir teslimiyetle gönülden teslim olun." (Ahzâb: 56)

Âyet-i kerime'si ile Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine Zât-ı akdes'inin ve meleklerin salât-ü selâm getirdiğini duyuruyor ve ümmet-i Muhammed'e emir buyuruyor. Bu kâfir ise böyle söylüyor, bu Âyet-i kerime'yi inkâr ediyor. Kendi dinini kuvvetlendirmek için Allah-u Teâlâ'nın emrini hiçe sayıyor, hakikatin yerine bid'atları yerleştirmek istiyor. Bundan ötürü şirk koşmuşlardır ve müşrik olmuşlardır.

Medine halkı bu zulümlere sabrediyor, Vehhâbîler'i oyalamaya çalışıyordu. *"Hilâfet-i İslâmiye merkezinden elbette asker gönderirler."* diye düşünüyorlardı. Tam üç sene sabırla beklediler, asker gelmeyince İstanbul'a bir heyet gönderdiler. Fakat görüştükleri kimseler, durumu padişaha etraflıca bildirmediler. O sıralarda da devletin başında bir hayli gâile vardı, bunun içindir ki bu mühim husus ile ilgilenemediler.

Vehhâbîler 1811 yılında kuzeyde Halep'den Hint okyanusuna, Basra Körfezi ve Irak sınırından doğuda Kızıldeniz'e kadar yayıldılar.

Bu tarihten itibaren Osmanlı Devleti Vehhâbîler'in bir tehlike olmaya başladığını farkettiler, bunlara bir *"Hâricî"* hareketi olarak bakıldı. Bastırmak için çabalar gösterildi, Mısır ve Bağdat valilerine emirler verildi.

Osmanlı padişahı İkinci Mahmud, Mısır valisi Kavalalı Mehmet Ali Paşa'yı bu tehlikeyi bertaraf etmesi için görevlendirdi. Kavalalı, 1812-1813 yılında oğlu Tosun emrinde Vehhâbîler'in üzerine bir ordu gönderdi. Bu ordu Mekke-i mükerreme, Medine-i münevvere ve Tâif'i Vehhâbîler'in elinden kurtardı.

Daha sonra Kavalalı bizzat kendisi, Abdullah bin Suûd'un üzerine yürüdü. Vehhâbîler her ne kadar direndilerse de, 1814'te Abdülaziz'in âni olarak ölümü üzerine bozguna uğradılar, kuvvetleri dağıldı.

1818'de Kavalalı'nın kumandanı İbrahim Paşa Der'iyye'ye giderek isyancıları bastırdı. Muhammed bin Abdülvahhab'ın oğlu Der'iyye kadısı Süleyman'ı da öldürdü. İbn-i Abdülvehhâb'ın diğer oğlu Ali de Hacc'da yakalanarak öldürüldü. Abdülaziz'in yerine geçen oğlu Abdullah'ı ve çocuklarını yakalayıp İstanbul'a gönderdi. Bunlar 17 Aralık 1819'da burada idam edildiler. Böylece Vehhâbîler'in ilk dönemi kapanmış oldu.

Ancak Vehhâbî hareketi durmadı. Savaştan kaçıp kurtulmayı başaran Suûd hânedânından Türkî bin Abdullah, Vehhâbî kuvvetlerini toplayarak Necd bölgesinde yeniden faaliyete geçti. Riyad'ı başşehir yaparak 1821'de ikinci Vehhâbî devletini kurdu.

Bu yönetim başlangıçta askeri hareketlerle, 1843'ten sonra da Osmanlı Devleti'ne tâbi olmayı kabul ederek 1891'e kadar ayakta kalmayı başardı.

II. Abdülaziz bin Suûd'dan Bugüne:

1891'de dağılan bu yönetimi uzun bir mücadeleden sonra Suûd hânedânından II. Abdülaziz bin Suûd 1902 yılında yeniden toplayarak Riyad merkezli Vehhâbî yönetiminin kuruluşunu ilân etti.

II. Abdülaziz, Arabistan yarımadasında gücünü artırmak için İngilizler'le işbirliği yaptı. Sonraki yıllarda Arabistan'ın diğer bölgelerini de ele geçirerek topraklarını genişletti. Abdülaziz 26 Aralık 1915'te İngiltere ile özel bir anlaşma imzaladı. Bu anlaşmaya göre Necd, Hasa, Katif, Cubeyl ve kendisine bağlı olan bölgelerin mutlak hükümdarı olarak tanındı. İngilizler de muazzam paralarla bunlara destek sağladı. Anlaşmaya göre Abdülaziz'in ele geçirdiği toprakların kesin yönetimi ona âit olacak, ondan sonra da yönetim çocuklarına geçecekti. Ancak bu toprakların yöneticileri hiçbir şekilde İngiltere'nin aleyhinde olmayacaklardı.

Birinci Dünya Savaşı'nın Osmanlı Devleti'nin aleyhine sonuçlanması üzerine, İngilizlerin de araya girmesiyle Osmanlı Devleti 1918 yılı sonlarında Medine'den çekildi. Vehhâbîler bundan sonra, Hâşimîler'in elinde kalan Mekke, Medine, Cidde ve Tâifi ele geçirdiler. Abdülaziz bin Suûd 1926 yılının Ocak ayında "*Necd ve Hicaz kralı*" olarak kabul edildi. 17 Mayıs 1927'de İngilizler'le yapılan Cidde anlaşmasından sonra tam olarak bağımsız hâle geldi.

18 Eylül 1932'de Abdülaziz bin Suûd, ünvanını "*Suûdî Arabistan Kralı*" olarak değiştirdi. 4 Kasım 1953'de ölümüne kadar da Arabistan kralı olarak yaşadı. Krallığı boyunca Vehhâbî zihniyetini canlandırmak için çalıştı.

Onun arkasından oğlu Suûd bin Abdülaziz kral oldu. Onun 2 Kasım 1964'te ölümünden sonra yerine kardeşi Faysal bin Abdülaziz geçti. Onun 13 Haziran 1982'de ölümünden sonra da yerine kardeşi Fahd bin Abdülaziz geçti. Fahd, kardeşleri ile arasındaki saltanat rekabetinde Amerika'dan destek gördü ve krallığa geçmesinden sonra bu memleketi tamamen Amerika'nın güdümüne soktu. O'da ölünce yerine kardeşi Abdullah geçti.

Hülasâ-i kelâm; Vehhâbîlik sadece Arap yarımadasında kalmamış, kısa zamanda harice de taşmıştır. Hacc için bu bölgeye gelenler Vehhâbîlik'ten etkilenmişler, memleketlerine dönünce bu sapkın fikirleri yaymaya çalışmışlardır.

Sözümüz Araplar'a Değil; İslâm Dininden Çıkmış, Dinini Kurmuş Vehhâbîler'edir.

Ulemâ-i kiram'dan Muhammed İbn-i Âbidîn -rahmetullahi aleyh- Hazretleri Vehhâbîler'in hakkında "**Reddül-Muhtar**" adlı eserinde buyurur ki:

"Zamanımızda Abdülvehhâb'a tâbi olanlar Necd'den çıkararak Haremeyn'e musallat olmuş, Hanbelî mezhebinin yanısıra, edindikleri bazı itikatlarla ancak kendilerinin müslüman olduklarını, muhaliflerinin müşrik olduklarını iddia etmiş, ehl-i sünnet ile savaşı ve ehl-i sünnet âlimlerinin öldürülmesini mübah saymışlardır." (Cilt: 4, sh: 262)

Bunu bir müslüman yapar mı? Aslâ yapmaz!

Mâlikî ulemâsından Es-Sâvî -rahmetullahi aleyh- Hazretleri de Celâleyn Tefsiri'ne yaptığı Şerh'in ilgili bölümünde şöyle buyurur:

"İbn-i Abdülvehhâb ve mukallidleri: 'Lâ ilâhe illâllâh, Muhammedün Resulullah' diyen Ehl-i sünnet'i kendi rey ve te'villeriyle tekfir ettiklerinden dolayı Hâricî zihniyetindedirler."

Bunların içyüzlerini öğrenin, müslüman olup olmadıklarının kararını siz verin!

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde buyururlar ki:

"Ümmetim benden sonra yetmiş üç fırkaya ayrılacak, bir fırka müstesna, diğerleri hep ateştedir.

– *Onlar kimlerdir Yâ Resulellah?*

Benim ve Ashab'ımın yolunda olanlardır." (Ebu Dâvud)

Kurtuluş ise tek bir fırkadadır. Onlar da Hazret-i Allah'ın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın emrine tâbi olanlardır.

Bu müjde; ona inanmış, onun yolunu seçmiş olanlara, onun izinden ayrılmayanlara âittir. Öyle ki ona kendinden fazla inanmış, onun yolunu beğenmiş, hüve hüve o yoldan gidiyor.

Nitekim bir Âyet-i kerime'de de şöyle buyurulmaktadır:

"Andolsun ki İblis onların aleyhindeki zannını gerçekleştirdi.

Müminlerden bir fırka hariç olmak üzere hepsi ona uydular." (Sebe: 20)

Sayıları az da olsa sapıklığa karşı çıkan, şeytana ve nefsin arzularına muhalefet eden bir zümre her zaman için mevcuttur. İşte bu bir fırkanın mevcut olması sebebiyle bu dalâlet üzerine gidilebiliyor.

Görünüşte bunlar da müslüman. Fakat bunlar Resulullah Aleyhisselâm'ın yolunda değil. Yetmiş üç fırkanın yetmiş ikisi cehennemlik olduğuna göre, Hadis-i şerif aynen tezahür etmiş oluyor.

"Bunlar da müslüman!" demeyin. Hadis-i şerif'e bakın, karar verin.

Onlar zaten ümmet olmayı bile kabul etmiyorlar, Ümmet-i Muhammed fırkasından olmaya bile râzî değiller.

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Daha önce hem kendileri sapmış, hem de birçoklarını saptırarak doğru yoldan ayrılmış bir topluluğun hevâ ve heveslerine uymayın." (Mâide: 77)

İşte iman ile küfrün, hak ile bâtılın ayırım noktası budur.

Onun içindir ki bu hususta sizi uyarıyorum. Âyet-i kerime ve Hadis-i şeriflerle gerçeği ispat ediyorum.

Bu kadar izah ve ispattan sonra Hakk'tan sapar onlara meylederseniz, ateşin size dokunacağını katiyetle bilin! Şayet imanınız varsa!

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Zulmedenlere meyletmeyin, sonra size de ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka dostlarınız yoktur. Sonra yardım da görmezsiniz." (Hûd: 113)

Kendilerinde zulüm bulunan kimselere meyletmek insanı ateşe götürürse, zulmü kökleşmiş olanlara eğilim duymanın, üstelik tamamen meyletmenin neticesini düşünmek gerekir.

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyuruluyor:

"Yoksa siz de onlar gibi olursunuz." (Nisâ: 140)

Onlardan hiçbir farkı kalmaz. Çünkü kişi sevdiği ile beraberdir.

Dünyada hemhâl oldukları gibi, cehennemde de beraber bulunacaklardır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Allah'ın nimetini nankörlükle karşılayanları ve (peşlerine taktıkları) toplulukları helâk olacakları yere, yaslanacakları cehenneme götürenleri görmedin mi?" (İbrahim: 28)

İnsanları saptırıp yoldan çıkarıcıların, dinden diyanetten mahrum bırakanların büyük bir azaba uğrayacaklarında şüphe yoktur.

Fakat Allah-u Teâlâ'nın kendilerine verdiği akli kullanmayıp, dinin ilâhî beyanlarını dinlemeyip, bu gibi saptırıcıların gösterdikleri çıkmaz yollara sapan kimseler de onlar gibi azaba müstehak olmuşlardır.

Kendilerini mazur göstermeye asla salâhiyetleri olamaz.

Bütün bu çalışmalarımız, çabalarımız ehl-i hakikatın dalâlete düşmemesi, sizin tuzağınıza, sizin batağınıza batmaması içindir.

Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Seni yalanlarsa de ki:

Benim yaptığım bana, sizin yaptığınız sizedir. Siz benim yaptığımdan uzaksınız, ben de sizin yaptığınızdan uzağım." (Yunus: 41)

İşte bu Âyet-i kerime size cevap veriyor.

Bizim beyanlarımız aslâ Ehl-i sünnet vel-cemaat olan Araplar'a değildir. Onlara saygı ve sevgimiz sonsuzdur. Zira ben de Arab'ım, Resulullah Aleyhisselâm'ın aslındım ve onun yolundayım.

Sözümüz Araplar'a değil; İslâm dininden çıkmış, dinini kurmuş vehhâbîleredir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Kevser Sûre-i Şerif'i (2)

Kevser

Kevser:

Allah-u Teâlâ, Resulullah Aleyhisselâm'ın şerefine yüceliğini beşeriyete göstermek ve kıyamete kadar anılmak üzere şöyle buyurdu:

"Resul'üm! Gerçekten biz sana kevseri (tükenmeyen pek çok nimeti) vermişizdir." (Kevser: 1)

Âyet-i kerime'de geçen "**Kevser**", muhtelif mânâlara gelmektedir.

Şöyle ki;

Enes -radiyallahu anh-den rivâyet edildiğine göre şöyle demiştir:

"Birgün Resulullah Aleyhisselâm aramızda iken hafif bir uykuya daldı, sonra tebessüm ederek başını kaldırdı.

Biz: 'Yâ Resulellah! Seni güldüren nedir?' dedik.

'Az önce bana bir sûre indirildi.' buyurdu ve daha sonra Besmele çekip Kevser sûresini okudu.

'Kevser nedir biliyor musunuz?' diye sordu.

Biz: 'Allah ve Resul'ü bilir!' dedik.

Bunun üzerine buyurdu ki:

'O bir nehirdir, Rabb'im onu bana vâdetmiştir. Onda çok hayırlar vardır.

O bir havuzdur ki, kıyamet günü ümmetim ondan su almaya gelecektir. Çevresindeki kaplar gökteki yıldızlar kadar çoktur. Ona gelenlerden bir kul şüphe edilerek çıkarılıp atılır.

Ben müdahale edip:

'Ey Rabb'im! O benim ümmetimdendir!' derim.

Bunun üzerine: 'Bunlar senden sonra neler işleyip ortaya çıkardıklarını bilmiyorsun!' buyurur.'" (Buhârî - Müslim)

Havz-ı Kevser Allah-u Teâlâ'nın Resulullah Aleyhisselâm'a bahşettiği hayırlardan sadece bir tanesidir. Ona tükenmeyen pek çok nimet, ayrıca pek çok hayırlı şeyler verilmiştir.

Bunlar; Nübüvvet, Kitap, Hikmet, Şefaât, Makam-ı mahmûd... Hâiz olduğu pek çok faziletler, Nesl-i mübâreke'lerinin yani Ehl-i beyt'in çokluğu, Ümmet-i muhtereme'sinin çokluğu, duâlarının makbul olması... gibi sahası pek geniş olan mânevî lütuflardır.

Kevser ise hepsini içine alır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz; vefatlarından beş gün evvel, öğleye doğru kendilerinde biraz iyilik hissederek mescide gitti. Ashâb-ı kiram'ına namaz kırdırdıktan sonra, minberde oturup Allah'a hamd ve senâ ettikten sonra hutbe irad etti.

Hutbesinin bir kısmında şöyle buyurmuşlardı:

"Ey insanlar!

Dünyada hiçbir peygamber yoktur ki, ümmeti içinde daimî olarak yaşayabilmiş olsun. Benden evvelki peygamberlerden biri ebedî olarak yaşadı mı? Biliniz ki, ben de Rabb'ime kavuşacağım. Muhakkak ki siz de Allah'ınıza kavuşacaksınız. Dünyada hiç kimse kalmaz. Her şey Allah'ın iradesine bağlıdır. Allah'ın takdir buyurduğu zaman, ne öne alınır, ne de o zamandan kaçılır! Sizinle buluşacağımız yer, "Kevser Havzı" kenarıdır. Her kim havuz kenarında benimle buluşmak isterse, elini ve dilini günahlardan sakınsın.

Ey insanlar! Allah, kullarından birini dünya hayatıyla ahiret hayatını seçmekte serbest bıraktı. Fakat bu kul, ahiret hayatını tercih etti."

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ MUHAMMED **Aleyhisselâm**

-Hicretin Üçüncü Yılı-

UHUD SAVAŞI (15)

Kur'an-ı Kerim ve Uhud Savaşı (3)

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde müminleri uyarmaya devam etmekte, münâfıkların söz ve hareketlerine uymayı yasaklayarak şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Sizler inkâr edenler gibi yeryüzünde sefere çıkan veya savaşan kardeşleri hakkında: 'Eğer bizim yanımızda kalsalardı ölmezlerdi veya öldürülmezlerdi.' diyenler gibi olmayın." (Âl-i imrân: 156)

Münâfıklar müslümanların Allah yolunda cihada çıkmalarını engellemeye çalışıyorlar, içlerinden birisi şehit olunca:

"Biz size demedik mi? Cihada çıkmayıp yanımızda kalsaydı, başına bu felâket gelmezdi!" diyorlardı.

"Allah bunu onların yüreklerinde bir iç acısı yaptı." (Âl-i imrân: 156)

Ölümü ve öldürülmeyi bu gibi sebeplere bağlayanlar ve daha ilerisini düşünemeyenler için teselliye imkân yoktur. Bu gibi kuruntular, Allah-u Teâlâ'ya değil de, sadece kendi plân ve tedbirlerine güvenen kimselerin yüreklerinde üzüntü husule getirir. Bu ise onlar için Allah-u Teâlâ'nın bir cezasıdır.

"Halbuki dirilten de öldüren de Allah'tır." (Âl-i imrân: 156)

Emir bütünüyle O'nun yed-i kudretindedir. O, sefere çıkan ve savaşa katılan kimseyi hayatta bıraktığı halde, savaşa çıkmayıp evinde oturan kimsenin canını alabilir.

İradesi tecelli edeceği zamana kadar ne kimsenin ömrü uzar, ne de ömründen bir şey eksilir. O öldürmeyince kimse ölmez.

"Allah yaptıklarınızı görür." (Âl-i imrân: 156)

Hiçbir şey O'na gizli kalmaz. Müminler bu gerçeği bilmeli ve hiçbir hususta kâfirlere benzememelidirler.

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyuruluyor:

"Onlar (evlerinde) oturup da kardeşleri için: 'Bize itaat etselerdi öldürülmezlerdi.' dediler. Resul'üm! De ki: Eğer doğru sözlü iseniz ölümü kendinizden savın." (Â-i imrân: 168)

Halbuki ölüm kaçınılmaz bir şeydir. Tedbir takdiri değiştirmez ve hiçbir surette ölümü geri çeviremez.

Bu itibarla savaşa katılıp da ölenler hakkında ileri sürdükleri ölüm sebebi, onların yanlış zanlarından başka bir şey değildir. Eğer onların zannettiği gibi olsaydı, savaşan her asker ölür, savaşmayana ise ölüm gelmezdi.

•

Allah-u Teâlâ münâfıkların nifak saçan sözlerini reddettikten sonra, savaşın kaçınılacak bir şey olmayıp, rağbet edilecek arzu duyulacak bir fırsat olduğunu beyan etmek üzere şöyle buyurmuştur:

"Andolsun ki Allah yolunda öldürülür veya ölürseniz, şunu iyi bilin ki Allah'ın bağışlaması ve rahmeti, onların (dünyada) topladıklarından çok daha hayırlıdır." (Â-i imrân: 157)

Allah yolunda can vermek hiç şüphesiz ki en üstün ve en güzel amellerden birisidir. İnsanların dünyada topladıkları mal ve mülk, rütbe ve makam gibi gelip geçici şeylerden hayırlıdır.

"Andolsun ki ölünür veya öldürülürseniz, Allah'ın huzurunda mutlaka toplanacaksınız." (Â-i imrân: 158)

Kişilerin ölümleri hangi sebeple olursa olsun, sonunda O'nun huzurunda toplanacaklar; sonra da iyi olanlar iyilikleri ile, kötü olanlar da kötülükleriyle lâayk olduklarını bulacaklardır.

•

Uhud'da başlangıçta zafer müslümanlara yönelmişken, Ayneyn geçidindeki okçuların Resulullah Aleyhisselâm'ın emrine aykırı hareket etmeleri sebebiyle netice aleyhe dönmüştü.

Bununla beraber Resulullah Aleyhisselâm bu durumu sabırla karşılamış, hatalı davrananlara yumuşaklıkla hitap etmiş, onları cezalandırma veya sert ve ağır sözlerle kınama cihetine gitmemişti.

Meselâ ilk bozguna kaçanlara, geri döndüklerinde:

"Uzakça gittiniz!" demekle yetinmişti.

Onun bu davranışı Allah-u Teâlâ tarafından övülmüştür:

"Allah'ın rahmeti sayesinde ki, onlara yumuşak davrandın. Eğer kaba ve katı yürekli olsaydın, etrafından dağılır giderlerdi." (Â-i imrân: 159)

Bu ise büyük bir felâket olurdu.

Allah-u Teâlâ onları kendisi affettiği gibi, Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine de affetmesini emir buyurmuştur:

"Onları affet ve bağışlanmaları için duâ et." (Â-i imrân: 159)

Bu emir Resulullah Aleyhisselâm'ın af ve istişâre hususundaki tatbikatını devam ettirmesini emir mahiyetindedir. Zira Resulullah Aleyhisselâm Ashâb'ına karşı daima yumuşak davrandığı gibi, birçok hususlarda onlara danışmayı da ihmal etmezdi.

Nitekim Uhud savaşı için hazırlıklara henüz başlandığı sıralarda Ashâb-ı kiram'ı ile istişâre yapmış, kendisi düşmanı şehirde beklemeye taraftar olduğu halde, çoğunluğun şehirden çıkmayı savunduğunu görünce onların görüşüne uymuştu.

Medine dışına çıkılması halinde müslümanları bekleyen tehlikeli sonuçları bilmiyor değildi. Görmüş olduğu rüyâyı kendi Ehl-i beyt'inden bir kişinin ve Ashâb'ından birçok kişinin öldürülmesi şeklinde yorumlamış, Medine'yi de oldukça sağlam bir zırha benzeterek rüyâsını açıklamıştı. İstişârenin sonucunda varılmış olan kararı değiştirmek onun hakları arasında olmasına rağmen, kararı uygulamaya koydu.

Âyet-i kerime'nin devamında Allah-u Teâlâ şöyle buyurdu:

"İşlerinde müminlerle istişâre et! Müşavereden sonra bir de azmettin mi, artık Allah'a tevekkül et.

Çünkü Allah tevekkül edenleri (kendisine bağlananları) sever." (Âl-i imrân: 159)

İşleri Zât-ı akdes'ine havale edenlerden, sebepleri yerine getirerek emre uyanlardan hoşnut olur.

Allah-u Teâlâ şurâ emrini verdikten sonra bir hüküm ortaya koymuş ve Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"Eğer Allah size yardım ederse artık sizi yenip mağlup edecek yoktur.

Eğer sizi yardımsız bırakırsa, O'ndan başka size yardım edecek kimdir?

Müminler yalnız Allah'a güvensinler." (Âl-i imrân: 160)

Nitekim Bedir'de böyle olmamış mı idi? Düşman kendilerinden kat kat üstün olduğu halde, Allah-u Teâlâ'nın yardımı ile düşmanı kırıp geçirmişlerdi. Uhud'da ise tersi oldu. Allah-u Teâlâ yardım elini çekince hezimete uğradılar.

•

Uhud savaşı gazilerinden Abdurrahman bin Avf -radiyallahu anh-e Uhud hakkında sorular sorulmuştu.

"Âl-i imrân Sûresinin 120. Âyet'inden sonrasını oku, bizimle Uhud'da bulunmuş gibi olursun." buyurdu.

Muhterem Ömer Öngüt

-kuddise sirruh- Efendi Hazretleri'nin

Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (34)

"Dünyada garip, yahut yolcu gibi ol!"

"Kabirde sorulacak sualleri önceden ezberlemek lâzım mıdır?" diye soran bir kardeşimize cevaben şöyle buyururlar:

"Hareket ve davranışlarımızda şu hususlara dikkat etmemiz gereklidir:

1-) HİMMET-İ VECHİLLÂH: Yapacağımız bir işe bakacağız. Hazret-i Allah'ın rızâsı var mı? Varsa gir, yoksa girme.

2-) ŞEVK-İ BİLLÂH: Daima kalp yoklanacak. Benim muhabbetim nerede? Masivada ise istiğfar edilecek. Muhabbette ise şükredilecek.

3-) FİRÂR-İ İLALLÂH: Hazret-i Allah'a doğru koşmak. Başına gelen her şeyde Allah'a sığınılacak. Kimseye istinad edilmeyecek.

Hazret-i Allah bu durumda olan kullarına bilmediğini öğretir. Bütün gaye Rızâ-i Bari'ye nail olabilmekte.

•

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde:

"Dünyada garip, yahut yolcu gibi ol, nefsin ehl-i kuburdan (kabirde imiş gibi) say!" buyuruyorlar. (Tirmizî)

Bu Hadis-i şerif çok incedir.

"Dünyada garip, yahut yolcu gibi ol!"

Yani o hale bürün. Garip azmaz, taşmaz. Hakaret etmez. Garip insanın hiçbir şeyi olmaz. Malı olmaz, mülkü olmaz, varlığı olmaz.

Mürid hâl ile garip olacak, gariplik hâli takınacak.

Dervişlik işte budur. Bu sayede birçok fırtınalardan kurtulunur. Halk arasında garip hali yaşayacak.

Mürid mürşidlik isteyemez. Mürid "Yolcuyum!" diyecek. Fakat; "Âlem-i seyirden, ebedi âleme gidiyorum" demeyecek. Belki; "İstanbul'dan Ankara'ya gidiyorum, Düzce'de durdum!" diyecek. Hayat o kadar kısadır.

Mürid kendini kabire girmiş gibi görecektir. Kabir halini yaşamış ve kabirden gelmiş olarak kendini görecektir. Daha dünyada iken kapı eşiği olup kabire yatacak.

Dervişliğin (d)sine sahip olmayan adam, mürşidlik iddiasında bulunuyor. Dünyadan geçmedikçe hakikata giremez (d)si bu, (e)si... Dünyadan geçmedikçe erişemez. Şehveti terketmedikçe hakikatin kokusunu bulamaz. Bu devirde dervişliğin (d)si kalmadı.

•

Şâh-ı Nakşibend -kuddise sırruh- Hazretlerimiz şöyle buyuruyorlar:

"Şeyhimi özledim. Dağ bayır aşarak, dikenliklerden taşlıklardan geçerek kapısına vardım. Kapıyı çaldım. İçeriye girdim. Evin iç kısmından Şeyhim Emir Külâl -kuddise sırruh- Hazretleri'nin sesini duydum: "Kim o gelen?" diye sordular. "Bahaüddin" denince, "Atın dışarıya!" buyurdular. Dışarıya atıldım ve kapı da yüzüme kapatıldı.

Nefsim bu durumdan üzülerək serkeşlik yapmak istedi. Ben de onun kulağını çektim ve dedim ki 'Ey nefis! Şeyh ne yaparsa haklıdır, ben bu yolu Allah için kabul ettim.' Başımı eşiğe koydum, sabaha kadar kaldırmadım. Ertesi günü Şeyh Hazretleri sabah namazına çıkarlarken ayaklarını uzattılar, boynuma bastılar. 'Kim bu?' dediler. 'Bahaüddin' denince, ellerini uzattılar, beni kaldırdılar, içeriye götürdüler. Su ısıttılar, dikenleri bir bir elleriyle çıkardılar. Sonra üzerlerindeki hil'at-ı şerif'i çıkarıp sırtıma giydirdiler ve: 'Oğlum bu hil'at sana yakışır.' buyurdular.

Şeyhimin o hali ile benim o halim hiç gözümün önünden gitmiyor. Şimdi biz de her sabah evden çıkarken böyle mürid arıyoruz amma, şimdi zaten mürid kalmadı ki, hepsi şeyh halife oldu."

Bu yol Hazret-i Allah'a varır, Hazret-i Allah'ın yoludur. Ne Ahmed'in ne Mehmed'in. İnsan Hakk'ın huzurunda ne yolla varacak bunu düşünsün. Ahmed'in malını benim diyemiyorsun ki, Hazret-i Allah'ın malını benim diyebilesin!

•

"Rahmetine vesile, sevdiğini sevmektir. Gadabına vesile, sevmediğini sevmektir.

Cenâb-ı Allah'ın, sevdiğinin üzerinde tecelliyatı vardır. Onu Allah için sevmek Allah'ın rızâsına vesile olur.

Çok sevdiğiniz bir insanın kelbini bile seversiniz. Sevmediğiniz kimsenin de hiçbir şeyini sevmezsiniz. Cenâb-ı Allah'ın sevmediğini sevmek, sevgisizliğe sebep olur. Dostunuz bir düşmanınızla gezer-dolaşırsa, o dosta olan muhabbetiniz azalır.

Sevenleri sevmekte cidden büyük esrar vardır. Mesela sevdiğimiz bir insanın yanında hiç görmediğimiz tanımadığımız bir insanı görürsek, onu da seviyoruz. Fakat dostumuzu hiç sevmediğimiz bir düşmanımızın yanında görürsek, ona karşı buğzediyoruz.

Mevlânın dostunu Mevlâ için seversek, belki de hiç beğenilecek tarafımız olmadığı halde, Mevlâ bizi onun yüzü suyu hürmetine sever.

Lakin belki ufak-tefek küçük amellerimiz de olsa, Hazret-i Allah'ın sevmediği bir kimse ile ünsiyet edip muhabbet edersek, muhakkak ki muhabbetini bizden kesiverir.

Bu ölçüyü sıkı tutalım inşallah."

•

"Yorgunluğumuz, "Ah!" olsa da, O'nun için olsa, nefis araya girmese..."

•

"Herkesi hoş, herkesi haklı görmek lâzım. Böylece nefsimizi haksız çıkarmış oluruz. Çünkü en büyük haksızlığı yapan nefsimizdir. Ona paye vermemekle rahat etmiş olacağız!"

EVLYÂ-İ KİRÂM **-Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN** **"HÂTEMÜ'L-EVLYÂ" HAKKINDAKİ** **BEYAN ve İFŞAATLARI (157)**

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî
-kuddise sirruh- (5)

"ANKÂ-İ MUĞRİB FÎ MA'RİFETİ HATMÜ'L-EVLYÂ ve ŞEMSÜ'L-MAĞRİB" KİTABI

[10] Rûh-ı Emîn'in,
Sabahın Aydınlık Işıyla İnmesinin Buna Nispeti:

Gecenin orduları sabahla hezimete uğradığı, hayâl meyâl fark edilenin ön plâna çıkmasıyla onu hükümsüz kıldığı; göz kapağında ve kulakta cisim hâsıl olduğu, kâinat onun esâretinden sıyrıldığı ve onun meydana getirdiği örtü ortadan kalktığı zaman; gözün gelecekte onu müşâhadesi onu nihâyete erdirir.

Tebriz ehlinden bir şahıs, buna göre "Büyük bir devlet" diye sözü edilen kimseyle ilgili olarak, bana onun hangi cihette olduğunu sormuştu. Onu ancak; güneşin batıdan doğuşu, onun rûhânî maksadı ve yolu, tevbe kapısının kapanışı, zillet ve isyânın yayılması, Dâbbe'nin öne sürülüşü, Mesîh'in nüzûlü, akıp giden bir ordunun sevkedilişi, [10^b] büyük savaş, büyük şehrin (Kostantiniyye/İstanbul) keskin silâhlarla değil, sünnetin gerektirdiği şekilde tekbir ve tehlîl ile fethi, "Hatm-i velâye", yeşeren bahçe, nübüvvet sırrı, gözkamaştırıcı hüccetçi, kendi yerinden çıkıp aşağı bir yere ulaşan kimse, kendisinin doğunun en kâmilî oluşunun onunla açığa çıkması, yenilmez bir adamın çıkması ve onun dirilere ve ölümlere savaş açması... gibi kıyâmetin şartları, emâreleri, hakikatleri ve işâretleriyle ilgili sırları birbirinden çok düşük seviyede ayırt edebilen biri inkâr edebilir.

O bana: "Sizden bu sırların, bu insanın inşâsında, bu kâinâtın sırlarına nereden ulaştığınızı bana beyân etmenizi diliyorum! Ben istiyorum ki, sizi şeytanî bir tuzağa karşı bana bir gözcü kılsın. Bana doğruyu öğretenle de, öğrendiklerim sâyesinde sana tâbî olayım!" demişti. Ben de ona dedim ki: "Nerede senin yol arkadaşın ve azığın? Senin balığın yola çıkıp denizi sana tercih etmedi mi?" Şöyle dedi: "Eğer o balık denizi bana tercih etmeseydi, ben bir sebep ve vesîle bulamazdım. Genç arkadaşım ve yoldaşım olmasaydı yiyeceğimi yanımda taşıyamazdım." Ben de ona şöyle dedim: "Arkadaşın senin makâmına sahip olur da sen te'hir mi edersin? Bu hâlin meydana geldiğinde artık sen kabre defnedilmiş olursun." Yine ona dedim ki: "Balığı unutursan, onu izleyerek izinin üzerine dönersen, işte o zaman hakikatinden de haberdâr olursun!" Bu sözüm üzerine bana dedi ki: "Bunların hepsi olsun. Ancak, ilmîni bu dünya âleminde alan boşuna yorulmuştur." Ben de kendisine dedim ki: "İlim ve merhamet sâhibi olduğumu Rabb'im sana haber vermedi mi? Öyleyse ben de sana diyorum ki; sen kan ve cesed sâhibi bir adamdan ibâretsin. Ben hakîkatin ta kendisiyim, sen ise hâlâ noksanlık içindesin! Sen memleketinde hükümdar, şehâdet âleminin zindanında ise mahkûmsun. Hâlbuki ben, Melekût âleminde Dâvûdî kabiliyete sâhip bir sanatkârım." Bunun üzerine bana: "Ben sana teveccüh edip [11] geldim, sen de bana kurtuluş ve hidâyetin ilmîni öğret!" dedi. Ben ise ona: "Sen benimle

birlikte olmaya tahammül edemezsin! Zîrâ iyi olarak kabul etmediğin şeylere nasıl sabredebilirsin ki?" dedim. Bunun üzerine bana: "*İnşaallah beni sabırlı bulacaksınız!*" dedi, ben ise ona: "Eğer bana tâbî olmak istiyorsan, [11^a] artık bana, ben sana haber vermediğim sürece hiçbir şey sorma!" dedim ve: "Seçkinliğinizin nurlarını Hakk ziyâde eylesin, kaybettiğiniz husûsiyetleri üzerinize geri versin!" diye cevap verdim.

Sizin için bir yükselme vâsıtası olması, bana karşı inkârınızın hafiflemesi ve kendi tarafınızdan gelecek itirazlara güzel bakabilmeniz için hikâyemi size biraz daha fazla târif etmek isterim. Bu korunmuş sırlara dair İlâhî nurların mülâhazasından meydana gelen sorunuz, her zaman ifşâsı mümkün olmayan takdîr edilmiş bir nefes, beyânı da ifşâ edilmemesi gereken şeylerdir. Nerede kaldı ki bu âlemi inkâr şeklinde anlaşılın. Çünkü bununla ilgili haberi ve bunu inkâr eden ancak büyük bir şeytandır!

Bu hakîkate dâir bâzı şeylere henüz erişebilmiş değildim, bilseydim talep de edemezdim. Bunun sebebi; sülûk ettiğim yol ve makâmla, ferdiyyet makâmı ve kesreti def' ederek birliği dile getirmemdir ki, bununla beşeri âlemlerde yükselme olmaz, aslına kavuşulmadıkça kabulü de mümkün olamaz. Dünya hâdiselerine gücüm yetmeyince, sözlerimle ona yaklaşıp söz edemeyince; ben yüzümü Hakk Teâlâ'ya çevirdim, O da beni muhâfaza eyledi. Artık ben ne olduğunu anlayamadığım bir şeyin aynını müşâhede edemediğim gibi, kâinatı da göremezdim.

Yukarıda beyân edilen sırların soran kişi tarafından kabul edilmediğini anlayınca ondan da uzaklaştım; yüzümü kudret eliyle mülkü elinde tutan Hakk'a doğru döndürdüm. Bu itirâzın sebebi, onu bağlayıp bırakmayan makâmıydı, onun için cehâletle inkâra kadar sürüklenebileceği kapıyı ona kapattım. Bu hâl ancak, onun kulağına tüm bu sözleri ve hakikatleri [11^b] kabul ettirecek bir makâma ulaşıncâ tahakkuk edebilirdi.

Bundan sonra: "*Lebbeyk yâ Rabb'î!*" diyerek, Hakk'ın mukaddes Zât'ına yönelerek kalktım; Rabb'im de bana sonsuz nimetlerini hazırlamış, sorana ve cevap verene hikmetli sırlarını işittirmişti. Aslında ben de ona bunu öğretmeyi arzu etmiştim. Hakîm olan Hakk bir kulunu hikmet sahibi yapmak isterse onun muallimi bizzat kendisi olur.

Hiç şüphesiz ki, evlerin içine kapılarından başka bir yerden girilmez. Hükümdarların katlarına da [12] kapıcılarının izni olmadıkça girilemez. İşte bunun üzerine ona sırların bir kısmını açıkladım ve bu nedenle kalbi sevinç ile doldu.

Sırlı fikirler ile cismânî âlemde sırrı yazana yolculuk başlayıp, İlâhî hükümrânlığın dehâsı kalbimin üzerine kaplayınca, nûrun ateşi ve kararsızlığı zuhûr etti. İşte Hâkim-i Mutlak ile hakkın tanzimi husûsunda bu sıfattan arınınca, makâmın hissesiyle halkın tümüne sırt çevirip, bu hali üzerine galip olursa bu şekilde cismâniyetten korunur, vehimlerden kurtulur ve tam olarak selâmet bulur. O zaman kalbine bir nokta konur, bu da onu, Rabb'ini ve O'nun Zât'ını bilmeye sevk eder. İşte bu hikmet nedeniyle ondan yüz çevirdim ve kendisi hakkında bilmesi gerekli olan şeylerin bir kısmından bahsedip onu sâbitledim. Hiç şüphesiz sülûk, Hakk'a doğru kuvvetle çekilmek ve O'nun dâvetine icâbet etmektir. Sübhân olan Allâh'ın kulu üzerinde irâdesini yürütmesi ve O'nda tahakkuk etmesi; onu mânen uyandırıp koruyarak fiillerini icrâ etmesidir.

Şiir:

Kalbim senin zikrinle mesrûrdur ve mahzûndur
O an ki, ona mesh ve telvinle sâhip olur

O'nun himmeti keşif yönüne mülâyim ise
O an onu vecd ve tekvînle kaplamış olur

Yolun maksadından yana kör olduğu için
Miskin halk içinde o, ondan nasipsiz olur

Dâ'înin işrâkından da'vet gelinceye dek
O'na duhâ ile gıpta eder, meftûn olur

Şimşek parıltısı etrâfında parıldarım
Kalbimi saran himmetin ışığı O'nundur

[12^a] Bulutlar seyredici, rüzgâr savurucudur
Göz kamaştıran şimşek ve berrak olan sudur

Güzelliği hâvî olan her şeyden çıktığım
Cisimlerin arzı, Hind ü Çîn'in kokusudur

Su'âl sâhibi hâletinin vasfını işittiğinde, hâletinin idâresi hakkında, sırrının bedrini ben dizelere döktüm, kendisinde gizli olan şeyi uyandırdım; ma'nâlardan bir nebzesini olsun ona ibrâz edip, zorlanacağı şeylere karşı duyurulması gerekeni gösterdim. Onu can kulağı ile dinler sanıyordum, ancak nefsinin mülâhazadan hemen çıkarmıştı. Yüzümü ona doğru çevirdim, o da vârid kıldığım şeyde fenâ bulup, şiiirime ziyâdesiyle kandı; benden daha fazlasını istedi, ben de hâline göre ona daha da ziyâdesini verdim.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (90)

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- (3)

Âhir Zaman'da Ümmetin En Faziletli Üç Öncüsü:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde buyurur ki:

"İnsanların hayırlısı benim zamanımdaki müslümanlardır. Sonra onlara yakın olanlar, ondan sonra da Ashâb'ımı görmüş olanlara yetişenlerdir." (Buhârî)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bu Hadis-i şerif'inde birinci bin senenin içinde ümmet-i muhteremesinden en faziletli olanların;

Ashâb-ı kiram, Tâbiîn-i kiram ve Tebe-i tâbiîn olduğunu beyan buyurmaktadır.

Bu Hadis-i şerif'e tutulanlar ilerisini göremiyor, umuma bakarak kararını veriyor. Bu Hadis-i şerif umuma âittir. Bu husus da birinci bin seneye âittir.

Kâdir-i mutlak olan Allah-u Teâlâ dilediği zamanda dilediğini halkeder ve hükmünü yürütür.

Hususa âit olana gelince; bu durumu önceki sohbetimizde arzetmiştik, bu mevzuyu canlandırmak için tekrar arz ediyoruz.

Şeyhü'l-ekber Muhyiddin-i İbnü'l-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Ankâ-i Muğrib fi Ma'rifeti Hatmü'l-evliyâ**" adlı kitabında, Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin "**Hatmü'l-Evliyâ**" kitabı'ndakine benzer bir üslûpla, âhir zamanda fitne ve fesadın çok oluşuna aldanarak, bu zamana kötü bir nazarla bakanların; Hâtemü'l-veli, Mehdi Resul ve İsa Aleyhisselâm'ın zuhur edeceği üç devri, üç merdiveni gözardı ettiklerine dikkati çekerek şöyle buyurmuştur:

"Onlarla ilgili olan üç asrı değerlendirdikleri esnâda, ne zaman ki onu küçümseyerek kestirip atarlar; değerlendirme üstüne değerlendirmede, atıf üstüne atıfta bulunurlar. Nihâyetinde de: '(O devirde) artık herhangi bir hayır ve emir kalmaz!' diyerek neticeye ererler. Zirâ onlar, ona eriştikleri an, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-in;

'Gelecek her zaman, sizin için bir öncekinden daha kötüdür.' (el-Bidâye ve'n-Nihâye)

Hadis'ine tutunurlar. (Çünkü) onlar; Mehdi, Hâtemü'l-veli ve İsa peygamber'in -salavâtullâhi aleyh- zamanından ibaret olan, üçüne tâbi olunduktan sonra gelecek dördüncü devri bilmezler. Halbuki beşer içinde (asıl) fesad, (bu) üç devir nihayete erdiği zaman zuhûr eder." ("Ankâ-i Muğrib fi Ma'rifeti Hatmü'l-evliyâ"; Şehid Ali Paşa, no: 1287, 54^b yaprağı.)

Hazret halkı uyandırmak ve hakikata celbetmek için, hakikatleri gözler önüne sermiştir. Nasipdar olan nasibini alır, amma Allah-u Teâlâ'nın hidayet vermediği kimseye kim ne verebilir?

Onun bu beyanından da anlaşılıyor ki, ikinci bin senenin içinde ümmetin faziletli olanları da üçtür:

**Hâtemü'l-veli
Mehdi Resul
ve İsa Aleyhisselâm.**

Bunlar ikinci bin senenin faziletli olanlarıdır.

•

Hususa âit olanlar ikinci bin seneden sonra gelmişlerdir.

Allah-u Teâlâ Ulul-azm peygamberleri gönderdiği gibi; dinini ayakta tutmak için, zamana ve devre göre onları gönderir ve devreye koyar.

İşte bu gerçek sizin gözünüzden kaçıyor. Onlar hususi kullardır, aldıkları emre göre hareket ederler. Umuma şâmil değildir. İrşada memurdurlar. Allah-u Teâlâ'nın hüccetini ayakta tutmakla görevlidirler.

Nitekim Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Allah-u Teâlâ bu ümmete, her yüz yıl başında dinini yenileyecek bir müceddid gönderir." (Ebu Dâvud: 4391)

Fakat bin seneden sonra gönderdiği müceddid onlara katiyyen benzemediği için ona o ilim verilmiştir. Doğrudan doğruya Kudsî ruh ile desteklendiği için, Resulullah Aleyhisselâm'ın nurunu taşıdığı için ve Âyân-ı sâbite'de de veli olduğu için ona verilen kemâlât çok büyüktür. Yüz senede bir gönderilenlerle bin seneden sonra gönderilen arasındaki farkın büyüklüğü buradan doğmaktadır.

Nitekim İmam-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri bu hususa işaret ederek buyurur ki:

"Bilesin ki, her yüz başında bir müceddid gelip geçti. Ne var ki, yüz senelerin başında gelen müceddid ile, bin senenin başında gelen müceddid bir değildir. Bunların arasındaki fark, bin ile yüz arasındaki fark gibidir. Hatta daha da fazla..."

Müceddid o zâttır ki: O müddet içinde ümmete her ne gibi feyz varidatı gelirse onun vasıtası ile gelir. İsterse o vaktin kutupları, evtadı, ebdali ve nücebasi bulunsun." ("Mektûbât"; 317. Mektup)

Yani bu zaman ayrı bir zamandır, Ulül-azm peygamberlerin zamanı gibi bir zamandır. Binaenaleyh o Hadis-i şerif bin seneye kadar gitti, amma Allah-u Teâlâ ikinci bir devri açtı. İkinci devirde öyle kimseler gelecek ki Ashâb-ı kiram'ı elli derece geçecekler.

İşte beşeriyetin içinde bu ikinci ilimden yararlananlar bunlardır. Hakikat ehlinden ona yakın olanlar bundan istifade eder ve bu hakikatları çözebilir.

Umumi ile hususi ayrılmış durumdadır.

Bunlar Allah-u Teâlâ'nın kendi dinini ayakta tutmak için hüccet verdiği kimselerdir, işte biz şimdi bunları size izah ediyoruz.

Allah-u Teâlâ Ulül-azm peygamberlerine vazife yaptırdığı gibi, bunları da vazifeli kılar ve dininin emirlerini hatırlatmaya, hidayetinin artırılmasına, nurunun yayılmasına vesile eder.

Hadis-i şerif'te geçtiği üzere yüz senede bir gelecek irşad memurları vardır. O devir başka idi, bu devir başkadır. Burada tarif edilen, bin senede bir gelecek olandır. Gelen Ulül-azm peygamberin vazifesi ile geliyor. Artık o zaman geride kaldı, yeni zamanı tanıtmaya çalışıyoruz.

Ve yeni zamanın hususiyetlerini ortaya koyacağız, bunu da Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerle izah ve ispat edeceğiz.

Arzedeceğimiz Hadis-i şerif'ler, bu fazilet bu meziyetler bu devre göredir ve bu da üç merdivene dayanır: Hâtem-i veli, Hazret-i Mehdi ve Hazret-i İsa Aleyhisselâm. Bunlar ikinci bin senenin devrinin merdivenleridir.

Bin seneye kadar hudut vardı, bin sene sonraki icraat ise budur. Ulül-azm peygamberleri gönderdiği gibi, ona denk olan vazifedarları da gönderir.

Bunlar bu devirdeki bozukluğu düzeltmek için gönderilmiştir. Ulül-azim peygamber gibi.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

ULÜL-ELBÂB

Allah-u Teâlâ'nın duyurması ve göstermesi ile husule gelen bir akıldır. "Akl-ı kül"den sonra artık akıl çalışmaz. Ancak ondan sonraki beşinci akıl, Allah-u Teâlâ'nın duyurması ile ve göstermesi ile olan bir akıldır. Bu ise "**Ulül-elbâb**"dır.

Allah-u Teâlâ'nın Âyet-i kerime'sinde **"İlimde derinleşenler"** diye vasıflandırdığı kimseler işte bunlardır. Bu ilim doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'dan gelir, bu ilmi ancak bildirdiği kimseler bilir, başkasına şâmil değildir ve faydalı olan hakiki ilim de budur.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"İlim ikidir. Birisi dilde olup (ki bu zâhirî ilimdir) Allah-u Teâlâ'nın kulları üzerine hüccetidir. Bir de kalpte olan (mârifet ilmi) vardır. Asıl gayeye ulaşmak için faydalı olan da budur." (Tirmizî)

Tarif edilen bu ikinci yol, yani münevver yol bu Hadis-i şerif'le öğrenilmiş oluyor.

Bir **"Satır ilmi"** vardır. Bu ilim duymakla, okumakla öğrenilir. Bir de Allah-u Teâlâ'nın kalbe koyduğu ilim vardır ki, bu **"Sadır ilmi"**dir, buna **"Mârifetullah ilmi"** de denir. İşte bunlar bu gayeye ulaşmış ve bu faydalı olan mârifetullah ilmine vâkif olmuşlardır. Hem zâhirî hem bâtinî misal âlemine uçabilmek için iki kanatlı kuş mesabesinde olmuşlardır.

Ulül-elbâb, bütün varlığından soyunur, hiçbir şey bilmediğini ve câhil olduğunu itiraf eder. Çünkü dıştan içe geçmiştir, zâhirden bâtına intikal etmiştir.

"Ölmeden evvel ölünüz." (K. Hafâ)

Hadis-i şerif'inin sırrının tecelliyatı burada başlar.

Yerine göre ne akıl ne ilim burada çalışmaz. Burası Ulül-elbâb'a âittir. Bunlar Allah-u Teâlâ ile karşı karşıya gelenlerdir.

Allah-u Teâlâ ona ne bildirirse onu bilir, ne gösterirse onu görür. Gerçekten hiç olduğunu gözü ile görür ve bilir. Çünkü Hakk'a vâsıl olan Hakk'ı görür, kendisini görmez. Allah-u Teâlâ'ya iman eder, kendisini inkâr eder. Bu öyle bir makamdır.

Allah-u Teâlâ o kulundan perdeyi dilediği kadar kaldırır ve esrârını ona duyurur.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"İlimde derinleşenler ise: 'Ona inandık, hepsi Rabb'imizin katındandır.' derler. Bu inceliği ancak aklı selim sahipleri düşünüp anarlar." (Âl-i imran: 7)

İşte Allah-u Teâlâ ancak ilimde derinleşen ve akılı Ulül-elbâb'a varan hakikat ehlinin hakikati kavrayacağını beyan ediyor, başkası kavrayamaz.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde ise şöyle buyuruyor:

"Ancak aklı selim sahipleri öğüt ve ibret alırlar." (Zümer: 9) Ulül-elbâb'dan başka kimse bunu tefekkür edemez. Bu sırlara ancak o mazhar olur.

Ulül-elbâb'da Olanların İlimi:

Bu doğrudan doğruya vehbidir, Allah vergisidir. Bunlar Resulullah Aleyhisselâm'ın vârisidir.

Allah-u Teâlâ'nın imanı kalbine yazması ile, nuru kalbine akıtması ile, kalp kulağına duyurması ile, kalp gözüne göstermesi ile olur, Allah-u Teâlâ bu kullarına lütfu ile ilham eder.

"Ulül-elbâb" İki Türüdür:

- 1. Zâhirî ulül-elbâb:** Allah-u Teâlâ kimi ilimde derinleştirdiyse bunlar ilimde derinleşenlerdir.
- 2. Bâtınî ulül-elbâb:** Allah-u Teâlâ'nın kendinde derinleştirdiği kullar vardır ki, bunlar Hakk'a vâkıftır, Allah-u Teâlâ'ya vukûfiyet kesbederler.

Ezcümle kimi ilme vâkıftır, kimi Hakk'a vâkıftır. Kimisini ilimde derinleştirmiştir, kimisini Zât-ı akdes'inde. Allah-u Teâlâ onlara kendi ilminden ve hilminden ihsan eder. Binaenaleyh Ulül-elbâb'da olanlar doğrudan doğruya vebîdir. Bunlar Resulullah Aleyhisselâm'ın vârisidirler. Allah-u Teâlâ bir peygambere dilediğini verdiği gibi, vebî ilim de böyledir, çalışmakla okumakla öğrenilmez.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Bu Allah'ın fazl-u ikramıdır, kime dilerse ona verir." (Cum'a: 4)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İSLÂM İLMİHALİ

ZEKÂT

Allah-u Teâlâ zekât verecek kadar zengin olan müslümanların mallarının belli bir miktarını fakirlere tahsis etmiştir. Bunun içindir ki zekât verilmeyen malda fakirlerin hakkı vardır. Bu hakkı sahibine veren kimse Allah-u Teâlâ'nın emrini yerine getirip borcundan kurtulmuş olur. Üzerine zekât farz olan kimse ise zekâtını vermezse, fakirlerin malını gasbetmiş olur.

İslâm'da imandan sonra en önemli iki esas vardır. Bu rükünlerden birisi namaz, diğeri ise zekâttır.

Zekât ibadeti bir çok Âyet-i kerime'lerde namazla birlikte emredilmiştir:

"Namazı kılın, zekâtı verin." (Ahzâb: 33)

Bunun da sebebi namaz ile zekât arasında kuvvetli bir bağılılığın oluşudur. Namaz İslâm'ın direğidir, namazı terkeden dinini yıkılmış olur. Zekât ise "İslâm'ın köprüsüdür." Bu köprüden geçmeyen kurtuluşa eremez.

Namaz gibi zekâtın da çok yerde emrolunması, zekâtın önemini gösterdiği gibi, bu kadar emirlerden sonra yapılmamasının ise Allah-u Teâlâ'nın gazabına sebep olacağı aşikârdır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde, zekâtı İslâm'ın beş temel esasından birisi saymıştır.

Bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuştur:

"İslâmiyet'inizin kemâli zekât vermenize bağlıdır." (Münâvî)

Zekât vermekle dünyada borç ödenmiş, âhirette ise azaptan kurtulmuş olunur.

Zekât malı temizlediği için bu ismi almıştır. Kuyudan su çektikçe yerine su geldiği, budanan bağların daha çok üzüm verdiği gibi, zekât da malı hem temizler hem de bereketlendirir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"İnsanlardan mallarında artış olsun diye verdiğiniz herhangi bir fâiz, Allah katında artmaz.

Fakat Allah'ın rızasını dileyerek verdiğiniz zekâta gelince, o böyle değildir. O zekâtı veren kimseler (sevaplarını ve mallarını) kat kat artırırlardır." (Rum: 39)

İyiliklerinin karşılığı kat kat verilecek kimseler bunlardır.

Zekât fakirlerden önce zenginlerin menfaatinadır. Çünkü hem kat kat sevap kazanıyorlar, hem malları bereketleniyor, hem de malları zekâtla korunmuş oluyor.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Zekâtı vermek suretiyle malınızı muhafaza ediniz.

Fakirlere sadaka vererek hastaları tedavi ediniz.

Duâ ve tazarru ile belâ ve musibetleri reddediniz." (Münâvî)

"Sermayeden zekâtın çıkarılıp verilmesi serveti azaltmaz." (Müslim)

•

Zekât farz olan bir vergi, sadaka ise gönülden kopan bir yardımdır. Zekât farzasını yerine getirmekle sadakadan kurtuluş olmayacağı gibi, sadaka vermekle de zekât emri yerine getirilmiş olmaz.

Zekât verenler Kuran-ı kerim'de övülmektedir:

"Onlar verdiklerimizden hayra sarfederler." (Bakara: 3)

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise:

"O müşrikler ki, zekâtlarını vermezler ve ahireti de inkâr ederler." (Fussilet: 7)

Buyurularak, zekât vermemenin ahireti inkâra alâmet olduğu anlaşılmaktadır.

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş Olursunuz." (Beyhâkî)

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- (3)

Yâr-i Ğar (2)

Ebu Bekir -radiyallahu anh- bu kararı birkaç aydan beri zaten bekliyordu. Muhtemel bir hicret için iki hecin devesi almış, evinde ağaç yapraklarıyla besliyordu. Hemen; **"Yâ Resulallah! Şu iki binekten birini seç"** dedi ve en iyisini ona takdim etti. **"Buyur bin!"** diye ricada bulundu. Ancak Hazret-i Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz en yakın dostunun minneti altında kalmamak için: **"Kabul ederim fakat bedelini ödemek şartıyla. Benim malım olmayan bir hayvana binemem!"** buyurarak pek nadir bir iffet ve şeref örneği verdi.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- yalvararak: **"Bu senindir, Yâ Resulellah!"** dediyse de:

"Onu kaç kiralamış bulduysan, o ücreti ödeyerek ancak kabul ederim" buyurdu.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-: **"Şu kadar para ödeyerek kiraladım"** deyince, bu ücreti ödemek suretiyle ancak kabul etti, o da almaya mecbur oldu. Maksudı kendi malı ile hicret ederek, hicretin faziletini toplamaktı.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- ile Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- arasındaki çok güçlü dostluk bağlarına ve Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-in bütün servetini İslâm davası uğrunda ortaya koymuş, bu yolda nice paralar harcamış olmasına rağmen Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bir müslümanın çalışmaya gücü yetiyorsa bir diğer müslüman kardeşine yük olmasını hiçbir zaman istemez, hoş görmezdi.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- Resulullah Aleyhisselâm'a bir zarar gelmesin diye bazen önünden ve arkasından, bazen de sağından ve solundan yürüyordu.

"Yâ Resulellah! Arandığımız hatırıma geliyor arkadan yürüyorum, gözetleme hatırıma geliyor önünden yürüyorum." dedi.

Resulullah Aleyhisselâm:

"Ey Ebu Bekir! Bir şey olacaksa bana değil de sana olsun istiyorsun öyle mi?" diye sorduğunda: **"Seni hak dinle gönderene yemin ederim ki evet!"** cevabını verdi.

Mağaranın önüne geldiklerinde, önce içeriye Ebu Bekir -radiyallahu anh- girdi. Yeri temizleyip düzenledi. Karanlıkta el yordamı ile yılanların çıkabileceği delikleri buldu, hırkasını yırtarak oraları tıkadı, sonra dostunu çağırdı.

İçeri giren Resulullah Aleyhisselâm yorgun olduğu için mübarek başını Ebu Bekir -radiyallahu anh-in dizine koyup uyudu. Hırka bütün deliklere kâfi gelmediği için Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- son deliğe ayağının topuğunu dayamıştı. Bir müddet sonra deliğin içindeki yılan tarafından ısırıldı. Topuğunda müthiş bir acı hissetti. Resulullah Aleyhisselâm'ı uykudan uyandırıp rahatsız etmemek için kımıldamamaya çalıştı. Fakat gözünden damlayan yaş mübarek yüzüne düşünce uyandırmış oldu. **"Ne oldu ey Ebu Bekir?"** diye sorduğunda:

"Yâ Resulellah! Ayağımı bir şey soksa gerek, mühim değil, anam babam sana fedâ olsun!" diye cevap verdi. Resulullah Aleyhisselâm ısırılan yeri tükürüğü ile meshedince bir anda ağrısı kesildi.

•

İbn-i Ebu Müleyke anlatıyor:

"Ebu Bekir -radiyallahu anh- devesinin sırtında iken bazen elinden devenin yuları düşerdi ve deveyi mahmuzlayıp çökertir, yuları alırdı.

"Bize emretseydin de verseydik." dediklerinde:

"Benim sevgilim -sallallahu aleyhi ve sellem- bana halktan hiçbir şey istemememi ferman buyurmuştu." derdi. (Ahmed bin Hanbel)

[| Hakikat'te Bu Ay | Diğer Sayılar | Ana Sayfa |](#)

"Adalet Mülkün Temelidir" (Hz. Ömer -r.a.-)

Devlet - Adalet

"Devlet" ve "Adalet" gibi biraz da kavramsal düzeyde kalan kurumların sağlıklı, sağlam ve uzun ömürlü olması; bu kurumlar kendisine emanet edilen kişilerin yeterli bilince sahip olmalarına ve gerekli özveride bulunmalarına bağlıdır.

Devlet ve adalet; düzenli ve teşkilatlı bir toplumun temelidir. Devlet teşkilatı altında örgütlenemeyen toplumların küresel düzeyde söz sahibi olması mümkün değildir. Yine adalet mekanizması sağlıklı işlemeyen toplumların kurduğu devletlerin uzun ömürlü olması da mümkün değildir.

Bunu en güzel ifade eden bir söz adalet kavramının mücessem bir temsilcisi olan Hazret-i Ömer - radiyallahu anh- Efendimiz'in "Adalet mülkün temelidir." sözüdür. Günümüzde mahkeme duvarlarını süsleyen bu sözde geçen "Mülk" kelimesi bizim bugünkü kullandığımız mal-mülk anlamında değil, devlet, dirlik ve düzen anlamında kullanılmıştır. Yani bu sözü "Adalet devletin temelidir." şeklinde de tercüme edebiliriz.

Türkler devlet bilinci ve teşkilatına sahip oldukları ve genel itibari ile "İlâhî adalet"e teslim oldukları için tarih sahnesinde en uzun süre hüküm süren milletlerden birisi olmuş, tarih boyunca dünyaya hükmeden büyük devletler kurmuşlardır.

"Devlet" ve "Adalet" gibi biraz da kavramsal düzeyde kalan kurumların sağlıklı, sağlam ve uzun ömürlü olması; bu kurumlar kendisine emanet edilen kişilerin yeterli bilince sahip olmalarına ve yeterli özveride bulunmalarına bağlıdır.

Daha önce de bahsettiğimiz "Devlet Bilinci"; tasavvuf büyüklerinin terbiyesi altında yetişen milletimizin tarih boyunca içselleştirdiği bir olgu olmuştur. Anadolu'nun fethinde, Osmanlı'nın kuruluşunda bu tarihi altyapının etkisi herkesin malumudur. Bu milletin en tepesindeki ferdinden en altındaki ferdine kadar bu bilinçle hareket edildiği asırlarda dünyaya hükmeden büyük devletler kurulmuştur. Birçok ülke ekonomik veyahut benzeri sıkıntılar yaşadığı zamanlarda büyük toplumsal olaylar yaşamışken, bu milletin hemen her sıkıntıyı sineye çekerek "Yeter ki devletim yaşasın!" düşüncesiyle hareket etmesi bu tarihi altyapıya dayanmaktadır. Bu yüzden bu millet; ehil ve dirayetli idarecilere kavuştuğu devirlerde tekrar tekrar büyük devletler kurmuştur.

Devlet bilincinin en temel unsurlarından birisi kanunsuz ve hukuksuz bir hareketin -ferdî yahut toplu- muhatabının devlet olmasıdır. Devlet bu muhatabiyetini kolluk kuvvetleri ve adalet teşkilatı ile gösterir. Oysa günümüzde devlet emanetini üzerine almış bazı kimselerin ortaya çıkan olaylarda kitlelerin karşısına devlet teşkilatının yanında kendi taraftarlarını da çıkartmaya çalışması büyük bir hatadır. Bu devlet bilincinin eksikliğini gösterir. Yanlış yapan kitlelerin karşısına başka bir halk kitlesini çıkartmaya çalışmak demek; dirlik ve düzeni kendi ellerimizle yıkmak demektir. Çünkü adalet halk eliyle değil devlet eliyle yürütülür. Meselâ İslâm hukuku'nda "Kıyas" müessesesi vardır. Bedenî veya hayati bir zarara uğrayan kimse (ölmüşse yakınları) suçu işleyen kimsenin misliyle cezalandırılmasını talep edebilir. Ancak dikkat ederseniz kendisi yapamaz, adalet teşkilatından, devletten talep eder. Cezayı devlet verir. Bunun harici terör ve karışıklık olur. Bugün İslâm dünyasının birçok yerinde türeyen "El-Kaide" isim çatısı altında ifade edilen ve değişik isimlerle anılan grupların Pakistan, Irak, Suriye, Mali vs. birçok yerde yaptıkları adam öldürme vs. eylemlerini gayr-i meşru yapan husus işte bu ince ayırım noktasıdır. Her ortaya çıkan kendi adaletini uygulamaya, kendi zannını devlet yerine koymaya kalkarsa sonucu işte bu kaos ve terör durumudur.

Dolayısı ile devlet emanetini üzerinde taşıyan kişiler bu ayrıma çok dikkat etmelidir. Yoksa ortaya çıkan durum dirlik ve düzen değil, fitne ve kargaşa olur.

Bahsettiğimiz bu devlet bilincinin ikinci ayağı "Adalet"tir. İslâm tarihi adalet timsali idarecilerle doludur. Kadı Hızır Bey'in hıristiyan mimar ile Fatih Sultan Mehmed Han arasındaki davada Fatih aleyhine kıyas ile hükmetmesi bunun en bariz örneklerinden birisidir. Osmanlı'nın adâleti o kadar meşhurdu ki, bütün hıristiyan kavimler, Osmanlı'nın teb'ası olabilmek için birbirleriyle yarıştılar. Meselâ rivayete göre Ukrayna'lı Normanlar Rus baskısı karşısında: *"Yâ Rabb'î! Osmanlı'nın gücünü kuvvetini artır ki, gelip bizi de kurtarsın. Bize din hürriyeti versin. Can ve mal emniyetimizi sağlasın."* diye duâ etmişler ve bu duâlarını da âdetleri üzere kilise defterine yazmışlardı. Amerika'ya göçerken götürdükleri bu dua defterinin halen Amerika'nın Utah bölgesindeki bir Norman kilisesinde teşhir edildiği söylenmektedir.

Halbuki bugün Osmanlı'nın varisi olma iddiasındaki ülkemizde bu adalet noktasında büyük eksiklikler ve hatalar icra edilmektedir. Adalet amaç değil çeşitli maksatların aracı haline getirilmekte, toplumun adalet sistemine olan güveni temelden sarsılmaktadır.

Geçtiğimiz ay ABD'de yaşanan bir olay konumuzla ilgili ilginç bir örnektir. Zenci bir genci vurarak öldüren Amerikalı bekçinin muhakeme edildiği davada jürinin bekçi Zimmerman hakkında beraat kararı vermesi büyük tepkilere ve toplu gösterilere sebep olmuştur.

Toplumun adalet duygusunu zedeleyen kararlar sonuçta devletin temelini sarsan bir aşamaya dönüşebilir. Halk kitlelerini adalet mekanizmasının yerine koymak ne kadar tehlikeli bir durumsa, halk kitlelerini kendi adaletini kendisi aramaya sevkedecek ortamı doğuran adaletsizlikler de o kadar tehlikelidir. Bu bahsettiğimiz konularla ilgili güncel birçok örnek verilebilir.

Bu gibi hatalar en az, terör kadar, harp kadar büyük bir tehlike doğurabilir. Çünkü toplumun temeli sarsıldığı zaman, kaos ve terör ortamı olduğu zaman; "Eyvah!" denilir ama iş işten geçmiş olur.

TARİHTEN SAYFALAR

Dede Korkut'un "Oğuz-nâme"lerdeki Âhir Zamanla İlgili Sözleri Üzerine... (2)

Oğuz kavminin keşif-kerâmet sâhibi bilge kişisi olan Dede Korkut, "*Risâle min Kelimât-ı Oğuz-nâme*"deki sözlerinde, âhir zamânın idâre makâmında oturan mevki sâhibi ve sözü geçer varlık sâhibi kişilerini sözü ve fiili güvenilir olmayan, sallandığı koltukta birbiriyle didişmekten başka bir iş yapmayan kimseler olarak tanımlayarak, onların ve etraflarındaki kimselerin vasıflarını kendisine has üslûbu ile şöyle tavsif etmektedir:

"Koltuklarında segirdişen kişiler sırf hem-âz ola; emîrlerinden (yöneticilerinden) oñmuş az bulına, çoğı bî-namâz (namazsız) ola, Balaban ile Sungurca'ya beglük dege!

Kapucularına, segmenlerine sûretde âdem-iken sûretde gûyâ söğülmek deger!"⁽¹⁾

Dede Korkut'un, insanlar arasındaki ilişkilerin iyice rayından çıkacağı ve harama helâle bakılmaksızın lâkayt, akıldan uzak, ciddiyetsiz ve yılışık bir içtimâî hayatın hâkim olacağı bu zamanda, kişilerin birbirlerine olan hitaplarının da şehveti uyandıracak tarzda olacağına işâret etmiş ve bu hitapların haram-helâl, mahrem-nâmahrem umursanmadan herkes arasında yaygınlaşacağını haber vermiştir:

"Kızına, gelinine, genç hâtûnına, kulına, kullukçusına şehvet nazarın idüb 'çok sevdüğüm' deye!..

Ol günleri görmeden söyledüm ben Dede Korkut, görmişçe... İnanuñ baña Oğuz kavmı diriler! Ol günlere komagıl, cânım algıl Kâdir Tañrı'm!.."⁽²⁾

Dede Korkut'un âhir zamânla ilgili haberleri arasında, o zamanda halkın giyeceği kılık-kıyâfetler konusunun diğerlerinden daha ağır bastığı dikkati çekmektedir. O, halkın bugün açıkça seyredilen bu konudaki fiillerine ve bu fillerin altında yatan hâlet-i rûhiyelerine kuvvetli bir keşif ve tam bir basîretle nazar ederek, giyecekleri giysilerin şekil ve tarzına kadar uzanacak çok ince ve ayrıntılı tasvirlerle yer vermiştir.

Onun şu sözleri; günümüz halkının kılık-kıyâfet konusundaki doyumsuzluğuna, lüks tutkusuna, yabancıların giydikleri şeylere karşı duydukları hayranlığa, bu konudaki taklitçi yaklaşımlarına ve sonu gelmeyen israflarına keskin bir biçimde nüfûz eden ilginç bir manzara çizmektedir:

"Hadım hâm bezden kaftanlar variken, kepelerden-kepeneplerden geyicek bulunurken ağır atlaslar, Firengî kimhalar, has bâý börkler geyeler; şunuñ gibi libâsını begenmeyüb: 'N'olur bunlardan?' deyeler."⁽³⁾

Nitekim Dede Korkut'un bu ilmî kerâmeti bugün aynen müşâhede edilmekte; moda çılgınlığı ve topluma ayak uydurma kaygısı nedeniyle, bir giyilen kıyâfetin bir daha giyilmediği, giyilirse insanlar tarafından garipseneceği endişesiyle büyük bir giyim-kuşam isrâfının alabildiğine sürüp gittiği görülmektedir.

Kadın ve erkeklerin kıyafetlerinin aşırı derecede birbirine benzerliği ve ayniyeti konusuna da hassâsiyetle eğildiği anlaşılan Dede Korkut, her şeyin birbirine karıştığı âhir zamânın bu kötü sıfatının o zamanın elbiselerine de yansıtacağına özellikle dikkati çekerek:

"Libâsda er ile 'avrat seçilmeye." dedikten sonra,⁽⁴⁾ "er ile avrat"ın ortaklaşa giyeceği bu kıyafetlere bir örnek ve akılları hayrete sürükleyici büyük bir kerâmet olarak, şeklinin ve tarzının nasıl olacağına kadar ayrıntılı bir tasvirle, vücudu ve beli sıkın "kot pantolon"un icâdından söz etmiştir:

"Tar billü (dar belli), sıkma tavırlu giysiler te'lif (icâd) olına, adına 'got gösteren' deyeler; biri-birlerine bühtânlar ve iftirâlar çoğ ideler!"⁽⁵⁾

Burada Dede Korkut'un kesin ve belirgin bir keşifle, beli ve belden aşağısını sıkın bu giysinin, özellikle o zamanda söylenecek "adı" olarak zikrettiği **كوت** kelimesinin aslı imlâsının "Kot"un yazılışıyla aynı olması, onun burada kot pantolondan söz ettiği konusunda en küçük bir kuşkuya imkân bırakmamaktadır.

Dede Korkut devamla -her defâsında olduğu gibi- o günleri görmeden görmüş gibi söylediğini belirterek Hazret-i Allah'tan o günleri görmeden canını almasını niyâz etmektedir:

"Ol günleri görmeden söyledüm ben Dede Korkut, görmişçe... İnanuñ baña Oğuz kavmı diriler! Ol günlere komagıl, cânum algıl Kâdir Tañrı'm!"⁽⁶⁾

Dede Korkut, bu sözleri tamâmen saf lâhî bir ilhamla söylediğine ve bununla Oğuz kavmine gelecekte hayrı ve şerri bildirmek gibi yüklenilmesi güç bir işi üstlendiğine işâret etmek üzere kendisini Allah'ın değersiz bir kulu olarak nitelendirmiş ve her defâsında tekrarladığı mutâd sığınış ifâdeleriyle bu faslı sona erdirmiştir:

"Bir katre murdâr meniden döndüm ben Dede Korkut! / Ana rahmına düşdim, ata belinden indüm ben Dede Korkut! / ... Tañrı'yı bir, Peygamber'i hak bildüm ben Dede Korkut! / Oğuz halkınuñ başına hayır gelesini, şer gelesini ögüt tañırdum ben Dede Korkut! / Evit, kendü kendüme katı güc kıldum ben Dede Korkut! / Ola ki, işimin âhırını Hakk'a saldum ben Dede Korkut! / Ol günleri görmeden söyledüm ben Dede Korkut, görmişçe... İnanuñ baña Oğuz kavmı diriler! Ol günlere komagıl beni, cânum algıl Kâdir Tañrı'm!"⁽⁷⁾

"Risâle min Kelimât-ı Oğuz-nâme"deki Diğer Sözler:

Dede Korkut'un alt alta sıraladığımız yukarıdaki sözlerinden sonra, "Risâle min Kelimât-ı Oğuz-nâme"nin devâmında oldukça uzun bir atasözleri faslına geçilir ki; "Dede Korkut Kitabı"ndan aktardığımız "Âhir zamanda hanlığın Kayı'ya degeceği" yönündeki sözünün üslûbundan ve söyleniş tarzından açıkça anlaşılacağı üzere, bunlar arasındaki "Âhir zamânda..." ifâdesiyle başlayan birkaç söz de Dede Korkut'tan başkasına âit değildir.

Bu sözlerden ilki, âhir zamanda velîlerin sayılarının azalacağını ve bu süreçte kadınların erkekler gibi davranacağını bildiren şu cümledir:

"Âhir zamânda erenler az kala ve 'avretler erlük da'vâsın kıla."⁽⁸⁾

Nitekim hakikat ehline malûm ve âşikâr olduğu üzere, âhir zamanda gerçekten de erenlerin sayısı önceki devirlere nispetle azalır olmuş; Hâtemü'l-evliyâ olan zâtın vefâtı ile de neredeyse tamâmen tükenmeye yüz tutmuştur. Mânevî yönden boşluk içinde kalan böyle bir toplumun içinde her türlü acâiplik zuhur ettiği gibi, erkekler gibi davranan birtakım kadınlar da peydâ olmuştur.

Dede Korkut'un daha önce sıraladığımız bâzı sözlerine paralel şekilde, bu sözlerden başka birinde de o; âhir zamanda büyük ve küçük herkesin okuyacağını, ancak bu durumun büyüklerle küçükler arasından saygı ve hürmetin kalkmasına neden olacağını haber vermektedir:

"Âhir zamânda büyükde-küçükde okumış çoğ ola, bu sebebden aralarında hürmet-'izzet yoğ ola!"⁽⁹⁾

Onun asırlar öncesinden bildirdiği bu durum gerçekten de günümüzde artık normal karşlanır hâle gelmiş; küçüklerin büyükleri azarlaması, hor görmesi ve bilgi ve tecrübelerini küçümseyerek onlarla alay etmesi toplumun genç kesimine tıpkı bir salgın gibi sirâyet etmiştir.

Dede Korkut'un "*Risâle min Kelimât-ı Oğuz-nâme*"de âhir zamanla ilgili verdiği haberlerden bir tânesi de; bu devirde kırsal yerlerde bereketin azalacağı ve dolayısıyla halkın büyük şehirlere akın edeceği, bunu ise savaşlar ve sâir fitnelere sebebiyle yüksek dağlara çıkılacak bir devrin tâkip edeceğini gösteren şu bilgidir:

"Âhir zamânda bereket yine ulu şehirlerde kala, ulı tağlarda kala."⁽¹⁰⁾

Bu sözlerin tümünün, Hadis-i şeriflerde âhir zamanda zuhur edeceği bildirilen alâmetlerle büyük ölçüde örtüşmesi ve çoğunun bu alâmetlerin şerhi mâhiyetinde olup, oldukça ilginç ayrıntılar içermesi dikkate değerdir.

Dede Korkut'un keşif ehli büyük bir velî olduğunda şüpheye imkân bırakmayan bu sözleri, altı asırdır küçük bir yazmanın içinde korunarak günümüze kadar gelmeseydi, bugün hakkında uydurulan asılsız tasvir ve betimlemelere tarihî bir gerçekmiş gibi inanmamız gerekebilirdi. Fakat içindeki sözlerin bugün ayan-beyan ortaya çıkmış olması hem İslâm tasavvufundaki "keşif" in doğruluğunu ve gerçekliğini gözle görülür bir delille kanıtlamış; hem de Dede Korkut'un "*Oğuz-nâme*" parçalarında tasvir edildiği üzere, gerçekten gaybdan haber veren büyük bir velî olduğunu kesin bir biçimde ispatlamış oldu.

Şu açık bir gerçektir ki; bundan yüz yıl önce bile onun buradaki sözlerini okuyanlar, ne söylediği bu sözlerin mâhiyetini kavrayabilir, ne de O'nun gerçekten böyle bir kimse olup-olmadığı yönünde fikir yürütebilirdi. Bunlar ancak zamanımız insanları tarafından idrâk edilebilecek türden sözlerdir.

(1) "*Risâle min Kelimât-ı Oğuz-nâme el-Meşhûr bi-Atalar Sözi*", Berlin Staatsbibliothek, Or.: 187/94, s. 4.

(2-5) Krş. "*Risâle min Kelimât-ı Oğuz-nâme...*", s. 4.

(6-7) Krş. "*Risâle min Kelimât-ı Oğuz-nâme...*", s. 5.

(8) Krş. "*Risâle min Kelimât-ı Oğuz-nâme...*", s. 10.

(9) Krş. "*Risâle min Kelimât-ı Oğuz-nâme...*", s. 11. Bu içtimâi felâketin âhir zamandan çok daha önce, henüz bu "*Risâle*" istinsah edildiği asırlarda başladığı, eserin başka bir yerindeki nükteli bir sözle tasvip görmektedir. O asırda henüz yeni yeni ortaya çıktığı anlaşılan bu durum, atasözlerinin derleyicisini: "*Şimdiki zamânuñ oğlanın-uşağın okutmaktan toñuz gütmeç çok yegdür.*" demeye sevketmiştir. Krş. "*Risâle min Kelimât-ı Oğuz-nâme...*", s. 42.

(10) Krş. "*Risâle min Kelimât-ı Oğuz-nâme...*", s. 15.

"Biz İnsana Şah Damarından Daha Yakınız." (Kaf: 16)

Küçük yaştaki çocukların kavram ve algı dağarcığı gelişim aşamasında olduğu için hayatı yetişkinler gibi algılayamazlar.

"Anne arabanın altına atlayıp ölmek istiyorum!" dedi dört yaşındaki küçük Ekrem.

Oğlunun elinden tutmuş bir vaziyette beraberce Ekrem'in anaokuluna doğru yürüyen annesi Zeliha Hanım dehşet içinde:

"Neden?!!" diye sordu.

Küçük Ekrem cevap verdi:

"Allah'ı görmek için!"

Bu duruma bir anlam veremeyen korkulu anne Ekrem'i sınıfına gönderdikten sonra hemen öğretmeni ile görüşme talep etti ve bu durumu Ekrem'in öğretmenine anlattı.

Öğretmenin ilk sorduğu soru şu oldu:

"Oğlunuz geçmişte '**Allah'ı görmek istiyorum**' dediğinde siz ne cevap verdiniz?"

Ekrem'in annesi Zeliha Hanım: "**Allah'ı ölünce göreceğiz.**" dedim" diye cevap verdi.

Öğretmen şifreyi çözmüş gibi kafa salladı ve Ekrem'in annesine şu açıklamayı yaptı:

"Evet, aslında her şey ortada ama ben size olayı bir de Ekrem'in bakış ve düşünce açısından anlatayım.

Şöyle ki;

Bu yaştaki çocukların kavram ve algı dağarcığı gelişim aşamasında olduğu için hayatı yetişkinler gibi algılamaları mümkün değildir.

Örneğin; bu yaştaki bir çocuğu alış-verişe gönderirken, "paranın üstünü getir" dediğinizde, avcunun içinde size paraların ön yüzünü çevirerek getirebilir. Ya da bir deodorantın ne işe yaradığını öğrendikten sonra bunu gidip salonunuzdaki koltuğun altına sürebilir. Kelime hazinesi ve ufku her geçen gün gelişen çocuğun bunları böyle algılaması çok normaldir.

Burada ebeveynler olarak bize düşen; bu yaştaki çocukların gereksiz korku ve endişeye kapılmalarına, yanlış ve tehlikeli davranışlarda bulunmalarına engel olmak için onlarla konuşurken kullandığımız

kelimeleri itina ile seçmektir. Örneğin; sünnet olacak bir çocuğa "kesecekler" kelimesi yerine "alacaklar" kelimesi kullanmak çocuğun psikolojisinde çok farklı duygulara yol açacaktır.

Ekrem'in de her şeyi yaratan ve her şeyden büyük olan Hazret-i Allah'ı görmek istemesi çok doğaldır. Fakat bu yaştaki çocuğa "Öldükten sonra Hazret-i Allah'ı görebiliriz" denilirse, çocuk da bu merakını gidermek için -özellikle günümüz televizyon ve gazete haberlerinden etkilenerek öğrendiği- ölümün çeşitli versiyonlarından birini kendince bir seçenek olarak görebilir. Örneğin; "Arabanın altına atlamak" gibi.

Aslında ölüm bir mekândan başka bir mekâna geçiştir. Fakat bu yaştaki çocuklara "Ölüm üzerinden Allah'a ulaşacağımızı" söylemek çocuğun Hazret-i Allah'a karşı bir antipati beslemesine de yol açabilir, Zira özellikle anne-babasını veya çok sevdiği bir yakını kaybetmiş bir küçük çocuk ölümü çok korkunç, itici bir şey olarak algılayabilir. Çünkü birçok ebeveyn tarafından dinî bilgiler, -özellikle ölüm ve ahiret hayatı- çocuğun anlayabileceği tarzda verilememektedir.

Sonuç olarak Hazret-i Allah'ı görmek isteyen bir çocuğa, Hazret-i Allah'ın her yerde hazır ve nazır olduğunu, bize şah damarımızdan daha yakın olduğunu, fakat bizim dünyadaki gözlerimizin onu görmeye elverişli olmadığını, ancak ahiretteki özel gözlerimizle "O'nu" görebileceğimizi anlatabilirsiniz. Örnek olarak da evdeki, telefonlarımızdaki kameraların duvarın arkasını görüp çekemediğini, fakat duvarın arkasını, denizlerin diplerini ve hatta gece karanlığındaki nesnelere görebilen ve video çekebilen kameralar ve teknolojik aletler olduğunu bizzat fotoğrafları ile gösterebilirsiniz. Dünyada Hazret-i Allah'ı bu nedenle bu gözlerimizle göremeyeceğimizi fakat "O'nu" her yerde, örneğin; tenefüs ettiğimiz havada, özellikle uzun yaz günlerinde tuttuğumuz orucun ardından içtiğimiz suyun tadında, pırıl pırıl parlayıp içimize hayat enerjisi veren güneşin ısısında, serin serin esen rüzgârın esintisinde, mis gibi kokan bir çiçeğin güzelliğinde her an hissedebileceğimizi tatlı bir dil ile anlatmalıyız."

Öğretmen sözlerini böylece bitirdi.

Konuşmalardan etkilenen Zeliha Hanım okul çıkışı küçük Ekrem'le eve dönerken, bembeyaz yavrusunu dili ile temizleyen anne kediği görünce:

"Bak, Hazret-i Allah'ın şefkat ve merhameti!" dedi.

Ekrem de heyecanla:

"Anne çok tatlı!" diye cevap verdi.